

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : บัดนี้ ท่านสมาชิกได้มาประชุมครบองค์
ประชุมแล้วนะครับ ผมขอดำเนินการตามระเบียบวาระประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานแจ้งเพื่อทราบ ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ต่อไปเป็นเรื่องด่วน การให้ความเห็นชอบให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติต่อไป ตาม มาตรา
๑๗๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (คณะรัฐมนตรี เป็น ผู้เสนอ)

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ร้องขอให้รัฐสภาามีมติให้ความเห็นชอบเพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติต่อไป ตามมาตรา ๑๗๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้ทำหนังสือสำเนาร่างพระราชบัญญัติส่งให้ท่านสมาชิกได้ศึกษาล่วงหน้าแล้วนะครับ แต่เนื่องจากบัญชีรายชื่อของร่างพระราชบัญญัติที่คณะรัฐมนตรียืนยันขอให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๗๘ ยังไม่ครอบคลุมถึงร่างพระราชบัญญัติที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรชุดก่อนและผู้ที่มิสิทธิเลือกตั้งเสนอต่อนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีจึงได้เสนอหนังสือขอเปลี่ยนแปลงนะครับ รายชื่อร่างพระราชบัญญัติเพื่อให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้ทำสำเนาแจกให้ท่านสมาชิกประกอบการพิจารณา และจะมีสมาชิกท่านอื่นหรือว่ามีสมาชิกท่านใดที่ยังมีความติดใจอยู่นะครับ ผมจึงอยากจะปรึกษาหารือกับท่านสมาชิกว่ารายละเอียดตรงนั้นนะครับ ขอให้นำมาพิจารณา รวมในเรื่องเดียวกัน เพราะถือว่าเป็นเรื่องเดียวกันที่แก้ไขนะครับ มีท่านสมาชิกท่านใดติดใจตรงนี้ไหมครับ เชิญท่านการุณ ไสงาม ครับ

นายการุณ ไสงาม สมาชิกวุฒิสภา (บุรีรัมย์) : ท่านประธานครับ ผมการุณ ไสงาม ครับ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดบุรีรัมย์นะครับ ที่ท่านประธานเสนอแนะมาว่าอยากจะให้พิจารณารวมกันแล้วก็ยกมือทีเดียวพร้อมกันว่าจะรับหรือไม่รับ นั่นก็คือหมายความว่ายกเป็นพวงตอนนี้ทั้งพวกมีก็ฉบับครับตอนนี้ ท่านประธานครับทั้งพวกมีก็ฉบับครับ ตอนนี้มันสับสนครับ

นายสุชน ชาติเครือ (รองประธานรัฐสภา) : มี ๔๑ ฉบับครับ ยังไม่ถึงตรงนั้น ท่านการุณครับ ประเด็นที่ผมหรือสักครู่ คือว่ามีบางเรื่องที่ทางท่านนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือมาถึงประธานรัฐสภาว่าได้ขอให้มีการเปลี่ยนแปลงในรายละเอียดกับการเสนอกฎหมายร่างพระราชบัญญัติเพื่อมายืนยันเท่านั้นเองในประเด็นนี้ แต่ว่าในรายละเอียดนั้น ผมยังเห็นว่าเป็นเรื่องเดียวกันก็เลยขอให้เป็นการพิจารณาในเรื่องที่รัฐบาลขอร้องมาให้เป็นเรื่องเดียวเสียนะครับ แต่ยังไม่ถึงขั้นตอนการพิจารณาว่าจะพิจารณารวมทั้ง ๔๑ ฉบับ หรือจะพิจารณาเป็นรายฉบับยังไม่ถึงตรงนั้นนะครับ

นายการุณ ไสงาม สมาชิกวุฒิสภา (บุรีรัมย์) : เข้าใจแล้วท่านประธาน
ผมกำลังจะพูดเรื่องที่ประธานพูดนั้นแหละ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญครับ เชิญ

นายการุณ ไสงาม สมาชิกวุฒิสภา (บุรีรัมย์) : ผมไม่เห็นด้วยจะให้
เป็นพวง เข้าใจหรือยังท่านประธาน เข้าใจนะครับ ท่านประธานครับ ก็ที่ท่านประธานบอก
มานั้นแหละ บอกว่าจะให้เป็นพวง ๔๑ ฉบับเป็นพวงเดียว เรายกมือทีเดียวทั้งพวง คือถ้า
เห็นด้วยก็ทั้งพวง ถ้าไม่เห็นด้วยก็ต้องตกทั้งพวง ผมไม่เห็นด้วยท่านประธานครับ
เพราะว่าการพิจารณาเป็นพวงไม่เหมาะสมครับ เพราะมันมีบางฉบับที่ผมเห็นด้วย ในจำนวน
๔๑ ฉบับนี้มีผมเห็นด้วยอยู่หลายฉบับเหมือนกันว่าควรยกมาพิจารณาตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๑๗๘ แต่มีบางฉบับผมไม่เห็นด้วย ฉะนั้นการยกมือของผม การกดของผมก็จะ
กระอักกระอ่วน เห็นไหมครับ ผมเชื่อว่าท่านสมาชิกหลายท่านไม่มีใครเห็นด้วยทั้งพวง
๔๑ ฉบับหรอกครับ -----

แล้วก็ไม่มีใครไม่เห็นด้วยทั้งพวง ๔๑ ฉบับหรือครับ คือจะมีเห็นด้วยบ้าง จะมีไม่เห็นด้วยบ้างแตกต่างกัน เพราะฉะนั้นผมอยากให้พิจารณาที่ละฉบับว่าฉบับนี้เราควรจะได้รับมาพิจารณาหรือไม่ ฉบับนั้นควรรับมาพิจารณาหรือไม่ ทำอย่างนี้ไปเป็นฉบับ ๆ ไป ๔๑ ฉบับครับ น่าจะเหมาะสมกว่าครับ ขอขอบคุณครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่าน ร้อยโท กุเทพ ไสกระจ่าง

ร้อยโท กุเทพ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม กุเทพ ไสกระจ่าง บัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ในกรณีที่ท่านประธานได้ปรึกษาหารือ ประเด็นแรกในเรื่อง พ.ร.บ. เพิ่มเติม พวกเรายังไม่เห็นเอกสารนะครับ แต่ถ้าเป็นเอกสารที่มาเพิ่มเติมเราก็คงไม่ขัดข้องครับ คงเป็นเรื่องที่ดีที่เราจะได้พิจารณาร่วมกันไปทั้งหมด แต่ในกรณีที่จะลงมติ กระผมคิดว่าจะเป็นทั้งหมดคราวเดียว หรือจะแยกก็ไม่ใช่ว่าสำคัญที่ว่าจะกังวลเรื่องนี้ เพราะว่า พ.ร.บ. ทั้ง ๔๑ ฉบับที่เสนอเข้ามานั้น เป็นเรื่องที่สภาแต่ละสภาที่ได้รับหลักการไปก่อนหน้านี้แล้ว อย่างน้อยที่สุดสภาผู้แทนราษฎรได้รับไปทั้งหมด ในขณะนี้วาระหนึ่งของวุฒิสภาอาจจะมีบางฉบับ ซึ่งท่านจะเห็นด้วยไม่เห็นด้วยก็ไปว่าในวุฒิสภานะครับ เพื่อความเรียบร้อยของรัฐสภาในวันนี้ การจะแยกลงมติกระผมคิดว่าคงใช้เวลายาวนาน แต่ถ้าจะบอกว่าทั้งฉบับ ทุกฉบับเป็นเรื่องที่อย่างน้อยเจตนารมณ์ของสภาครั้งที่แล้ว เอาแค่สภาผู้แทนราษฎรก่อนได้ลงมติรับไปแล้ว เราก็รับให้พิจารณาต่อ ส่วนวุฒิสภาไม่เห็นด้วยก็ให้ท่านไปหากล้างเอาในวุฒิสภา กระผมคิดว่าอย่างนั้นจะดีกว่าครับ ท่านประธาน เพราะเราไม่มีเวลาที่จะลงรายละเอียดของแต่ละฉบับในวันนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เดี่ยวเชิญทางนี้บ้างครับ เชิญท่านสาทิพย์ วงศ์หนองเตย ก่อนครับ เชิญครับ

นายสาทิพย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ต้ง) : ท่านประธานที่เคารพ ผม สาทิพย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์ ความจริงผมก็ได้พยายามที่จะพิจารณาดูทั้ง ๔๑ ฉบับนะครับ แล้วก็เห็นห่วงเรื่องของการที่จะพิจารณากันในที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา ถ้าหากว่าจะยกกัน

มาทั้ง ๔๑ ฉบับ แล้วก็พิจารณาที่เดี่ยวผมคิดว่ามันมีความแตกต่างกันนะครับ เพราะถ้าท่านประธานได้ไปดูสถานภาพของกฎหมายที่ค้างอยู่มันมีหลายแบบที่เดี่ยวครับ มีทั้งที่บรรจุรอการพิจารณาวาระหนึ่งในสภา มีทั้งอยู่ในระหว่างการดำเนินการของวุฒิสภา อยู่ระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการ และยังมีกฎหมายที่ถูกยับยั้งไว้โดยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ ด้วย ซึ่งถ้าดูตามนี้นะครับผมคิดว่ามีความแตกต่างกัน เพราะฉะนั้นข้อเสนอของเพื่อนสมาชิกวุฒิสภามันคิดว่ามีเหตุผลนะครับในการแยกพิจารณา เพราะอย่างน้อยที่สุดในการนี้ของกฎหมายที่ถูกยับยั้งเอาไว้โดยวุฒิสภา ถ้าถูกหยิบยกจับเข้ามาอยู่ใน ๔๑ ฉบับ ก็เสมือนกับไปมัดมือชกเขา เพราะถ้าถึงว่าจะยืนยันกลับมาหรืออย่างไรเขาก็ไม่มีโอกาสที่จะพิจารณาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าแยกพิจารณาการลงมติของเขาก็สามารถที่จะลงได้ โดยยืนยันเจตนารมณ์เดิมของเขาหรือไม่อย่างไรก็ได้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าข้อเสนอของเพื่อนสมาชิกวุฒิสภามีเหตุผลนะครับ แต่ว่าวิธีการแยกอาจจะไม่แยกเป็นที่ละฉบับ แต่แยกตามลักษณะหรือสถานภาพ ของกฎหมายที่ค้างอยู่ เช่นกรณีการดำเนินการวุฒิสภาที่ค้างอยู่ ๑๖ ฉบับ แล้วก็ยืนยันกลับมาบางส่วน ไม่ยืนยันบางส่วนก็หยิบยกขึ้นมาพูด กรณีอยู่ระหว่างการพิจารณา คณะกรรมการก็ยกขึ้นมาส่วหนึ่ง กรณีที่เป็นพระราชบัญญัติซึ่งถูกยับยั้งไว้ก็ยกขึ้นมาตอนหนึ่ง ซึ่งอย่างนี้เป็นหมวดหมู่แล้วก็พิจารณาได้ง่ายขึ้น แล้วก็ไม่สับสน เพราะอย่างน้อยที่สุดผมคิดว่าเจตนารมณ์รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ ที่ให้มีการยืนยันนี้ประสงค์จะให้งานทางนิติบัญญัติมีประสิทธิภาพ มากกว่าที่จะลงในสาระรายละเอียดของกฎหมายเพียงอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเพื่อประโยชน์นะครับผมคิดว่าน่าจะรับข้อเสนอของเพื่อนสมาชิกวุฒิสภา แต่แยกตามสถานภาพของกฎหมายครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ก็มีเหตุผลทุกฝ่ายน่าจะรับ
เดี๋ยวจึงท่านสมาชิกอีกสักท่านหนึ่งนะครับ เชิญท่านชุมพล ศิลปอาชา เชิญครับ

นายชุมพล ศิลปอาชา สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
รัฐสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม ชุมพล ศิลปอาชา สมาชิกวุฒิสภา
กรุงเทพมหานคร ในฐานะสมาชิกรัฐสภา สิ่งที่กำลังพูดกันนี้แยกเป็น ๓ ประเด็นครับ ท่าน
ประธานครับ

ประเด็นที่ ๑ ที่ท่านประธานหารือคือเรื่องที่ ครม. เสนอรายชื่อเพิ่มเติมมา
เท่านั้นเอง ไม่ได้มีอะไรมากมาย ก็ให้ผนวกกันเข้าไปที่ส่งมาฉบับก่อน ประเด็นนี้คงจบได้

ประเด็นที่ ๒ ก็คือว่าในทางกระบวนการพิจารณานี้ เราจะพิจารณา
๑. ขณะอภิปรายรอบแรกนี้ อภิปรายรวมกันไปทั้งหมด แล้ว ๒. ตอนลงมติ ใครไม่เห็นด้วย
ฉบับไหนก็แยกออกไปลงมติต่างหาก ส่วนที่เห็นด้วยกันทั้งหมดก็มาลงมติรวม ครั้งที่แล้ว
เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๔ เราได้ปฏิบัติในลักษณะว่า ๑. กระบวนการพิจารณา
เราพิจารณาอภิปรายรวมกันทั้งหมด ๒. ตอนลงมติท่านประธานอุทัยได้ถามบอกว่า ผม
จะแยกออกไปลงมติต่างหากเฉพาะฉบับที่สมาชิกไม่เห็นด้วย ส่วนฉบับที่ท่านสมาชิก
ไม่ติดใจจะลงมติรวม ลักษณะการปฏิบัติครั้งที่แล้วเป็นลักษณะอย่างนี้ ขอบพระคุณมาก

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เดียวท่านสุชุมพงศ์ แล้วก็
ท่านชินวรณ์ เชิญท่านสุชุมพงศ์ โง่นคำ ครับ

นายสุชุมพงศ์ โง่นคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่าน
ประธานที่เคารพครับ กระผม นายสุชุมพงศ์ โง่นคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบบัญชี
รายชื่อ พรรคไทยรักไทยจากจังหวัดกาฬสินธุ์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธาน
ที่เคารพครับ สำหรับวันนี้เราจะพิจารณาเพื่อที่จะปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ ในมาตรา ๑๗๔
ในสภาชุดที่แล้วนะครับ ก็ได้มีการปฏิบัติเช่นนี้มาแล้ว ๑ ครั้ง รัฐธรรมนูญฉบับนี้ให้สิทธิ
แก่ฝ่ายบริหารในกรณีที่เห็นว่าการยุบสภาหรือสภาควรวาระ ย่อมจะต้องมีกฎหมายที่ค้าง
อยู่ในระเบียบวาระของแต่ละสภานั้น ๆ ซึ่งเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญต้องการที่จะให้
ประเทศชาติไม่เสียเวลา ไม่ต้องการให้ประเทศชาติเสียเงินเสียทองในการตรากฎหมาย
ที่ค้างอยู่ แล้วนำมาเสนอใหม่ ซึ่งเรื่องนี้ในคราวที่แล้วก็ได้มีการพิจารณากัน รัฐบาล
ชุดที่แล้วพบว่ากฎหมายค้างอยู่ในสภาเกือบ ๑๐๐ ฉบับ แต่เมื่อได้พิจารณาเห็นว่า

ครั้งก่อนนั้นก็มีกฎหมายสำคัญที่จะต้องยืนยันเพียง ๒๗ ฉบับ รัฐบาลชุดที่แล้วจึงเสนอมา ๒๗ ฉบับ ซึ่งรัฐสภาแห่งนี้ก็ได้อภิปรายกันเรื่องนี้ เช่นเดียวกันนี้ ประเด็นดังกล่าวนี้ทั้งสิ้นซึ่งในที่สุดเสียงข้างมากในสมัยนั้นก็เห็นว่าประโยชน์ที่จะเกิดกับประชาชน ประเทศชาตินั้นควรจะพิจารณารวมกัน ลงมติรวมกัน คราวนี้ก็เช่นเดียวกันครับท่านประธาน มีกฎหมายค้างอยู่ ๑๙๕ ฉบับ ไม่ใช่ ๔๑ ฉบับนะครับ เป็นกฎหมายที่ท่าน ส.ส. เสนอเข้ามา ๑๔๖ ฉบับ เป็นกฎหมายที่คณะรัฐมนตรีเสนอมา ๔๖ ฉบับ เป็นกฎหมายที่ประชาชนเสนอ ๓ ฉบับ ถ้าหากจะพิจารณาแยกเป็น ๑๕๕ ฉบับ ผมว่า ๓ เดือนก็ยังไม่เสร็จ เพราะฉะนั้นสิ่งที่น่าจะเป็นประโยชน์กับประเทศชาติและประชาชน ผมว่าใช้ประเพณีและวิถีปฏิบัติเช่นสมัยที่แล้วน่าจะเป็นประโยชน์ที่สุด ผมขอเสนอท่านประธานได้พิจารณารวมกัน ลงมติรวมกันครับ ท่านประธานครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านชินวรณ์ บุญยเกียรติครับ เชิญครับ

นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ชินวรณ์ บุญยเกียรติ พรรคประชาธิปัตย์จากจังหวัดนครศรีธรรมราช ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมกราบเรียนกับท่านประธานว่าจริง ๆ โดยเจตนารมณ์ของกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ นั้น ผมคิดว่าเพื่อนสมาชิกแห่งรัฐสภานี้ทุกท่านคงเข้าใจนะครับ ว่าเป็นเรื่องที่คุณคณะรัฐมนตรีจะร้องขอให้รัฐสภานั้นได้ยืนยันในกฎหมาย เพื่อที่จะให้กฎหมายที่ค้างการพิจารณาอยู่ในสมัยการประชุมสภาคราวที่แล้วได้ดำเนินการต่อไปอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้โดยเจตนารมณ์ก็เพื่อให้การร่างกฎหมายและการออกกฎหมายนั้นได้มีประสิทธิภาพ ผมได้รับการศึกษาจากการพิจารณาในชั้นของ สสร. ตอนที่ได้มีการร่างกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ วรรคสองขึ้นมาว่า การพิจารณากฎหมายนั้นในแต่ละฉบับไม่ว่าโดยเพื่อนสมาชิกรัฐสภาที่ดี หรือโดยคณะรัฐมนตรีที่ดีนี้ต้องใช้เวลา ต้องใช้งบประมาณ บางฉบับถ้าหากผ่านขั้นตอนหลายขั้นตอนนี้อาจจะต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนล้านนะครับ -----

เพราะต้องผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการการ ของคณะกรรมการกฤษฎีกาอะไรเหล่านี้ เป็นต้น โดยเจตนารมณ์ตรงนี้ท่านประธานครับ ผมคิดว่าวันนี้เราน่าจะได้แบ่งการ พิจารณานี้ออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนการลงมตินั้นก็สามารที่จะพิจารณาได้ โดยการที่จะได้ มีประเด็นในการพิจารณา เป็น ๓ ส่วนที่กระผมอยากจะกราบเรียนก็คือ ว่าอาจจะเอา ประเด็นที่ขอประทานโทษ ท่านสาทิธย์ วงศ์หนองเตย ได้พิจารณาว่าอาจจะเป็ยัดหลัก ของขั้นตอนของการพิจารณากฎหมายก็เป็นไปได้ครับ หรืออาจจะยัดหลักว่า กฎหมายใน กลุ่มที่เสนอโดยคณะรัฐมนตรีเป็นกลุ่มหนึ่ง กฎหมายที่เสนอโดยประชาชนเป็นกลุ่มหนึ่ง และกฎหมายที่เสนอโดยเพื่อนสมาชิกรัฐสภาเป็นอีกกลุ่มหนึ่ง ผมคิดว่าถ้าพิจารณาอย่างนี้ ครับ ก็จะทำให้เพื่อนสมาชิกนั้นสามารถได้พิจารณากฎหมายอย่างรอบด้านนะครับ

อีกประการหนึ่ง ที่ผมอยากเสนอต่อท่านประธาน ว่าที่มีความจำเป็นที่ต้อง แบ่งกลุ่มเพื่อการพิจารณาก็คือว่า เนื่องจากว่าคณะรัฐมนตรีนั้นสามารถที่จะยังยืนยันได้ จนถึงวันที่ ๒ พฤษภาคม ถึงจะครบ ๖๐ วัน ถ้าหากวันนี้เพื่อนสมาชิกในรัฐสภาแห่งนี้ ได้ เสนอแนะต่อฝ่ายบริหารว่ายังมีกฎหมายที่มีความสำคัญเร่งด่วน แต่คณะรัฐมนตรีไม่ได้ ร้องขอมาครับ และเมื่อได้ฟังแล้วเห็นว่าเป็นประโยชน์สมควรที่จะนำกฎหมายดังกล่าวนี้ มายืนยัน ผมคิดว่านี่คือเหตุผลสำคัญนะครับ ที่สภานี้ควรจะรับฟังว่า หากเพื่อนสมาชิก จะได้หยิบยกกฎหมายอื่นที่คณะรัฐมนตรีไม่ได้ยืนยันมาในคราวนี้ครับ แต่เห็นว่ามี ประโยชน์และฝ่ายบริหารยินดีที่จะรับไปเสนอเพิ่มเติมเพื่อยืนยันในคราวต่อไปครับก็ยัง สามารถทำได้ครับ ถ้าเป็นเช่นนี้ผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์สูงสุดครับ ขอบคุณครับท่าน ประธานครับ

นายสุชน ชาติเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ จริง ๆ แล้วนั้น เราประชุมตามระเบียบวาระที่บรรจุไว้ แต่ในเมื่อท่านสมาชิกยังมีความเห็นว่าจะพิจารณา ว่าจะรวมหรือจะแยก ความจริงพอจะตัดสินใจบ้างแล้วนะครับว่าจะเอาอย่างไร ส่วนใหญ่ ก็ได้ให้เหตุผล แต่ก็ยังมีท่านสมาชิกอยู่หลายท่านติดใจอยู่ เอาให้กระจ่างเสียเลยนะครับ เดี่ยวฝั่งนี้เชิญท่านเสรี สุวรรณภานนท์ เชิญครับ และท่านวัลลภ นะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพครับ ผม เสรี สุวรรณภานนท์ สมาชิกวุฒิสภา คือในประเด็นที่กำลัง หารือกันนี้ ท่านประธานรัฐสภาก็ได้เชิญตัวแทนของวิป (Whip) รัฐบาล Whip ฝ่ายค้าน

และผมในฐานะประธานคณะกรรมการกิจการวุฒิสภา ประชุมหารือกันเมื่อวานนี้ ซึ่งได้
ข้อสรุปนะครับในเรื่องของการพิจารณานั้น น่าจะให้พิจารณาโดยรวมทั้ง ๔๑ ฉบับ ที่มี
เหตุผลอย่างนั้นนะครับ ก็เนื่องจากว่าในคราวก่อนที่รัฐบาลเข้ามาใหม่ ๆ แล้วขอเสนอให้
รัฐสภาพิจารณากฎหมายร่วมกันลักษณะนี้ ใช้เวลาประมาณ ๒ ชั่วโมงเศษ ๆ นะครับ
แต่ถ้าเกิดมาพิจารณารายฉบับก็เห็นว่าจะว่ากันในรายละเอียดแล้วก็จะใช้เวลากันที่
ยาวนานเกินกว่าที่จะควบคุมกันได้ เพราะฉะนั้นนี้นะครับก็อยากเสนอท่านประธาน
ครับว่าการพิจารณาก็คงจะใช้หลักที่ท่านอาจารย์ชุมพลได้เสนอต่อที่ประชุมนะครับ
ว่าพิจารณาโดยรวมนะครับ สุดท้ายสมาชิกจะอภิปรายในประเด็นใด เรื่องใด ส่วนการลง
มตินั้นก็ขอให้แยก แต่การลงมติในขณะนี้นี้นะครับยังมีความเห็นหลายฝ่าย ผมขออย่างนี้
ได้ไหมครับท่านประธานครับ ให้ประชุมโดยอภิปรายโดยรวมไปก่อน -----

ส่วนการลงมตินั้นดูตอนท้ายนะครับ ว่าสมาชิกแต่ละท่านอภิปรายแล้วได้แยกประเด็นได้
แยกความเห็นอย่างไร จะใช้วิธีการเสนอของสมาชิกแต่ละท่านที่อภิปรายนำมา
ประกอบการกำหนดการลงมติครั้งหนึ่ง ผมว่าตอนนี้ก็น่าเสียหายอะไร แล้วก็จะทำให้
การลงมตินั้นชัดเจนขึ้นตามที่สมาชิกได้อภิปรายไป ขอบพระคุณครับท่านประธานครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านวัลลภ ดังคณานุรักษ์
เชิญครับ

นายวัลลภ ดังคณานุรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ท่าน
ประธานที่เคารพครับ กระผม วัลลภ ดังคณานุรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกแห่ง
รัฐสภา ก่อนที่จะถึงการประชุมวันนี้ ผมได้มีโอกาสกลับไปอ่านบันทึกการประชุมเมื่อเดือน
พฤษภาคม ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นการประชุมร่วมกันในลักษณะเช่นนี้ที่จะพิจารณาตามมาตรา
๑๗๘ ของรัฐธรรมนูญ ผมไม่ปฏิเสธว่าคราวที่แล้วสมาชิกเกือบทั้งหมดในห้องประชุม
เห็นด้วยที่จะพิจารณาโดยรวม และใช้เวลาเพียง ๒ ชั่วโมง อันนี้ก็เป็นข้อเท็จจริงตรงกับ
ท่านเสรี สุวรรณภานนท์ ได้อภิปรายไปนะครับ แต่เนื่องจากว่าคราวที่แล้วไม่มีสมาชิก
ท่านใดพูดเหมือนท่านการุณ คือการจะกลับไปย้อนถึงเรื่องอดีตต้องดูรายละเอียดของ
อดีตด้วย อดีตคราวที่แล้วสมาชิกเห็นด้วยว่าให้พิจารณาไปเลย แต่คราวนี้ท่านการุณ
บังเอิญท่านลุกขึ้นมาพูดเป็นท่านแรก และท่านบอกว่ายังมีหลายฉบับที่ท่านตั้งใจที่ควร
จะให้มีการพิจารณาโดยละเอียด คำว่า โดยละเอียด คงมีไหมายถึงว่าเราจะอภิปรายไป
ทีละฉบับ คงมีใช่ แต่หมายความว่าในตอนขึ้นลงมติ ผมเข้าใจว่าสมาชิกหลายท่านเสนอ
ความเห็นตรงกัน ก็คือตอนลงมติ บางฉบับที่เป็นปัญหา ยกตัวอย่างเช่น ท่านประธานครับ
ถ้าท่านประธานดูในบัญชีรายชื่อทั้ง ๔๑ ฉบับ มี ๑ ฉบับที่วุฒิสภายับยั้ง เมื่อเรายับยั้งแล้ว
ยกมือให้ผ่านมันก็กระไรอยู่ เพราะเสียงของเราข้างมากยับยั้งไปแล้วอย่างนี้เป็นต้น
เพราะฉะนั้นผมคิดว่าในสาระแบบท่านประธานคงจะต้องใช้ดุลยพินิจเหมือนกันว่าถ้า
อภิปรายผมไม่ตั้งใจครับ สมาชิกอภิปรายไปเถอะ เพียงแต่ตอนลงมติ ในฉบับใดที่สมาชิก
ตั้งใจมาก ผมว่าจะคงต้องใช้มติในการลงอีกครั้ง ในแต่ละฉบับนั้นไป ขอบคุณท่าน
ประธานครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ผมขอวินิจฉัยอย่างนี้ สำหรับที่ท่านได้ยกมือไว้ เดี่ยวเอาไว้อภิปรายในวาระนะครับ คือในส่วนของท่านการุณ ใสงาม กับท่านสาทิพย์ วงศ์หนองเตย ท่านได้เสนอให้พิจารณาแยกประเด็น แยกร่างพระราชบัญญัติ จะได้พิจารณาอย่างรอบคอบ

แต่ในอีกประเด็นที่ ๒ ที่โดยรวมนะครับ ถ้ามีสมาชิกท่านชุมพล ท่านเสรี และอีกหลายท่าน ท่านกฤเทพ ท่านสุชุมพงศ์ บอกว่าอยากให้มีการอภิปรายรวมทั้ง ๔๑ ฉบับ เสร็จแล้วถึงมีการแยกลงมติ คืออาจจะถามรวมว่ากี่ฉบับที่เราจะให้ต่อหรือพิจารณาต่อได้ หรือกี่ฉบับที่น่าจะมีปัญหาก็ให้มาลงคะแนนแยก ตรงนี้ผมว่าน่าจะพอไปได้ไหม ให้เป็น ๒ ประเด็นนี้ คือถ้าเราตกลงในประเด็นนี้ได้ ผมถึงจะได้ดำเนินการต่อไปได้นะครับ ผมขอมติที่ประชุมก็แล้วกันนะครับ จะได้สบายใจนะครับ ของท่านชินวรณ์ร่วมกับท่านสาทิพย์ได้ไหมครับ ท่านชินวรณ์ครับ เชิญครับ

นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชินวรณ์ บุญยเกียรติ ผมขออนุญาตที่จะเรียนข้อตกลงที่ได้ไปประชุมร่วมกันนัดหนึ่งครับ จริง ๆ แล้วคือการพิจารณานั้นให้พิจารณาโดยรวม แต่ว่าถ้ามีกฎหมายฉบับใดที่เพื่อนสมาชิกอาจจะไม่เห็นด้วยก็สามารถที่จะร้องขอต่อประธานสภา เพื่อหยิบยกขึ้นมาพิจารณาได้ ประเด็นตรงนั้นตรงกันนะครับ ประเด็นของผม เพิ่มเติมก็คือว่า ยังมีกฎหมายที่นอกเหนือกว่า ๔๑ ฉบับ เพื่อนสมาชิกผมคิดว่ามีบางท่านเห็นว่าอาจจะเป็กฎหมายที่มีความสำคัญเร่งด่วน ผมคิดว่าเพื่อนสมาชิกสามารถที่จะหยิบยกขึ้นมาอภิปราย เพื่อที่จะให้ฝ่ายบริหารได้รับฟังครับ แล้วก็ถ้าหากฝ่ายบริหาร เห็นว่าเป็นข้อเสนอแนะที่ดี ฝ่ายบริหารก็สามารถที่จะนำมาร้องขอเพื่อยืนยันได้ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๔ ตรงนี้ท่านประธานต้องเปิดกว้างเพื่อประโยชน์สูงสุดครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ครับ ด้วยความเคารพ ท่านชินวรณ์ ผมเข้าใจประเด็นที่ท่านเสนอเพิ่มเติมมาประเด็นที่ ๓ ถ้าจะเอาตามข้อบังคับของเรา คือเราจะต้องพิจารณาไปตามรัฐบาลที่ร้องขอมา ๔๑ ฉบับ แต่ถ้าฉบับใดที่เร่งด่วนเอาไว้วาระที่เรามีบรรจุเรื่องกฎหมายเรื่องนั้นเข้ามา หรือจะไปพิจารณาในแต่ละสภาดีไหมครับ ถ้าจะเอามาอภิปรายรวม บรรยากาศเป็นคนละเรื่องกันไป ตรงที่ว่าวันนี้

นั้นรัฐบาลร้องขอมาตามมาตรา ๑๗๘ ให้พิจารณารับรองกฎหมายว่าจะพิจารณาต่อหรือไม่ ท่านชินวรณ์ เอาเฉพาะประเด็นท่านสาทิตย์ก็พอ เชิญท่านสาทิตย์ครับ

- ๒/๑

นายสาทิพย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตรัง) : ท่านประธานครับ ผม สาทิพย์ วงศ์หนองเตย ครับ ผมฟังท่านประธานแล้วผมยังงง ๆ อยู่
นิดหนึ่ง ผมซักซ้อมความเข้าใจที่ตรงกันนิดหนึ่งนะครับว่า ผมเข้าใจว่าข้อเสนอของ
ท่านประธานก็คือว่า ๑. อภิปรายรวมกันไปทั้ง ๔๑ ฉบับ ถูกไหมครับ ส่วนเมื่อถึงขั้นตอน
การลงมติ ถ้าฉบับใดเห็นตรงกันก็ถือว่าจบไป ถูกไหมครับ แต่ถ้าฉบับใดยังมีผู้ที่ไม่เห็น
ด้วยก็แยกมาลงมติ ผมไม่ทราบว่าจะเข้าใจถูกไหมครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ประเด็นนี้ถูกต้องครับ

นายสาทิพย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตรัง) : ถ้าเป็น
แบบนี้ผมคิดว่าก็ดี ส่วนที่จะมีความเห็นเพิ่มเติมเข้าไปอย่างไรก็ค่อยว่ากันอีกทีหนึ่ง
เพราะฉะนั้นก็เห็นด้วยกับข้อเสนอของท่านประธานนะครับ ก็คือว่าอภิปรายรวม แล้วถ้า
ติดใจก็แยกมาลงมติต่างหาก ซึ่งผมว่ากระบวนการนี้ต้องดูให้ดีนะครับว่าต้องมีเจ้าหน้าที่
ต้องติดตามดูว่าจะอะไรที่คิดว่าเป็นปัญหาอยู่ และก่อนที่จะลงมติผมคิดว่าต้องถามทบทวน
แต่ละฉบับให้ดี เพื่อที่จะดูว่ามีคนที่จะทักท้วงหรือไม่

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ก็มีประเด็นที่ผมได้สรุปไป
เมื่อสักครู่ว่า ประเด็นอภิปรายรวมทั้ง ๔๑ ฉบับ แล้วก็พอขั้นตอนลงคะแนน ถ้าประเด็นใด
ที่จะรวมกันได้โดยไม่ติดใจก็รวมกันลงมติ ถ้าประเด็นใดยังติดใจอยู่อย่างที่ท่านสาทิพย์
สรุปนั้นถูกต้องแล้ว อยากจะให้เป็นอย่างนั้นในความเห็นของส่วนรวมที่เสนอหลายคน
นะครับ แต่ว่าประเด็นที่ ๒ มีของท่านการุณ ไสงาม ผมไม่ละเลยไปนะครับ ท่าน
ต้องการให้พิจารณาทีละฉบับเลย ผมก็ต้องขอถามท่านการุณนิดหนึ่งนะครับ ถ้าจะรวม
ประเด็นกับเสียงของท่านส่วนใหญ่เราก็ไม่ต้องโหวตนะครับถ้าท่านรวม แต่ว่าตอนลงมติกี่
ให้แยก ยอมไหมครับท่านการุณ เชิญครับ

นายการุณ ไสงาม สมาชิกวุฒิสภา (บุรีรัมย์) : ท่านประธานครับ ผม
การุณ ไสงาม สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดบุรีรัมย์ ท่านประธานครับ ผู้เสนอเริ่มต้นคืออย่างนี้
ครับ บางทีฟัง ๆ ดูคล้ายท่านประธานจะคลาดเคลื่อนกับรัฐธรรมนูญและข้อบังคับการประชุม
ร่วมกันของรัฐสภาหรือเปล่า ท่านประธานลองดูรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ ใช่มั้ยครับ
มาตรา ๑๗๘ เขาไม่ได้บอกให้รวมนะครับ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ เขาบอกว่า

ร่างรัฐธรรมนูญก็ตาม ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญก็ตาม ร่างพระราชบัญญัติก็ตามฉบับใดนะครับ เป็นฉบับ ๆ ไปนะครับที่มันค้างอยู่ แล้วเขาบอกว่า ถ้ารัฐสภาให้ความเห็นชอบที่จะรับมาพิจารณาใช้ใหม่ครับ ก็แสดงว่าเขาไม่ให้พิจารณาเป็นพวงนะครับ เป็นฉบับ ๆ ไป แต่ที่นี้เรามาสามารถพิจารณาเป็นพวงได้ใหม่ ได้ ก็อย่างที่ท่านประธานว่านั่นแหละ คือ มีการร้องขอ เพราะข้อบังคับการประชุมบอกว่า ถ้าเรื่องเดียวกัน ลักษณะเดียวกัน คล้ายคลึงกัน เป็นอย่างเดียวกัน สะดวกต่อการพิจารณารวมกันพิจารณาก็ได้ อันนี้ข้อบังคับครับ ฉะนั้นข้อบังคับนี้เป็นลักษณะเป็นข้อยกเว้นเพื่อให้สะดวกในการพิจารณา เอาละ เมื่อท่านประธานมีความเห็นฝากมาบอกว่า ถ้าอย่างนั้นเพื่อไม่ให้เสียเวลาก็พิจารณาโดยอภิปรายรวมทั้งหมดเสียเลย ๔๑ เรื่อง บางเรื่องเห็นด้วย บางเรื่องไม่เห็นด้วย ผมไม่เห็นด้วยก็ฉบับ เห็นด้วยก็ฉบับ ท่านผู้ใดเห็นด้วยก็ฉบับไม่เห็นด้วยก็ฉบับก็ว่ากันไป ท่านประธานครับ เชื้อเถอะครับ ๔๑ เรื่องนี้ะครับ ท่านสมาชิกทั้ง ๗๐๐ คน คือผู้แทน ๕๐๐ คน ส.ว. ๒๐๐ คน เป็นไปไม่ได้หรอกท่านประธาน ที่จะมานั่งหลับหูหลับตาเห็นอย่างเดียวกันทั้ง ๔๑ ฉบับ มันจะต้องมีแตกมีต่าง ถ้าลืมหู ลืมตานะครับ ถ้าแบบหลับหูหลับตาผมก็ไม่ว่าอะไรหรอกครับ เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ ถ้าแนวทางท่านประธานจะให้พิจารณารวมกัน โดยอภิปรายรวมกัน แล้วพอเวลาโหวตเห็นชอบฉบับไหน ไม่เห็นชอบฉบับไหนก็เป็นฉบับ ๆ ไป อันนี้ผมเห็นด้วยขอบคุณท่านประธาน

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ถ้าไม่เห็นเป็นอย่างอื่นนะครับ ก็ถือว่าท่านการุณก็เห็นโดยรวมกับที่สมาชิกท่านอื่นเสนอแนะครับ ให้อภิปรายรวมแล้วก็พิจารณา ตอนลงมติก็ว่ากันอีกทีหนึ่งนะครับ

(นายสุชุมพงศ์ โง่นคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสุชุมพงศ์ โง่นคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) :
ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตประท้วงท่านประธาน

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เดี่ยวท่านสุชุมพงศ์ครับ

นายสุชุมพงศ์ โง่นคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ผม
ประท้วงท่านประธานต้องให้ผมชี้แจงครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านจะขอพูดใช่ไหมครับ

นายสุชุมพงศ์ โง่นคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ผมจะ
ประท้วงท่านประธานครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านยกมือจะพูดไม่ต้อง
ประท้วงก็ได้ จะเสนอเพิ่มเติมไม่เห็นด้วยประเด็นนี้ใช่ไหมครับ

นายสุชุมพงศ์ โง่นคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ครับ
ขอบคุณครับท่านประธาน

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญ ให้พูดไม่ต้องประท้วง

นายสุชุมพงศ์ โง่นคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : คือที่ท่าน
กรุณาได้สรุปนะครับ เท่าที่ผมรับฟังอยู่ขณะนี้มีการหารือจากท่านประธาน ประเด็นที่เรา
หารือกันมีอยู่ ๒ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ เราจะพิจารณาญาติของคณะรัฐมนตรีรวมกันไปหรือไม่ ประเด็น
นี้ค่อนข้างยุติแล้วว่าเห็นตรงกันว่าให้พิจารณารวม

ประเด็นที่ ๒ หลังจากทีอภิปรายแล้วนี้ การลงมติจะลงมติแยกเป็นรายฉบับ หรือพิจารณาตามญัตติของรัฐบาลเป็นรายญัตติซึ่งหมายถึงการลงมติรวม กระผมเห็นว่าการลงมตินั้นที่ประชุมยังไม่เห็นตรงกันว่าจะใช้วิธีใด เพราะฉะนั้นเมื่อการอภิปรายเสร็จสิ้นแล้ว ท่านประธานจะต้องหามติของที่ประชุมนี้เพื่อที่จะให้ทราบว่าจะลงมติรวมหรือรายฉบับ กระผมเองผมเห็นด้วยในการลงมติรวม กระผมได้อ่านกฎหมายนี้มาหลายวันแล้ว ท่านประธานครับ กระผมไม่ติดใจที่จะลงเป็นรายฉบับ ที่ท่านประธานสรุปในตอนต้นกระผมไม่เห็นด้วย กระผมเรียนว่าประเด็นที่ ๒ ยังค้างอยู่ และจะต้องพิจารณาเมื่ออภิปรายเสร็จสิ้นแล้ว ท่านประธานครับ

นายสุชน ชาติเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสุขุมพงศ์ครับ จริง ๆ แล้วเรตกลงกันใน Whip ขอใช้คำว่า Whip ก็แล้วกัน คือกรรมการประสานงานร่วม ๓ ฝ่าย คือฝ่ายรัฐบาล Whip ฝ่ายค้าน แล้วก็ฝ่ายวุฒิสภา หมายถึงทางฝ่ายประสานงานนะครับ ก็ตกลงกันว่าวันนี้เราจะใช้เวลาในการประชุมไม่เกินบ่ายโมง อันนี้เป็นเรื่องเวลานะครับ เพราะว่าบ่ายโมงครึ่งทางสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะต้องมีการประชุมต่อไปได้มีการนัดหมายไว้ล่วงหน้าแล้ว แต่ถ้าเราพิจารณาในกรอบเวลาไม่เสร็จนี้ก็เป็นเรื่องที่จะต้องตกลงกันอีกทีว่าต้องเลื่อนของสภาผู้แทนราษฎรไปไหมนะครับ แต่ว่าเรื่องที่ท่านสุขุมพงศ์ได้ลุกขึ้นมาซักครุ่นนี้ ผมขอเรียนว่าคำวินิจฉัยของผมซักครุ่นนี้นั้น เรื่องอภิปรายตามคำร้องขอของรัฐบาล คือตามรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๑๗๘ นี้ คือจบแล้ว คือร้องขอมาแล้วและรัฐสภาก็จะพิจารณา ตอนนี้เรารับเข้ามาพิจารณาแล้ว ให้อภิปรายรวมทั้ง ๔ ฉบับ แต่หลังจากปิดการอภิปรายแล้วนะครับ ก็ให้ที่ประชุมเสนอ หรือประธานจะกำหนดวิธีว่าจะลงคะแนนกันอย่างไร นั้นเป็นขั้นตอนที่ ๒ นะครับ เอาอย่างนี้ก็จะไม่สับสนเลยครับ ผมว่าพวกเราเข้าใจกันแล้วนะครับ เอาตามนี้นะครับท่านสมาชิกครับ เชิญท่านรองนายกรัฐมนตรีแถลง เชิญครับ ท่านรองวิษณุ เครืองาม ครับ

นายวิษณุ เครืองาม (รองนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานที่เคารพ คณะรัฐมนตรีต้องขอขอบพระคุณท่านประธานเป็นอย่างมากที่ได้กรุณาเรียกประชุมรัฐสภา ตามมาตรา ๑๗๓ (๑๐) เพื่อพิจารณาคำขอของคณะรัฐมนตรีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ ในวันที่ คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นว่าตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ นั้น ได้วางเป็นหลักไว้ ๒ ประการ

ประการแรกก็คือ เมื่อสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงไม่ว่าด้วยการยุบสภาหรือหมดวาระก็ตาม บรรดาร่างพระราชบัญญัติทั้งหลายที่ค้างอยู่ในชั้นการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาก็เป็นอันตกไป แต่ทั้งนี้ก็ได้มีบทบัญญัติเป็นข้อยกเว้นเพิ่มเข้ามาในวรรคสองของมาตรา ๑๗๔ เป็นครั้งแรก ด้วยการกำหนดว่า ถ้าหากว่าภายในระยะเวลา ๖๐ วัน นับตั้งแต่มีการเรียกประชุมรัฐสภาครั้งแรก คณะรัฐมนตรีได้มีมติร้องขอให้มีการยกเอาร่างพระราชบัญญัติฉบับใดขึ้นพิจารณาต่อไป อย่างที่ใช้คำกันทั่วไปว่า ยืนยันให้ดำเนินการต่อไปได้ ไม่ว่าจะค้างอยู่ที่ขั้นตอนใดก็ตาม และรัฐสภามีมติเห็นชอบก็สามารถที่จะดำเนินการต่อไปได้ตามข้อบังคับการประชุม บัดนี้คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นแล้วว่า รัฐสภาได้มีการเรียกประชุมครั้งแรกเมื่อวันที่ ๔ มีนาคม และจะสิ้นสุดครบ ๖๐ วัน ในวันที่ ๒ พฤษภาคมที่จะถึงนี้ ในช่วงระยะเวลา ๖๐ วันนี้เองครับ คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นว่าเมื่อสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดครบวาระลงไปแล้ว เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ศกนี้นั้น มีร่างพระราชบัญญัติทั้งหมดค้างอยู่ในขั้นตอนต่าง ๆ ทั้งของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา จำนวนทั้งสิ้น ๑๔๒ ฉบับ จำแนกออกเป็นร่างพระราชบัญญัติ ต่าง ๆ ได้ดังนี้ครับ คือเป็นร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยคณะรัฐมนตรี ๔๖ ฉบับ เป็น ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๙๓ ฉบับ และเป็นร่าง พระราชบัญญัติที่เสนอโดยประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งอีก ๓ ฉบับ รวมจำนวนทั้งสิ้น ๑๔๒ ฉบับ คณะรัฐมนตรีได้มาพิจารณาว่าในจำนวน ๑๔๒ ฉบับ ที่ค้างอยู่นั้นมีตั้งแต่ค้างอยู่ในขั้นตอนที่ได้บรรจุในระเบียบวาระเตรียมจะเข้าสู่การพิจารณาในวาระหนึ่งแล้วของสภาผู้แทนราษฎร มีตั้งแต่การค้างอยู่ในขั้นตอนของคณะกรรมการการของสภาผู้แทนราษฎร มีตั้งแต่การค้างอยู่ในขั้นตอนที่เสร็จจากสภาผู้แทนราษฎรกำลังจะส่งเข้าวุฒิสภาพิจารณาในวาระหนึ่ง และมีตั้งแต่การค้างอยู่ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการการของวุฒิสภาเอง หรือแม้แต่ที่วุฒิสภาพิจารณาแล้วเสร็จกำลังจะส่งกลับไปยังสภาผู้แทนราษฎร เพราะว่ามี การแก้ไขเพิ่มเติม -----

จนแม้กระทั่งการตั้งคณะกรรมการร่วมกันของทั้ง ๒ สภาก็มีอยู่ในจำนวน ๑๔๒ ฉบับ ดังกล่าว ถ้าหากว่าหยิบยกเอาจำนวนร่างพระราชบัญญัติทั้งหมดขึ้นมาตั้งแล้ว มีรายละเอียดที่จะขอกราบเรียนดังนี้ครับ

ร่างพระราชบัญญัติทั้งหมดในจำนวน ๑๔๒ ฉบับนั้น ที่เสนอโดยคณะรัฐมนตรีค้างอยู่ในการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาที่ดี มีจำนวนทั้งสิ้น ๔๖ ฉบับ ใน ๔๖ ฉบับนั้นคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นว่า ๔๑ ฉบับมีเหตุผลความจำเป็นที่สมควรจะขอให้สภาได้พิจารณาตามขั้นตอนที่ค้างอยู่ต่อไปให้เสร็จสิ้นกระบวนการ คงมีอยู่อีกเพียง ๕ ฉบับ ที่คณะรัฐมนตรีมีมติว่า ไม่สมควรร้องขอ ๕ ฉบับที่คณะรัฐมนตรีมีมติว่า ไม่สมควรร้องขอนั้นได้แก่

ร่างพระราชบัญญัติโรงรับจำนำฉบับหนึ่งด้วยเหตุผลว่า เป็นร่างพระราชบัญญัติที่สภาผู้แทนราษฎรในสมัยที่แล้วได้มีมติยับยั้งไว้

ร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ ๒ ที่คณะรัฐมนตรีไม่ร้องขอก็คือ ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน ซึ่งเป็นร่างพระราชบัญญัติที่สมาชิกวุฒิสภาได้มีมติยับยั้งไว้เมื่อคราวที่แล้ว

ร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ ๓ คือ ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม เหตุที่คณะรัฐมนตรีมีมติว่า ไม่สมควรร้องขอให้ดำเนินการต่อไป ก็เพราะว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักการให้ตั้งหน่วยงานขึ้น ซึ่งบัดนี้รัฐเห็นสมควรพิจารณาในภาพรวมมากกว่าจะเสนอมาเป็นเพียงรายหน่วยงานดังเมื่อคราวที่แล้ว

ร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ ๔ คือ ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการกระทรวงกลาโหม ซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นว่าสมควรจะพิจารณาบททวนให้รอบคอบโดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป

และร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ ๕ ก็คือ ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ซึ่งเมื่อคราวที่แล้วเป็นการขอแก้ไขมาในเพียงส่วนเล็กน้อยที่คณะรัฐมนตรีเห็นว่าเมื่อบัดนี้มีเวลาก็สมควรพิจารณาใหม่หมดทั้งฉบับ

รวมทั้งสิ้น ๕ ฉบับนี้ จึงไม่ได้มีการร้องขอมา ยังคงมีอยู่จำนวน ๔๑ ฉบับ ที่ค้างอยู่ในขั้นตอนต่าง ๆ ที่คณะรัฐมนตรีได้ร้องขอ

ในส่วนของร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๙๓ ฉบับนั้น ขอกราบเรียนครับว่า เป็นร่างพระราชบัญญัติที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้เสนอและมีร่างของรัฐบาลอยู่ด้วย จำนวนทั้งสิ้น ๓๑ ฉบับ ซึ่งตรงนี้กระผมต้องขอกราบเรียนท่านประธานว่า เดิมทีนั้นรัฐบาลได้มีหนังสือมากราบเรียนท่านประธานร้องขอให้มีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ๔๑ ฉบับตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๒ เมษายน ซึ่งท่านสมาชิกรัฐสภาได้รับไปก่อนหน้านี้ แต่ด้วยเมื่อพิจารณาถ้อยคำในหนังสือที่มีมาถึงและกราบเรียนท่านประธานแล้ว อาจจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่า คณะรัฐมนตรีร้องขอให้พิจารณาต่อไปก็แต่เฉพาะร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยคณะรัฐมนตรีเท่านั้น แท้จริงร่างพระราชบัญญัติหลายฉบับที่คณะรัฐมนตรีร้องขอคือในจำนวน ๔๑ ฉบับนั้น มีฉบับที่ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสมัยที่แล้วได้เสนอมาด้วย และคณะรัฐมนตรีได้เห็นชอบรวมทั้งสภาได้ลงมติรับหลักการไปทั้งหมดตามนั้น แม้บัดนี้จะเข้าสู่กระบวนการนิติบัญญัติจนกระทั่งกลายเป็นร่างของสภาไปแล้วก็ตาม แต่เพื่อที่จะเป็นการให้เกิดระบียบยกย่องท่านสมาชิกรัฐสภาที่มีส่วนในการเสนอ รัฐบาลจึงได้ทำหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๙ เมษายน ตามมาอีกฉบับหนึ่งว่า แม้จำนวนจะยังอยู่ในตัวเลข ๔๑ ฉบับ แต่ขอแก้ไขถ้อยคำว่า เป็นฉบับที่คณะรัฐมนตรีร้องขอ นั้นเป็น ฉบับที่คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรวมทั้งประชาชนเป็นผู้เสนอ เพื่อให้เกิดความเข้าใจชัดเจน ส่วนรายชื่อของกฎหมายนั้น ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยเสนอมาในครั้งแรกครับ เพียงแต่บางฉบับยกตัวอย่างเช่น ร่างพระราชบัญญัติทางหลวง ร่างพระราชบัญญัติการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบหรือร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มีร่างของคณะรัฐมนตรี มีร่างของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหลายพรรคหลายฉบับประกอบรวมกันเข้ามาด้วยกัน ซึ่งบัดนี้ก็เข้าสู่กระบวนการนิติบัญญัติไปแล้ว ตัวชื่อกฎหมายมันเป็นชื่อเดียวแต่เพื่อที่จะให้เกิดระบียบยกย่องผู้ที่เสนอทั้งหมด เพราะว่าสภาเองก็รับหลักการไปทั้งหมด จึงได้มีการแก้ไขหนังสือปะหน้ามาหรือหนังสือนำส่งมา อย่างไรก็ตามครับตัวเลขร่างพระราชบัญญัติที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้เสนอ และคณะรัฐมนตรีก็ได้มีมติร้องขอให้ดำเนินการต่อไปนั้น ขอเรียนว่าในส่วนนี้มี ๓๑ ฉบับ มีอยู่อีก ๒ ฉบับที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอแล้วคณะรัฐมนตรีไม่ได้ร้องขอ ๒ ฉบับนั้นคือ ร่างพระราชบัญญัติการบริหารราชการฝ่ายรัฐสภาฉบับหนึ่ง และร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้ง

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาอีกฉบับหนึ่ง รวมเป็น ๒ ฉบับที่คณะรัฐมนตรีเห็นว่า ยังไม่สมควรร้องขอ เพราะสมควรที่จะมีการแก้ไขปรับปรุงในชั้นของการยกร่างให้สมบูรณ์มากขึ้นยิ่งกว่านี้ ขณะเดียวกันก็มีร่างพระราชบัญญัติของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีก ๖๐ ฉบับที่ค้างอยู่ในวาระการพิจารณาของสภาที่คณะรัฐมนตรีไม่ได้ร้องขอมาด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุว่า ๖๐ ฉบับนั้น ส่วนใหญ่หรือเกือบที่จะเรียกว่าแทบทั้งหมดยังไม่ได้เข้าสู่การพิจารณาในวาระหนึ่ง -----

เพราะฉะนั้นจึงไม่มีร่างของรัฐบาลนำเข้ามาหรือเข้ามาพิจารณาพร้อมกันด้วยตนเอง ก็จะมีปัญหาในแง่ของตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้เสนอ ผู้ชี้แจง ผู้เป็นเจ้าของร่าง ซึ่ง คณะรัฐมนตรีจึงเห็นว่าโดยเหตุดังนี้จึงยังไม่สมควรที่คณะรัฐมนตรีจะร้องขอใน ๖๐ ฉบับ ดังกล่าวนั้น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นร่างของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่คณะรัฐมนตรีขอร้อง เข้ามาด้วย คือจำนวน ๓๑ ฉบับ ในส่วนร่างพระราชบัญญัติที่ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียง เลือกตั้งเสนอมีจำนวนทั้งสิ้น ๓ ฉบับครบถ้วนประธาน ได้แก่ ร่างพระราชบัญญัติ ล้มละลาย ร่างพระราชบัญญัติสภาการเกษตรแห่งชาติ และร่างพระราชบัญญัติป่าชุมชน สำหรับร่างพระราชบัญญัติล้มละลายนั่น ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียง เลือกตั้งจำนวน ๙๖,๓๑๐ คนเข้าชื่อกันเสนอ ขั้นตอนสถานภาพสุดท้ายคือรอที่จะเข้าวาระหนึ่งของสภา ผู้แทนราษฎร ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นแล้วว่า ด้วยเหตุเป็นการ แก้ไขเพียงบาง ประเด็น ในขณะที่รัฐบาลโดยกระทรวงยุติธรรมมีดำริที่จะมีการแก้ไขกฎหมายล้มละลาย อย่างใหญ่ จึงสมควรจะแก้ไขในภาพรวมทั้งหมด จึงไม่ร้องขอ

อีกฉบับหนึ่งคือร่างพระราชบัญญัติสภาการเกษตรแห่งชาติ ซึ่งประชาชน ผู้ มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งจำนวน ๖๔,๓๖๘ คนได้เข้าชื่อเสนอ สถานภาพสุดท้ายค้างอยู่ ก่อนจะเข้าสู่วาระหนึ่งของสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งบรรจุในระเบียบวาระแล้ว คณะรัฐมนตรี เห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สมควรที่จะมีการหารือกันภายนอก ทำความเข้าใจกับ บรรดาผู้ที่มีส่วนในการเสนอ และปรับปรุงในบางส่วนให้เป็นที่เข้าใจ วัตถุประสงค์รวมทั้ง สารสำคัญตรงกัน แล้วคณะรัฐมนตรีก็พร้อมที่จะเป็นเจ้าภาพเสนอในส่วนของรัฐบาล ตามมาในโอกาสต่อไป ในขั้นนี้จึงเห็นสมควรไม่ยืนยันร้องขอให้มีการเสนอ

สำหรับร่างพระราชบัญญัติป่าชุมชนที่ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งเสนอนั้น โดยเหตุ ที่ได้ผ่านขั้นตอนกระบวนการต่างๆ ไปจนกระทั่งถึงขั้นตั้งคณะกรรมการ ร่วมกันของทั้ง ๒ สภาอยู่แล้ว ประกอบกับมีร่างของรัฐบาลอยู่ด้วย คณะรัฐมนตรีจึงเห็นสมควรยืนยันใน ส่วนนี้ต่อไป จึงเป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติที่ประชาชนเสนอนั้น จาก ๓ ฉบับ คณะรัฐมนตรีเห็นสมควรร้องขอเพียงฉบับเดียว ส่วนอีก ๒ ฉบับไม่ร้องขอ การ อธิบายนี้อธิบายเรียนท่านประธานดังนี้ ขอกราบเรียนตอบด้วยว่าเป็นเรื่องของตัวเลข เท่านั้น ในที่สุดชื่อร่างพระราชบัญญัติมันก็จะซ้ำกันไปซ้ำกันมา อย่างเช่น ๓๑ ฉบับของ

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็ขึ้นอยู่กับ ๔๑ ฉบับของคณะรัฐมนตรี ๑ ฉบับของประชาชน คือป่าชุมชนก็ขึ้นอยู่กับ ๔๑ ฉบับของคณะรัฐมนตรี ด้วยเหตุนี้จึงขอกราบเรียนเสนอบัญญัติ รายชื่อ ๔๑ ฉบับที่เสนอมา เพียงแต่ได้แจ่มแจ้งว่าเป็นร่างของใคร และค้างอยู่ใน สถานภาพใด ขั้นตอนใด ท่านประธานที่เคารพ ในจำนวนร่างพระราชบัญญัติที่ค้างอยู่ใน การพิจารณาของสภาทั้งสอง ๑๔๒ ฉบับ รัฐบาลจึงขอยืนยันร่างพระราชบัญญัติมา ทั้งหมด ๔๑ ฉบับ จึงขอนำเสนอท่านประธานเพื่อนำเสนอต่อรัฐสภาให้โปรดได้มีการ พิจารณาต่อไปตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๗๔ วรรคสองครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ครับ ท่านสมาชิกครับ ต่อไป จะเป็นการอภิปรายนะครับ เดี่ยวขอกำหนดกติกานิดหนึ่งนะครับ ว่าการอภิปรายนั้น คราวนี้ถือว่าท่านสมาชิกรัฐสภาทั้งหมดนะครับ คือ ๗๐๐ ท่านก็มีสิทธิอภิปรายทุกท่าน แล้วก็ไม่ได้แบ่งโควตาเวลา แต่ว่าผมจะขอให้อภิปรายสลับกันนะครับ เริ่มจากสมาชิกฝ่าย ไทยรักไทยหรือฝ่ายรัฐบาลก่อน แล้วก็มาท่านฝ่ายค้าน แล้วก็กลับมาวุฒิสภา ก็ จะหมุนเวียนกันอย่างนั้นนะครับ แต่การอภิปรายนั้นให้ท่านใช้ดุลยพินิจในการอภิปรายว่า อย่าใช้เวลามากเกินไปนักเดี๋ยวเพื่อนสมาชิกที่อยากอภิปราย ต้องแบ่งเวลากันบ้างนะครับ อันนี้ก็จะเวียนอย่างนั้นนะครับ เชิญท่านอภิสิทธิ์ครับที่ยกมือก่อน เชิญครับ ขออภัย ท่านอภิสิทธิ์ครับ ผมได้วินิจฉัยว่าให้ตรงกลางก่อน เชิญท่านกูเทพ ไสกระจ่าง ครับ

ร้อยโท กูเทพ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม กูเทพ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร บัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมคิดว่า เจตนารมณ์มาตรา ๑๗๔ ของรัฐธรรมนูญต้องการให้เรารักษาร่างพระราชบัญญัติที่ รัฐบาลเสนอสู่สภาและได้บรรจุในระเบียบวาระ คือวาระของการประชุมสภาไม่ว่าสภาใด สภาหนึ่ง เพื่อไม่ให้ร่างพระราชบัญญัตินั้นตกไปและต้องไปร่างกันใหม่เสียเวลา เจตนารมณ์ก็คงมีเปิดทางให้ว่า ในอดีตนั้น พ.ร.บ. เหล่านั้นต้องตกไป เมื่อเข้าสู่การ พิจารณาก็จะต้องไปร่างกันใหม่ แต่เมื่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ต้องการให้เรา ยืนยันร่าง ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้เสนอมา และเมื่อสักครู່ท่านรองนายกก็ได้อธิบายชัดว่า ส่วนที่ท่านเพิ่มเติมก็เพียงแค่แก้ไขพระราชบัญญัติบางฉบับ หรืออ้างถึงผู้เสนอซึ่งรวมถึง พวกเราสมาชิกและประชาชนด้วย กระผมคิดว่ามีความสมบูรณ์ทั้งหมด ท่านประธาน

ที่เคารพครับ กระผมลองดูแล้วสิ่งที่กระผมคิดว่าต้องการให้เข้าใจตรงกันก็คือ วันนี้เราคง
ไม่ได้มาพูดว่า เราเห็นด้วย หรือ ไม่เห็นด้วยกับ พ.ร.บ. แต่อย่างใด ขนาดไหน -----

- ๑๐/๑

คือถ้ามีเหตุผลชัดเจนจริง ๆ ว่าเราจับไม่ได้เลยร่างฉบับนี้ เพราะจะเกิดภัยพิบัติจะเกิดผลเสียต่อประเทศชาติ แล้วเราไม่ยืนยัน ตัวนั้นกระผมอยากจะรับฟัง แต่กระผมตรวจสอบดู ๔๑ ฉบับ เป็นฉบับที่อยู่ในระเบียบวาระของสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งยังไม่เข้าสู่การพิจารณานี้เพียงวาระแรกของ ส.ส. นะครับ ประมาณ ๖ ฉบับ นอกนั้นเข้าไปสู่วาระแรกของ ส.ว. แล้ว ๙ ฉบับ แล้วเราไปตั้งคณะกรรมการ ส.ส. คณะกรรมการ ส.ว. อีกคณะละ ๖ และ ๕ ฉบับตามลำดับ เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าสิ่งที่ปรากฏต่อหน้าสายตาเราขณะนี้ สิ่งที่เราต้องทำก็เพียงแต่ว่าจะยืนยันร่างที่เราเห็นให้พิจารณาต่อไป วันนี้กระผมจึงกราบเรียนท่านประธานค่อนข้างจะไม่ค่อยสะดวกใจนักที่จะต้องมาพูดในรายละเอียดว่าเห็นด้วยฉบับไหนอย่างไร ถ้าที่ประชุมนี้ท่านใดสามารถลุกขึ้นมาชี้ได้ว่าฉบับนี้ไม่ควรยืนยันด้วยเหตุผลที่จะก่อความเสียหายอย่างรุนแรง กระผมยินดีรับฟัง แต่เท่าที่กระผมตรวจสอบแล้วเห็นว่าเป็นร่างที่สามารถดำเนินการต่อไปได้ กระผมจึงขอเสนอท่านประธานในความรู้สึกของกระผมเองว่าเห็นด้วยที่จะยืนยันแล้วจะลงมติแบบไหนให้ง่ายที่สุดก็คงจะเกิดประโยชน์ เพื่อประหยัดเวลา แต่ประเด็นที่กระผมอยากกราบเรียนถามท่านประธานผ่านไปยังรัฐบาล ก็เฉพาะในกรณีที่เราเห็นมา ซึ่งทำให้กระผมสับสนอยู่ ในกรณีที่วุฒิสภายับยั้งนี้ท่านครับ ท่านไปใช้ว่ายับยั้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) แต่ไปตรวจสอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) เขาบอกว่าถ้าแก้ไขเพิ่มเติม แต่กรณียับยั้งอยู่ที่ มาตรา ๑๗๕ (๒) ตรงนี้ล่ะครับ คือท่านวุฒิสภาบางท่านท่านก็อภิปรายเมื่อสักครู่นี้บอกว่าก็วุฒียับยั้งมาแล้ว ถ้ากระผมลงมติเห็นด้วยก็แสดงว่ากระผมผิดใจตัวเอง กระผมอยากกราบเรียนท่านประธานครับว่า มาตรา ๑๗๕ (๒) ถ้าไม่เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎรให้ยับยั้ง แต่ก็ต้องส่งคืนมาสภาผู้แทนราษฎรอยู่ดี วุฒิสภาไม่มีอำนาจที่ไปยับยั้งแล้วก็ค้างเติ่งอยู่อย่างนั้น เพราะฉะนั้นการลงมติของท่านที่จะเห็นด้วยกับสิ่งที่ท่านยับยั้งมาวันนี้ ไม่ใช่เห็นด้วยกับ พ.ร.บ. นั้น แต่เห็นด้วยว่าให้พิจารณาต่อไป ให้ส่งคืนมาสภาผู้แทนราษฎร เพราะฉะนั้นวันนี้มันไม่มีเหตุผลอะไรต้องมาเสียเวลามากเท่าไร เพราะมันเป็นเพียงการยืนยันสิ่งที่เราทำอยู่ เพื่อให้มันสิ้นสุดกระบวนการ เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ คำถามของกระผมขอถามผ่านไปยังท่านรองนายกฯว่าอ้างผิดหรือเปล่าครับ มาตรา ๑๗๕ (๒) (๓) นี่ แล้วกระผมขอถามเป็นความรู้พวกเราต้องตกลงกันในส่วนของสภาผู้แทนราษฎร คณะกรรมการที่เราตั้งไว้มี

หลายฉบับ บัดนี้สัดส่วนเปลี่ยนแปลงเราจะทำอย่างไร เราจะเอาสัดส่วนใหม่ เราจะคัดเลือกคนใหม่หรือคนเก่าเป็นอยู่ต่อไป หรือจะเอาสมาชิกมาสับเปลี่ยนอย่างไร กระผมคิดว่าเป็นเรื่องที่ต้องไปตกลงกันหาข้อยุติ ตรงนี้ล่ะครับ ส่วนในส่วนของวุฒิสภา กระผมขอเรียนถาม เพราะกระผมไม่ได้อยู่ตรงนั้นครับ ในช่วงที่เราไปหาเสียงเลือกตั้งมีคณะกรรมการธิการของวุฒิสภาพิจารณาหลายฉบับอยู่ กระผมไม่แน่ใจอยากทราบว่าท่านพิจารณาต่อไปหรือไม่ หรือว่าหยุดอยู่ตรงนั้นไม่ได้พิจารณาเลย เพราะว่าของท่านไม่กระเทือนคณะกรรมการธิการของวุฒิสภามีเท่าไรก็เท่านั้น ท่านก็คงทำงาน แต่กระผมอยากทราบว่าท่านทำไหมครับ ในช่วงที่พวกเราไปหาเสียงกัน เพราะว่าเราเป็นสภาผู้แทนราษฎร กระผมมีคำถามหลัก ๆ ๓ ข้อเท่านี้ครับ ท่านประธานครับ ขอขอบคุณครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ก่อนจะตอบเดี๋ยวจะให้ท่านอภิสิทธิ์อภิปรายก่อน เชิญท่านอภิสิทธิ์ครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ วันนี้เป็นวาระที่รัฐบาลร้องขอ เพื่อที่จะให้รัฐสภาเห็นชอบในการพิจารณาร่างกฎหมายที่ค้างการพิจารณาจากสภาชุดที่แล้ว ซึ่งก็เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่งท่านรองนายกก็ได้กรุณาชี้แจงอย่างค่อนข้างละเอียด กระผมขออนุญาตที่จะใช้วาระนี้ในการพูดถึงงานนิติบัญญัติ ซึ่งทางสภาก็ต้องร่วมกันทำกับรัฐบาลต่อไป -----

เพราะว่ากระผมคิดว่าการที่รัฐบาลได้เสนอญัตติหรือเสนอร่างพระราชบัญญัติ ๔๑ ฉบับ มาให้เราให้ความเห็นชอบเพื่อพิจารณาต่อในวันนี้ ก็มีข้อสังเกตหลายอย่างที่กระผม คิดว่าจะเป็นประโยชน์ถ้าหากว่าเราได้ทำความเข้าใจให้ตรงกัน เพื่อที่จะให้งานทางด้าน นิติบัญญัติและงานของพวกเราที่อยู่ในกระบวนการประชาธิปไตยนั้นเกิดประโยชน์สูงสุด แก่ประชาชน เบื้องต้นกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า ท่านรองนายกได้ชี้แจงว่าจากกฎหมาย ที่ค้างอยู่ ๑๔๐ กว่าฉบับ รัฐบาลได้เลือกยืนยัน ๔๑ ฉบับ ข้อสังเกตประการแรกก็คือทั้ง ๔๑ ฉบับนั้นจะเป็นกฎหมายที่คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ แล้วก็ค้างอยู่ในการพิจารณาใน ขั้นตอนต่าง ๆ

ประเด็นแรกที่กระผมต้องกราบเรียนท่านประธานก็คือว่า กระผมอยากจะ ขอให้รัฐบาลได้ทบทวน เพราะรัฐบาลเองก็ยังมีเวลา เนื่องจากว่ารัฐธรรมนูญก็ให้เวลา รัฐบาลถึง ๖๐ วันนับจากวันที่มีการเปิดประชุมสภาที่จะร้องขอในการให้สภาพิจารณา กฎหมายฉบับต่าง ๆ ต่อไป ประเด็นแรกที่กระผมอยากจะกราบเรียนให้รัฐบาลทบทวน ก็คือกรณีของกฎหมายของประชาชนครับ กฎหมายที่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเสนอเข้ามาอย่าง ที่ท่านรองนายกได้กล่าวไปแล้วก็คือมี ๓ ฉบับ ๑ ฉบับยืนยันเพราะว่ารัฐบาลก็ได้ร่วมเสนอ เข้ามาเพื่อที่จะให้มีการพิจารณาของสภา แล้วที่ว่ากันไปจนกระทั่งถึงขั้นกรรมาธิการร่วมกัน แต่อีก ๒ ฉบับ ท่านรองนายกได้ชี้แจงครับว่ากฎหมายสภาการเกษตรก็ดี กฎหมาย ล้มละลายก็ดี ซึ่งมีผู้มีสิทธิเลือกตั้งเขาเข้าชื่อกันเสนอจำนวนมากครับ ฉบับหนึ่งนั้น ๙๐, ๐๐๐ กว่าคน เกือบแสนคน ท่านรองนายกบอกว่าตรงนี้รัฐบาลไม่ร้องขอที่จะให้สภา พิจารณาต่อ ฉบับหนึ่งท่านให้เหตุผลว่าจะขอไปปรึกษาหารือกับกลุ่มคนที่เคลื่อนไหว ก็คือกรณีของสภาการเกษตร ซึ่งความจริงเขาบรรจุระเบียบวาระมาหลายปี แต่ว่าเสียง ข้างมากของสภาผู้แทนราษฎรก็คือซีกของรัฐบาลนั่นเอง ไม่หยิบยกขึ้นมาพิจารณา อีกฉบับหนึ่งท่านพูดถึงกฎหมายล้มละลายว่า ขณะนี้รัฐบาลก็มีดำริในการที่จะแก้ไข กฎหมายซึ่งเนื้อหาขอบเขตครอบคลุมกว้างขวางกว่า ก็จึงตัดสินใจไม่ร้องขอมา ตรงนี้ครับ ที่กระผมอยากจะกราบเรียนท่านประธาน กระผมคิดว่าการใช้สิทธิของผู้มีสิทธิเลือกตั้งใน การนำเสนอกฎหมายต่อสภานั้น ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญก็คือต้องการขยาย การเมืองให้เป็นการเมืองของประชาชน ประชาชนมีส่วนร่วมโดยตรง ท่านประธานจะ สังเกตว่าบทบัญญัตินี้เกิดขึ้นในรัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นฉบับแรก มันไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะให้

ฝ่ายบริหารไปพิจารณาว่าเขาสมควรจะเสนอหรือไม่ แต่มันเป็นเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญว่าวันนี้นอกจากคณะรัฐมนตรี นอกจากสมาชิกรัฐสภาแล้ว พี่น้องประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งถ้าเขารวบรวมจำนวนได้เสนอกฎหมายตามขอบเขตที่รัฐธรรมนูญกำหนด เขาสามารถที่จะเสนอเข้ามาสู่การพิจารณาของรัฐสภาได้ ท่านประธานจะสังเกตว่าสิทธิที่ให้แก่ประชาชนโดยรัฐธรรมนูญนั้นกว้างขวางในแง่ที่ว่า แม้กฎหมายนั้นถ้ามีลักษณะเป็นกฎหมายการเงินก็ไม่ต้องไปผ่านการรับรองของท่านนายกรัฐมนตรี ไม่เหมือนกับกฎหมายของสมาชิก กระผมคิดว่าการที่รัฐบาลตัดสินใจง่าย ๆ ว่าวันนี้กฎหมายที่ประชาชนเขาเสนอตรงมาที่สภา แล้วรัฐบาลในชุดที่ผ่านมาไม่หยิบยกขึ้นมาพิจารณาโดยอาศัยเสียงข้างมากในการตัดสินใจเกี่ยวกับการพิจารณาระเบียบวาระต่าง ๆ นี้ แล้วพอสภาพหมดอายุไป วันนี้จะบอกว่าไม่ต้องการให้สิทธิคนเหล่านั้นแล้ว ไม่น่าจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญหรือนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการสนับสนุนการปกครองในระบอบประชาธิปไตย กระผมกราบเรียนตรงนี้เป็นเบื้องต้นเพราะว่ามันจะมีกฎหมายอีกหลายฉบับ ซึ่งกระผมเชื่อว่าเพื่อนสมาชิกอาจจะสอบถามว่าที่เขาเสนอไปนั้นทำไมรัฐบาลไม่ร้องขอ แต่ว่าในส่วน of สมาชิกกระผมก็ยังมองเห็นว่าถ้ารัฐบาลไม่ร้องขอสมาชิกเหล่านี้ ก็ยังสามารถที่จะนำเสนอกฎหมายได้ไม่ยากนัก เหมือนกับที่คณะรัฐมนตรีเองก็สามารถที่จะเสนอกฎหมายที่ไม่ร้องขอมาในวันนี้ไม่ยากนัก แต่ประชาชนล่ะครับ ถ้าเขายังประสงค์ที่จะเดินหน้าใช้สิทธิของเขาตามรัฐธรรมนูญนี้ต้องกลับไปตั้งต้นใหม่ รวบรวมจำนวนคนเกิน ๕๐,๐๐๐ คน ผ่านกระบวนการของการตรวจสอบอีกมากมาย ตรงนี้กระผมอยากให้รัฐบาลเปิดใจกว้าง แม้ท่านเสนอกฎหมายของรัฐบาลเข้ามาสิทธิของเขาในบางเรื่องก็สูญเสียไปครับ เพราะเขาไม่มีกฎหมายของเขา เขาก็จะไม่มีโอกาสเข้ามาชี้แจงในสภา เขาก็จะไม่มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในกรรมาธิการ -----

ถ้ารัฐบาลไม่มั่นใจในเนื้อหาสาระของกฎหมายที่ประชาชนเสนอ ซึ่งแม้แต่พรรค
ประชาธิปัตย์เองก็ไม่ได้เห็นด้วยทั้งหมดกับสาระที่ประชาชนเสนอ กระผมคิดว่าอย่างน้อย
เปิดใจกว้างให้โอกาสให้กฎหมายเหล่านี้ยังกลับมาอยู่ในระเบียบวาระก่อน รัฐบาลยัง
ไม่พร้อม สภายังไม่พร้อม อย่างน้อยก็ใช้เวลาในการเตรียมตัวตรงนี้ แล้วเมื่อไหร่ที่พร้อม
รัฐบาลเสนอกฎหมายเข้ามาหรือไม่อย่างไรเราก็หยิบยกขึ้นมาได้ ดีกว่าที่จะไปตัดสิทธิของ
พี่น้องประชาชนซึ่งได้ทุ่มเท เป็นประชาชนที่มีความตื่นตัวเพียงพอที่จะใช้สิทธิของเขาตาม
รัฐธรรมนูญในวิถีทางประชาธิปไตยเพื่อสนับสนุนการเมืองที่ประชาชนมีส่วนร่วมให้หมด
สิทธิตรงนี้ไป ฉะนั้นถ้าเป็นไปได้ครับท่านประธานครับ อยากให้ท่านรองนายกได้นำเรื่องนี้
กลับไปทบทวนเพื่อพิจารณากับคณะรัฐมนตรีนะครับว่าในเวลาที่เหลืออยู่ตามเงื่อนไขเวลา
ของรัฐธรรมนูญจะกรุณาเสนอกฎหมายของประชาชน ๒ ฉบับเข้ามาอยู่ในระเบียบวาระ
ของสภาผู้แทนราษฎรได้หรือไม่

ประเด็นถัดมาครับ ในส่วนของกฎหมายของสมาชิกที่ไม่มีร่างของคณะ
รัฐมนตรี กระผมเข้าใจดีละครับว่าถ้าสมาชิกประสงค์จะเสนอก็คงสามารถที่จะกระทำได้
ไม่ยากนัก แต่กระผมก็คิดว่าจะเป็นบรรยากาศที่ดีเหมือนกันที่รัฐบาลจะยอมรับอำนาจ
หน้าที่ในฝ่ายนิติบัญญัติของเพื่อนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นไปได้ไหมครับ อย่างน้อย
กฎหมายที่คราวที่แล้วทั้งสี่ฝ่ายค้านและสี่รัฐบาลเห็นตรงกันนี้ รัฐบาลแสดงท่าทีสักระยะ
ในการเอาเรื่องนี้กลับไปทบทวนเพื่อร้องขอเพิ่มเติมมา กระผมเห็นอย่างน้อย ๆ กฎหมาย
๒ ฉบับ ๑. คือกฎหมายขจัดความรุนแรงในครอบครัว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกพรรค
โดยเฉพาะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เป็นสุภาพสตรีพร้อมใจกันเสนอจริง ๆ เพราะเป็น
กฎหมายที่เขารอคอยในการที่จะทำให้ระบบกฎหมายของเรานั้นเอื้ออำนวยต่อการแก้ไข
ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาที่มีการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลมาก
ที่สุดปัญหาหนึ่งในประเทศไทย อีกฉบับหนึ่งก็คือกฎหมายบัตรเครดิตครับ โดยเฉพาะ
ในภาวะที่บ้านเมืองขณะนี้ประชาชนที่เป็นหนี้จากบัตรเครดิตมีมากขึ้น และก็เป็นความ
เสี่ยงอย่างหนึ่งในระบบเศรษฐกิจของเรา เป็นไปได้ไหมครับว่ากฎหมายนี้ซึ่งเคยมีทั้ง
สมาชิกฝ่ายรัฐบาล สมาชิกฝ่ายค้านเสนอ รัฐบาลจะช่วยร้องขอเพื่อให้เรายืนยันบรรจุ
เข้าสู่ระเบียบวาระ อย่างน้อยที่สุดก็เป็นเครื่องเตือนใจเร่งรัดรัฐบาลว่ากฎหมาย ๒ ฉบับนี้
พรรคการเมืองฝ่ายค้าน พรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาลเห็นพ้องต้องกัน จะได้เร่งรัดร่างของ

รัฐบาลเองในการที่จะนำเสนอต่อที่ประชุมสภา ท่านประธานที่เคารพครับ กฎหมายบางฉบับที่คณะรัฐมนตรีไม่ร้องขอ แต่เป็นกฎหมายที่คณะรัฐมนตรีเคยเสนอเองนี้ผมติดใจอยู่ ๑ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากครับ เพราะว่าเป็นเรื่องที่เป็นความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงกฎหมายแม่บทว่าด้วยการกำกับดูแลระบบสถาบันการเงิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ประเทศไทยประสบภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ กฎหมายนี้รัฐบาลมีปัญหา ปัญหาเดียวเท่านั้นเองครับว่า เมื่อเข้ามาสู่การพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติแล้ว สมาชิกวุฒิสภาทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรส่วนหนึ่ง และสมาชิกวุฒิสภาได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติมแล้วไม่ตรงกับความคิดของรัฐบาลเสียทีเดียว เช่น เรื่องการกำหนดว่าควรจะได้มีการกำกับดูแลหรือควบคุมช่องว่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินกู้กับเงินฝาก หรือกรณีที่มีการดูแลต่อไปนี้การนับสัดส่วนการถือหุ้นของสถาบันการเงินนั้น ควรจะได้คำนึงถึงความเชื่อมโยงของผู้ถือหุ้นต่าง ๆ เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้ถือหุ้นรายย่อย ท่านประธานครับ ที่ผมหยิบตรงนี้ขึ้นมา ก็เพราะว่ากระผมอยากให้รัฐบาลได้ปรับทำที่ยอมรับความคิด ยอมรับความเห็นของฝ่ายนิติบัญญัติที่ไม่ได้ไปกระทบกระเทือนกับนโยบายหลักของรัฐบาล เพื่อที่จะให้กฎหมายฉบับนี้ครับซึ่งเป็นกฎหมายที่มีความจำเป็น กระผมถือว่าเร่งด่วนด้วยนี้สามารถเข้ามาสู่การพิจารณาต่อเนื่องได้จากฝ่ายนิติบัญญัติ ท่านประธานต้องไม่ลืมนะครับว่า ถ้าจะอ้างว่าที่ไม่ยืนยันฉบับนี้เพราะได้มีการยับยั้งตามรัฐธรรมนูญ แต่รัฐบาลเองก็มีการเสนอกฎหมายอีก ๒ ฉบับที่วุฒิสภายับยั้งไว้ตามมาตรา ๑๗๕ (๓) ซึ่งก็เป็นประเด็นต่อไปที่กระผมอยากจะกราบเรียน มีอยู่ ๒ ฉบับครับ -----

นั่นก็คือกฎหมายทางหลวงกับกฎหมายค่าธรรมเนียมการใช้นายถนนทางหลวงและสะพาน กระผมเข้าใจว่าที่เขียนว่า ๑๗๕ (๓) นี่คงไม่ได้คลาดเคลื่อนครับ เป็นคนละขั้นตอน กับ (๒) ที่วุฒิสภาเขาไม่เห็นชอบกับสภาผู้แทนราษฎร แต่เป็นกรณีที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมผ่านกระบวนการของกรรมาธิการร่วมแล้ว แต่วุฒิสภาเขาไม่เห็นด้วย กระผมจำได้ว่าประเด็นที่ได้แย้งกันเรื่องของทางหลวงก็คือมีประเด็นเกี่ยวกับการห้ามการชุมนุม และประเด็นที่เกี่ยวข้องกับค่าธรรมเนียมการใช้นายถนนทางหลวงและสะพานก็เป็นข้อห่วงใยว่ากำลังมีการนำเอาซึ่งเงินก้อนใหญ่คือ ค่าธรรมเนียมเหล่านี้ออกไปนอกระบบงบประมาณคือไม่ใช่เงินที่นำส่งคลัง ซึ่งเป็นเรื่องที่มีเหตุมีผลที่รัฐสภาได้มีการทักท้วงและวุฒิสภาได้ยับยั้งไว้ในขณะนั้น กระผมคิดว่าถ้าเราจะเดินหน้าเรื่องนี้ต่อไปออกจะไม่เป็นธรรมกับวุฒิสภาครับ เพราะถ้ายืนยันและลงมติวันนี้วุฒิสภาจะไม่ได้มีส่วนร่วมในการพิจารณากฎหมายเหล่านี้อีกต่อไป เพราะฉะนั้นเฉพาะใน ๒ ฉบับนี้ กระผมอยากให้ท่านประธานได้กรุณาแยกการลงมติออกจากฉบับอื่น ๆ

สำหรับกฎหมายอื่น ๆ ใน ๔๑ ฉบับนั้น ส่วนใหญ่กระผมเห็นด้วยเห็นชอบที่จะให้ดำเนินการต่อ แต่ขออนุญาตที่จะให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับกฎหมายบางฉบับ ชุดแรก ก็คือกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยทั้งหมดครับ นั่นก็คือกฎหมายซึ่งจะนำเอามหาวิทยาลัยทั้งหลายนั้นออกนอกระบบราชการ ซึ่งกระผมกราบเรียนว่าเป็นเรื่องท่านผ่านมานั้นมีความสับสนมากกว่า นโยบายของรัฐบาลนั้นจะเดินหน้าในเรื่องนี้หรือไม่อย่างไร กระผมเข้าใจว่าการที่รัฐบาลยืนยันกฎหมายเหล่านี้หมายความว่ารัฐบาลได้ยืนยันนโยบายว่าจะดำเนินการในเรื่องของการนำมหาวิทยาลัยออกนอกระบบราชการเพื่อให้เดินหน้าต่อไป ซึ่งกระผมก็กราบเรียนว่าถ้าเป็นเช่นนั้นแม้จะไม่ใช่เป็นอย่างที่เพื่อนสมาชิกท่านก่อนอภิปรายว่าเป็นเรื่องที่เป็นภัยพิบัติใหญ่หลวงหรืออะไรนี้ อย่างน้อยที่สุดกระผมขอกราบเรียนว่ารัฐบาลถ้าจะเดินหน้าขอให้เร่งสร้างความชัดเจนในเรื่องนี้ มิให้เป็นปัญหาความขัดแย้งในประชาคมวิชาการ ไม่ให้เป็นความขัดแย้งในสังคม แล้วเพื่อความเข้าใจที่ดีของฝ่ายนิติบัญญัติเองในการพิจารณากฎหมาย อย่างน้อย ๆ ที่สุดครับ กระผมคิดว่ารัฐบาลยังต้องทำงานอีกหนักในการทำความเข้าใจว่า การออกนอกระบบราชการนั้นมิได้หมายความว่าอะไรจะปล่อยให้มหาวิทยาลัยนั้นจะต้องยืนอยู่บนขาของตัวเอง ถ้าเป็นไปได้อยากให้รัฐบาลมีความชัดเจนเลยว่าการอุดหนุนมหาวิทยาลัยหรืออุดมศึกษานั้นจะไม่

ด้อยลงไปกว่าเดิม และให้ความมั่นใจแก่บุคลากรในมหาวิทยาลัยเช่นเดียวกันว่าเขายังคงมีความมั่นคงตามสมควรในการประกอบวิชาชีพของเขา ตรงนี้จะเป็นประโยชน์มากและทำให้การพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติเองมีความราบรื่น กฎหมายอีกฉบับซึ่งรัฐบาลยืนยันยังคงมีความขัดแย้งอยู่ก็คือ กฎหมายป่าชุมชน ซึ่งตรงนี้ก็อยากจะเห็นความพหุตรงกับภารกิจที่จะให้ประชาชนมาร่วมจัดการในเรื่องของการอนุรักษ์ป่า แต่ขณะเดียวกันนั้นก็ยังมีกลุ่มคนอีกจำนวนหนึ่งซึ่งเขาห่วงใยว่าความเหมาะสมที่จะไปดำเนินการในบางพื้นที่ เช่น ป่าในเขตต้นน้ำลำธารจะเป็นอย่างไรก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งผมคิดว่ารัฐบาลก็มีภาระหน้าที่ที่จะร่วมกับฝ่ายนิติบัญญัติให้กระบวนการเรื่องนี้เดินต่อไปอย่างราบรื่น

กฎหมายฉบับสุดท้ายที่กระผมขออนุญาตกราบเรียนใน ๔๑ ฉบับ ที่ยืนยันมานี้คือ กฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการโทรคมนาคม ที่กราบเรียนเรื่องนี้เพราะว่าบังเอิญเป็นเรื่องซึ่งมีการวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ในปัจจุบัน แล้วก็อยากจะให้เป็นอุทาหรณ์ เป็นข้อสังเกตแก่รัฐบาล กฎหมายฉบับนี้ความจริงรัฐบาลเสนอเข้ามามีเพียง ๓ มาตรา ๓ เรื่องเท่านั้นเอง ๑. คือไปแก้สัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ ๒. ต้องการที่จะมาลดข้อจำกัดเกี่ยวกับเรื่องของการเก็บเงินล่วงหน้า ๓. ก็คือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการแปลง ทศท. และ กศท. เป็นบริษัท แต่ว่าเมื่อเข้าสู่การพิจารณาครบคณะกรรมการก็พิจารณา กระผมเป็นผู้แปรญัตติท่านประธานครับ -----

กระผมเป็นผู้แปรญัตติในขณะนั้นว่าระบบของการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เก็บเงินจากประชาชนล่วงหน้า ที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า พรีเพด (Prepaid) และตอนนี้กำลังเป็นเรื่องราวใหญ่โตอยู่ กระผมเป็นผู้เสนอเองว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องมีการกำกับดูแล เพื่อประโยชน์ของการคุ้มครองผู้บริโภคด้วย เพื่อประโยชน์สาธารณะด้วย กรรมาธิการเห็นด้วยกับกระผมครับ แล้วก็เตรียมเสนอเรื่องนี้เข้าสู่สภาแต่ค้างอยู่นานมากเพราะรัฐบาลไม่ต้องการที่จะเดินหน้าเรื่องนี้ต่อ เหตุผลที่ไม่เดินหน้าเรื่องนี้ต่อเพราะเกรงว่าจะกระทบกับผู้ประกอบการซึ่งกำลังทำกำไรอย่างมหาศาลจากธุรกิจที่ประชาชนจ่ายเงินล่วงหน้าในการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ กราบเรียนตรงนี้เพราะว่าถ้าเพียงวันนั้นรัฐบาลจะได้เดินหน้าเรื่องนี้ตามแนวทางของกรรมาธิการที่รับแนวความคิดของพวกกระผมวันนี้ไม่ต้องปวดหัวเลยครับ สามารถใช้กฎหมายฉบับนี้ในการจัดระเบียบเรื่องซิมการ์ด (Sim card) ที่พูดกันอยู่เพื่อประโยชน์สาธารณะในการรักษาความปลอดภัย ผมให้หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อเป็นอุทาหรณ์ครับว่าหลายครั้งมีความคิดของพวกเรา ซึ่งไม่ตรงกับร่างของรัฐบาลในการพิจารณากฎหมาย ที่จริงไม่ได้เป็นเรื่องการเมืองหรือเรื่องประสงคร้ายอะไรครับ แต่พอไม่ตรงกับรัฐบาลแล้วรัฐบาลมีความลังเลในการที่จะเดินหน้ายอมรับข้อเสนอของพวกเราและสุดท้ายก็เป็นปัญหา มีกฎหมายบางฉบับผ่านไปแล้วด้วยซ้ำเป็นปัญหากับรัฐบาลในปัจจุบัน ซึ่งความจริงถ้ายอมรับแนวความคิดของพวกเราในขณะนั้น ก็จะไม่เป็นปัญหาอยู่อย่างเช่น กรณีกฎหมายหนี้สาธารณะในเรื่องการค้าประกัน การออกพันธบัตรโดยองค์การมหาชน อย่างนี้เป็นต้น ฉะนั้นตรงนี้กราบเรียนเพื่อที่จะขอให้ท่านรองนายกได้นำไปทบทวนในการทำงานของรัฐบาลและการประสานงานกับฝ่ายนิติบัญญัติครับว่า ต่อไปนี้ถ้าเราเปิดใจกว้างมากขึ้นเราอาจจะได้ประโยชน์จากกระบวนการนิติบัญญัติที่มีทั้งประสิทธิภาพและได้กฎหมายที่มีคุณภาพมากยิ่งขึ้นไปด้วย ท่านประธานที่เคารพครับ ทั้งหมดนี้ก็เป็นข้อสังเกตที่เกี่ยวข้องกับ ๔๑ ฉบับที่รัฐบาลได้นำเสนอมา รวมทั้งกฎหมายบางฉบับที่รัฐบาลไม่ได้นำเสนอ ที่กระผมเรียกร่องเป็นพิเศษก็คงจะเป็น ๒ ฉบับของประชาชนและขอแยกलगมติ ๒ ฉบับที่วุฒิสภาได้ยับยั้งไว้ แต่ก่อนที่จะจบการอภิปรายครับ กระผมขออนุญาตที่จะถาม ๑ คำถาม เพราะว่ามีกฎหมายอยู่ฉบับหนึ่งซึ่งเราไม่ค่อยชัดเจนว่าขั้นตอนของมันขณะนี้อยู่ที่ไหน นั่นก็คือร่างพระราชบัญญัติการผลิตผลิตภัณฑ์ดี พ.ศ. ครับ เนื่องจากเป็นกฎหมายที่รัฐบาล

ได้ดำเนินการเพื่อที่จะให้การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญานั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น ปัญหาที่เกิดขึ้นก็ปรากฏว่ากฎหมายฉบับนั้นถูกส่งไปศาลรัฐธรรมนูญ และศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยในช่วงที่มีการเลือกตั้ง คือในช่วงที่สภามหาชวาระไปแล้วว่า ๑ ในมาตรานั้นใช้ไม่ได้ คือมาตราที่อนุญาตให้ศาลไปริบทรัพย์สิน แต่ไม่ทำให้กฎหมายทั้งฉบับตกไป คำถามของกระผมก็คือว่าในกรณีเช่นนั้นรัฐบาลได้ตีความรัฐธรรมนูญและดำเนินการอย่างไร คือ เดินหน้าต่อไปเพื่อนำร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวขึ้นทูลเกล้าฯ หรือได้ตีความว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวตกไปเพื่อประโยชน์ที่เราจะได้พิจารณาต่อไปครับ กราบขอบพระคุณครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ในส่วนของสมาชิกวุฒิสภาพอดีทางประธานงานเขียนขึ้นมาให้ผม แล้วก็ตามที่ยกมือจะครับหลายท่านด้วยกัน ต้องขออภัยทางฝ่ายผู้แทนนะครับ ผมจะเข้ามาทางวุฒิสภาเพราะว่าวุฒิสภานั้นหลายท่านนะครับ ท่านจะได้เตรียมตัวนะครับ ท่านผ่อง เล่งอี้ ท่านสุรสิทธิ์ ท่านการุณ ท่านสมบุญ ท่องบุราณ ท่านอมร นิลเปรม แล้วก็ท่านมาลีรัตน์ ท่านจำเริญ ท่านลัก กอแสงเรือง เอาช่วงนี้ก่อนนะครับ ขออนุญาตว่าเป็นทางฝ่ายวุฒิสมาชิก ๒ ท่านนะครับ เชิญท่านผ่อง เล่งอี้ ครับ ท่านผ่องครับ ขออนุญาตนิดเดียวว่าท่านรองนายกจะขอตอบประเด็นของท่านหัวหน้าอภิสิทธิ์ได้ซักถามกับท่านกฤษฎีกา เชิญท่านรองนายกครับ

นายวิชณุ เครืองาม (รองนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ คงเป็นประเด็นของท่านหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์มากกว่า เพราะว่าประเด็นของคุณกฤษฎีกานั้นท่านหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ได้กรุณาชี้แจงไปแล้วนะครับ เรื่อง มาตรา ๑๗๕ (๒) หรือ (๓) แต่ผมขอเรียนนิดเดียวครับเพื่อว่าท่านสมาชิกจะได้ไม่ต้องสอบถามอีกนะครับ คือเรื่องผลิตภัณฑ์ที่ดี เรื่องนี้ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยว่ามีบทบัญญัติอยู่มาตราหนึ่งขัดรัฐธรรมนูญแต่ไม่มีผลกระทบที่จะทำให้มาตราอื่น ๆ เสียไป เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงได้นำขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายไปก่อนหน้านี้อแล้ว และอยู่ในชั้นการพิจารณาของสำนักราชเลขาธิการ เพียงแต่ว่าความล่าช้าที่ควรจะสำเร็จไปนานแล้วแต่ยังไม่ได้สำเร็จนั้นเป็นเพราะว่ามันมีปัญหาที่ยังตกลงกันไม่ได้ในชั้นของฝ่ายรัฐบาลเองว่าเวลาจะพิมพ์บทบัญญัติมาตราที่หายไปนั้นจะพิมพ์อย่างไร จะปล่อยให้มันว่างอยู่เฉย ๆ อย่างนั้นหรือ

อย่างไร สุดท้ายहार็อกฤษฏีกาจนกระทั่งได้ถ้อยคำมาแล้วครับว่าให้พิมพ์ว่ามีมาตรานี้อยู่
แต่ว่ามาตรานี้หายไปโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ขณะนี้นำขึ้นทูลเกล้า
ทูลกระหม่อมถวายครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญท่านรอง เล่งอี้ ครับ

นายรอง เล่งอี้ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม รอง เล่งอี้ สมาชิกวุฒิสภา กรุงเทพมหานคร ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๘ เวลาตอนบ่าย กระผมในฐานะที่เป็นประธานคณะกรรมการการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม วุฒิสภาได้นำเพื่อนสมาชิกที่เป็นกรรมการในคณะนี้รวม ๑๓ ท่าน เข้าพบกับท่านนายกรัฐมนตรีที่ห้องรับรองท่านนายกรัฐมนตรีหลังบัลลังก์ท่านประธานนี้ครับ ท่านนายกได้ให้เวลาพวกเราประมาณชั่วโมงครึ่งเป็นอย่างน้อย และหลังจากที่ได้มีการปรึกษาหารือเรานำเสนอแนะเรื่องนโยบายเรื่องต่าง ๆ ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษา เกี่ยวกับเรื่องศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรมแล้ว ท่านนายกต้อนรับด้วยความสนใจแล้วท่านชมพวกเราครับ ท่านบอกว่าได้พบกรรมการมาหลายคนแล้ว แต่คณะนี้ได้ทำให้ท่านได้มีความรู้มีความเข้าใจแล้วก็มีข้อเสนอแนะที่ท่านคิดไม่ถึงอยู่หลายประการเกือบทุกประเด็นครับท่านประธาน ท่านนายกได้รับไปว่าจะพิจารณาตามแนวที่กรรมการเราได้เสนอท่านประธานครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นที่ท่านนายกได้รับฟังพวกเราแล้ว แล้วท่านก็เห็นว่าเป็นเหตุผลที่ดีแล้วรับจะไปพิจารณานั้น มีอยู่หลายประเด็นแต่กระผมจะพูดเฉพาะ ๒ ประเด็นที่เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติที่เรากำลังพิจารณาอยู่ในขณะนี้ ร่างพระราชบัญญัติแรกนะครับที่เป็นปัญหาจนถึงได้มีการตั้งคณะกรรมการร่วมกันแล้วทั้งสองสภาแล้วเดี๋ยวนี้ก็อยู่ในระหว่างพิจารณาของทั้ง ๒ สภา คือ ร่างพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา ท่านประธาน ร่างพระราชบัญญัตินี้ วุฒิสภาได้พิจารณาปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านสภาผู้แทนราษฎรอย่างมีเหตุมีผล อย่างมีหลักมีเกณฑ์โดยอิงหลักวิชาการ ซึ่งกระทรวงศึกษาเป็นเจ้าของเรื่องได้ศึกษามา แล้วก็ไปสอดคล้องกับร่างเดิมของรัฐบาล ซึ่งเรื่องนี้ในรายละเอียด กระผมจะเว้นเอาไว้ให้เพื่อนสมาชิกที่ท่านเป็นประธานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาคือดอกเตอร์วิลาวัณย์ ขอบภัยต้องเอ่ยนาม และก็อาจารย์ชุมพล ศิลปอาชา และอาจจะมีท่านอื่นอีกนะครับ กระผมจะเว้นเอาไว้ไม่ลงลึกเพื่อกระผมจะได้พูดประเด็นต่อไปได้

ประเด็นที่ ๒ ร่างพระราชบัญญัติที่เราเห็นในคณะกรรมการการศึกษา
ของเราได้ศึกษาแล้วก็ได้มีการจัดสัมมนา ได้มีการเชิญหน่วยงานต่าง ๆ ผู้เกี่ยวข้อง
รวมทั้งนักวิชาการมาปรึกษาหารือ นั่นก็คือว่าด้วยหลักการ การเสนอร่างพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยของรัฐที่จะเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับหรือพุดง่าย ๆ ว่ามหาวิทยาลัยใน
กำกับของรัฐว่า เอ๊ะ การที่รัฐบาลได้พยายามเสนอกฎหมายมาให้มหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง
เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ แต่ละมหาวิทยาลัยก็จะมีเป็นพระราชบัญญัติเฉพาะ
ถ้าทำอย่างนี้ผลก็ปรากฏว่าแต่ละฉบับก็ไม่เหมือนกันครับ แล้วก็เกิดปัญหาในชั้นการ
พิจารณาของคณะกรรมการ เพราะว่าคณะกรรมการแต่ละมหาวิทยาลัยที่พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติก็ไม่ใช่คนคนเดียวกัน มันก็ทำให้เกิดการผัดผ่อนแตกต่างกันไปมาก
พอสมควร หนักเข้า ๆ รู้สึกว่านโยบายเดิมที่กำหนดไว้จะไม่ตรงตามเป้าหมาย อันนี้ก็เป็น
ปัญหาซึ่งเราได้นำเรื่องนี้หารือต่อท่านนายกรัฐมนตรีเรียนให้ท่านทราบว่า ในการเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติให้มหาวิทยาลัยของรัฐให้เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับนั้น แทนที่จะให้
แต่ละมหาวิทยาลัยเสนอร่างพระราชบัญญัติของตัวเองขึ้นมา -----

ทำไมรัฐบาลไม่นำเสนอเสียใหม่ โดยนำเสนอเป็นร่างพระราชบัญญัติ กระผมใช้คำว่า
แกนกลาง ก็แล้วกันนะครับ ยังหาศัพท์อะไรไม่เจอ หรือกฎหมายแม่บทเป็นแกนกลาง
สักฉบับหนึ่ง ว่าด้วยการให้มหาวิทยาลัยของรัฐเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเสีย ส่วน
ที่จะให้มหาวิทยาลัยไหนออกนอกหรืออยู่ในกำกับของรัฐนะครับ เมื่อไร โดยมีเงื่อนไข
อย่างไรในรายละเอียด น่าจะได้ออกเป็นพระราชกฤษฎีกา ถ้าทำอย่างนี้ได้มันจะสะดวก
ประการที่ ๑ เป็นการลดงานของสภาผู้แทนราษฎร ลดงานของวุฒิสภา สรุปแล้วเป็นการ
ประหยัดเวลาของรัฐสภาว่าอย่างนั้น ของฝ่ายนิติบัญญัติ

ประการที่ ๒ จะได้ทำให้รัฐบาลสามารถควบคุมนโยบาย ได้คิด ได้เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกัน มันจะไม่แตกต่างกันไม่เพี้ยนกัน ยกตัวอย่างเช่น มหาวิทยาลัยใน
ลักษณะนี้ที่ผ่านสภาไปแล้ววุฒิสภาเราผ่านไปแล้ว ๒ - ๓ ฉบับ ถ้าไปตรวจสอบจริง ๆ
แล้วค่อนข้างจะมีความแตกต่างไปคนละทิศละทาง นี่ขนาดเพิ่งจะเสนอผ่านไปได้ไม่กี่
ฉบับนะครับท่านประธาน แล้วยังจะมีการเสนอร่างพระราชบัญญัติประเภทนี้ตั้ง ๑๐ กว่า
ฉบับ ตามบัญชีที่รัฐบาลขอมาวุฒิสภาผมนับได้นะครับ มีประมาณ ๑๕ ฉบับ แล้วยังจะต้องมี
ต่อไปในอนาคตอีก แล้วแต่ละฉบับเมื่อพิจารณาลักษณะของคณะกรรมการธิการซึ่งแตกต่าง
กัน กระผมไม่แน่ใจว่าจะออกมาเหมือนกัน จะเกิดความสับสนนะท่านประธาน
เพราะฉะนั้นอยากจะทวงถามท่านรัฐมนตรีนะครับว่าที่ท่านได้รับว่าท่านจะนำไปพิจารณา
ตามที่คณะกรรมการของเราได้เสนอ ว่าขอให้เสนอมาเป็นร่างพระราชบัญญัติ
แกนกลาง หรือร่างพระราชบัญญัติแม่บทสักฉบับเดียวจะได้ไหม ซึ่งท่านสนใจและท่านรับ
ว่าท่านจะรับไปพิจารณา แต่ว่าเวลาเสนอเข้ามาในรัฐสภาแห่งนี้ปรากฏว่าเหมือนเดิมครับ
ท่านประธาน คือแต่ละมหาวิทยาลัยเสนอมาตั้ง ๑๕ ฉบับ กระผมนับได้ ก็แปลว่าไม่
เป็นไปตามที่ท่านรับปากพวกกระผมไว้ ก็เลยสงสัยว่าตอนที่นำเสนอคณะรัฐมนตรีได้ดู
เรื่องนี้หรือเปล่า หรือว่าการทำงานของรัฐบาลได้มีการประสาน ท่านนายกรัฐมนตรีเคย
นำเอาเรื่องนี้ไปปรารภใน ครม. ของท่านหรือเปล่า ก็เป็นเรื่องที่กระผมอยากจะฝากเอาไว้
เป็นประเด็น ๒ อย่าง เพื่อนสมาชิกหลายท่านสนใจ ของฝ่ายวุฒิสภาก็คงจะได้กล่าวใน
รายละเอียด

สุดท้ายท่านประธาน กระผมอยากจะตั้งข้อสังเกตสักนิดหนึ่งว่าในการออกพระราชบัญญัตินี้ปรับเสียบ้างดีไหมครับ คือแทนที่จะออกกฎหมายมาห้ามอะไรมากมาย กายกอง คือกฎหมายถ้ามีประชาชนสังคมไหนถูกห้ามมากนี่มันแปลว่าอย่างไร แปลว่าสังคมนั้นชักไว้ระเบียบมากขึ้น อยากจะให้รัฐบาลนำข้อคิดไปว่าในการออกพระราชบัญญัติน่าจะเปลี่ยนแนวทางเป็นเรื่องของการส่งเสริม สนับสนุนให้คนทำความดีครับ อย่างยกตัวอย่างเช่น พระราชบัญญัติที่กระผมเคยเรียกร้องมาหลายครั้ง แต่รัฐบาลก็ยังไม่ทำ เพราะเป็นพระราชบัญญัติที่จะทำให้คนดีขึ้น ส่งเสริมศีลธรรมคนให้มันดีขึ้น นั่นคือควรจะเสนอร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการอุปถัมภ์ค้ำจุน ปกป้องคุ้มครองพระพุทธศาสนา และศาสนาอื่นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๓ กฎหมายอย่างนี้น่าจะออก เพราะว่าถ้าไม่รีบออกนะครับ วัดจะร้างมากขึ้น พระก็จะสึกกันหมด เดียวนี้แต่ละวัดท่านประธานก็เห็นในจังหวัดชัยภูมิพระเหลือน้อย แล้วก็การโจมตีพระ ดุหมิ่นพระก็มากขึ้น นำเอาพระพุทธรูปไปวางไว้ในที่ซึ่งไม่ควรจะวาง เป็นการดูหมิ่นศาสนาก็มีเกลื่อน ร้านอาหารดัดแปลงออกแบบคล้าย ๆ กับโบสถ์ คล้าย ๆ กับวัด คล้าย ๆ กับศาลาที่เป็นสัญลักษณ์ของศาสนาพุทธเรา ก็มี เอาพระพุทธรูปไปตั้งโฆษณาอยู่หน้าร้านอาหารก็มี อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ หรือว่ายิ่งเลวกว่านั้น ท่านประธาน ผมใช้คำว่า เลว ก็คือเอารูปพระพุทธรูปไปเป็นเครื่องหมายสินค้า รองเท้า เกิดขึ้นแล้วครับที่ประเทศออสเตรเลีย อะไรเป็นต้น แล้วมีหลายแห่ง อันนี้กระผมคิดว่ารัฐบาลต้องรีบแก้ไขปัญหานี้โดยด่วน ต้องออกกฎหมายมาปกป้องคุ้มครองพระพุทธศาสนา ต้องมาคุ้มครองพระสงฆ์ ไม่ให้ท่านถูกรังแก ไม่ให้ถูกดูหมิ่น ท่านจะต้องออกกฎหมายสนับสนุนให้ชาวพุทธนิยมการบวช เพื่อจะได้เป็นคนดีของชาติบ้านเมือง ไม่ใช่ว่าปล่อยไว้พระองค์ไหนขยันทำงาน สอนคนดี มีคนนิยมยกย่องนับถือเยอะ สร้างถาวรวัตถุ ที่จะเป็นประโยชน์เยอะกลับจะกล่าวโทษท่าน

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านผ่องครับ ขออนุญาตไม่ได้ขัดจังหวะ แต่ว่าเอาประเด็นที่ว่าเราจะยืนยันกฎหมาย

นายผ่อง เล่งอี้ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ก็อยากฝากท่านประธานผ่านไปทางรัฐบาล คือกระผมพูดหลายที่แล้วไม่เห็นรัฐบาลทำ กระผมก็คงจะต้องพูดจนกว่าจะพ้นวาระ ออกไปแล้วก็คงจะต้องพูดเวทีข้างนอก เพราะว่าตราบใดที่ยังไม่

ออกกฎหมายฉบับนี้ กระผมเชื่อว่าท่านประธานก็เห็นด้วยกับกระผม เห็นด้วยไหมครับ
ออกกฎหมายดี ๆ ที่กระผมเสนอนี้ ท่านประธานเห็นด้วยใช่ไหมครับ ถ้าเห็นด้วยกระผม
ขอสรุป สรุปว่ากฎหมาย ๒ ฉบับ คือร่างพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษากับกฎหมาย
ว่าด้วยการให้มหาวิทยาลัยของรัฐเป็นมหาวิทยาลัยนอกกำกับและในกำกับของรัฐที่เสนอ
มา ๑๕ ฉบับนั้น รัฐบาลควรที่จะถอนไปนะครับ ทบทวนแล้วทำมาใหม่ตามที่ท่านนายก
รัฐมนตรีได้รับปากกับคณะกรรมการของเราไว้แล้วจะได้หรือไม่ อันนี้คณะกรรมการ
เราอยากทราบ เพราะเรื่องนี้ก็ได้พูดได้กระจายข่าวไปยังวงการศึกษามากแล้ว ทุกคนก็
ฝากความหวังและปรารถนาให้ว่าตามแนวทางที่ท่านนายกเห็นด้วยกับคณะกรรมการ
เป็นเรื่องที่ดีเยี่ยม เพราะฉะนั้นนี้เป็นสรุป ท่านประธาน แล้วก็อย่าลืม พระท่านฝากกระผม
มาที่ว่านี้ช่วยออกพระราชบัญญัติที่ผมว่านี้ ส่งเสริม คุ่มครอง ปกป้องพระพุทธศาสนาให้
จริงจัง ไม่ใช่ไปออกกฎหมายจะลงโทษท่าน จะสึกท่าน โจมตีท่านอย่างนั้น เลิกครับ
กฎหมายพวกนั้น ขอขอบคุณท่านประธาน

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : คือท่านถนัดไปท่านสุรสีห์
ฉัตรชัยเดช แล้วถ้าตรงกลางไม่มีจะข้ามไปท่านสมศักดิ์ จะข้ามไปทางไหน เชิญท่าน
สุรสีห์ ฉัตรชัยเดช เชิญครับ

นายสุรสีห์ ฉัตรชัยเดช สมาชิกวุฒิสภา (พิจิตร) : ขอขอบคุณท่านประธาน
กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม สุรสีห์ ฉัตรชัยเดช จริง ๆ แล้วผมก็เห็นด้วยนะครับ
ที่รัฐบาลได้เสนอร่างทั้ง ๔๐ กว่าฉบับขึ้นมาให้รับรองนี้ แต่ก็ยังมีข้อสงสัยอยู่ว่าบางฉบับ
ที่ไม่ได้เสนอมานี้ ซึ่งเป็นร่างที่ประชาชนได้เสนอมามาโดยผ่านขั้นตอนกระบวนการมาแล้ว
ทำไมรัฐบาลไม่เสนอ จึงมีข้อสงสัยตรงนี้ว่าร่างที่ประชาชนนำเสนอโดยตรงนั้นน่าจะเสนอ
ขึ้นมาแล้วให้รับรองด้วย และยังมีกฎหมายบางฉบับที่ได้เสนอมานั้น ถ้าพิจารณามอง
แล้วผมก็เห็นอย่างเดียวกับท่านผ่องว่าพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการของ
มหาวิทยาลัยนั้นนะครับ น่าจะมีกฎหมายแม่บทขึ้นมา ไม่ใช่เสนอขึ้นมา เพราะว่าในการ
พิจารณาแต่ละฉบับนั้น คณะกรรมการที่พิจารณานั้นไม่ใช่เป็นคณะเดียวกัน ผลปรากฏว่า
พิจารณาออกมาแล้วนี้แต่ละฉบับโครงร่างไม่เหมือนกัน ถ้าจะให้ดีผมว่าทั้ง ๑๕ ฉบับ
ที่เสนอมานั้นถอนออกไปเสียนะครับ เพื่อที่จะให้เป็นระเบียบเป็นแบบแผนเดียวกัน แล้วมี

กฎหมายแม่บทในการที่จะบังคับใช้เพื่อให้ทุกมหาวิทยาลัยได้มีกฎหมายแม่บทบังคับ
ทำนองเดียวกันครับ ขอขอบคุณครับ

- ๑๘/๑

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ตรงกลางขอใช้สิทธินะครับ คือ ท่านชูศักดิ์ ศิรินิล นะครับ เดี่ยวเรียนท่านสมาชิกทางฝั่งท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นะครับ ที่ได้ชื่อมาแล้ว คือมีท่านสมศักดิ์ ปริศนานันทกุล ท่านเซน เพื่อกลบบรรณ ท่านนิธิต ชาญรักษ์ ท่านสุพัฒน์ ธรรมเพชร เชิญท่านชูศักดิ์ ศิรินิล เชิญครับ

นายชูศักดิ์ ศิรินิล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชูศักดิ์ ศิรินิล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคไทยรักไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมเห็นเป็นโอกาสอันควรที่ในวันนี้มี ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและท่านสมาชิกวุฒิสภา ได้มาประชุมร่วมกัน และมี กฎหมายหลายฉบับที่ได้ผ่านการพิจารณาร่วมกันของทั้งสองสภา ไม่ว่าจะเป็นวาระรับหลักการ วาระกรรมาธิการ ในวันนี้กระผมจะขออนุญาตถือโอกาสนี้ อภิปรายเรื่องของ กฎหมายมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยนอกระบบหรือมหาวิทยาลัยที่กำลังจะมี ร่าง พ.ร.บ. หลายฉบับ ที่ปรากฏอยู่ในเอกสารในขณะนี้ ที่ผมขออนุญาตท่านประธานที่จะ ขออภิปรายในส่วนของกฎหมายมหาวิทยาลัยนี้ ก็เพราะว่าตัวอย่างบทเรียนจาก มหาวิทยาลัยสถาบันแห่งหนึ่ง ที่สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาไปแล้ว และท่านวุฒิสภาได้ กรรณาได้ไปพิจารณาและก็มี การแก้ไขเป็นอันมาก ผมได้ติดตามการแก้ไขของท่าน วุฒิสภาก็ปรากฏว่า มีการแก้ไขมหาวิทยาลัยบูรพามากไปจากที่สภาผู้แทนราษฎรได้ พิจารณาไปเป็นอันมาก ที่ท่านแก้ไขนั้นนี้ ผมดูแล้วก็เห็นว่าหลายเรื่องมีหลักการ มีเหตุผล ที่น่ารับฟังเป็นอันมาก เมื่อกฎหมายมหาวิทยาลัยทั้งหลายเข้าสู่สภาในวันนี้ เพื่อขอความเห็นชอบที่จะพิจารณาต่อ ผมเห็นด้วยกับท่านวุฒิสมาชิก และท่านสมาชิกสภาผู้แทน ราษฎรหลายท่านที่ได้อภิปรายไปแล้ว ว่าในปัจจุบันนี้อาจจะต้องมีการทบทวน ว่า กฎหมายมหาวิทยาลัยนอกระบบนั้น มหาวิทยาลัยในกำกับนั้น โดยหลักการ โดยเหตุผล โดยประวัติศาสตร์ทั้งหลายนี้ ปัจจุบันนี้เราเห็นพ้องต้องกันอย่างเป็นเอกฉันท์แล้วหรือยัง ซึ่งผมเชื่อว่าในขณะนี้ยังไม่เห็น ยังไม่เป็นไปอย่างที่ผมคิดว่าน่าจะเป็น เพราะฉะนั้นจึงเกิด ปรากฏการณ์ว่ามีการพิจารณากฎหมายแต่ละฉบับ ๆ ไปแล้วนี้มีหลักการบางเรื่อง ที่ อาจจะเหมือนกันได้ แต่กลับไม่เหมือน ยกตัวอย่างเช่น องค์ประกอบของสภา มหาวิทยาลัย บางเรื่องน่าจะเหมือนกันได้ เช่น กระบวนการตรวจสอบภายใน ภายนอก ทั้งหลาย แต่ก็กลับไม่เหมือน เหตุผลอาจจะเป็นเพราะว่าความคิดของกรรมาธิการแต่ละ

ชุดนั้นไม่เหมือนกัน ในฐานะที่กระผมนั้นได้มีประสบการณ์ในการบริหารมหาวิทยาลัยมาพอสมควร ก็ไม่มากมายอะไรนักนะครับ ก็พอจะรู้ว่าเรื่องของมหาวิทยาลัยในกำกับมหาวิทยาลัยนอกระบบนั้น มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนานพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี้ มีความคิดเรื่องนี้มาตั้งแต่ปี ๒๕๐๙ ที่สวางคณิवास ผู้บริหารโดยแกนนำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในขณะนั้นไปคิดกัน -----

แต่ท้ายที่สุดเมื่อคิดออกมาแล้ว คนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในขณะนั้นไม่รับหลักการของมหาวิทยาลัยนอกระบบ ผู้ที่คิดเรื่องนี้ก็ยังคงอยู่ในแวดวงการศึกษา และมีความพยายามจะผลักดันมหาวิทยาลัยนอกระบบมาช้านาน แต่ก็ปรากฏว่าไม่สำเร็จ ที่สำเร็จได้ก็คือมหาวิทยาลัยใหม่ที่มีกฎหมายใหม่เข้าสู่สภา แล้วออกนอกระบบเรียกว่า ออกนอกกระบวนทั้งแท่งเลย ใหม่เอี่ยมเลย อย่างนี้ก็อาจจะประสบความสำเร็จ แต่มหาวิทยาลัยที่มีปัญหามากที่สุดและค้างคามาโดยตลอด ก็คือมหาวิทยาลัยที่เป็นระบบราชการอยู่ และกำลังจะคิดออกนอกระบบ ท่านประธานจะสังเกตเห็นได้ก็คือว่าจะมีสภาคณาจารย์มาประท้วงมาคัดค้าน บางแห่งก็ต้องกราบเรียนโดยตรงว่ามีถึงขั้นทุลแก๊ซ ถวายฎีกา บางแห่งนี้คราวที่แล้วผมจำได้ กระผมเป็นกรรมาธิการพิจารณามหาวิทยาลัยขอนแก่น ปรากฏว่ามีกรรมาธิการท่านหนึ่งท่านก็ค้านทุกมาตรา แล้วท่านก็มาจากหน่วยงานนั้นแหละ ไม่เห็นด้วยกับทุกเรื่องทุกมาตรา ซึ่งบางเรื่องที่ท่านคัดค้านนั้นมีเหตุผล เพราะฉะนั้นกระผมจะกราบเรียนว่าโดยสรุปแล้ว เรื่องของมหาวิทยาลัยนอกระบบที่เข้าสู่สภาในขณะนี้ที่เราจะต้องพิจารณากันต่อไปในอนาคต กระผมคิดว่าเราน่าจะต้องทบทวนหลักการ เหตุผล ประวัติศาสตร์ความเป็นมาพอสมควร ที่สำคัญก็คือจะต้องทบทวนความพร้อมของแต่ละมหาวิทยาลัยว่ามีความพร้อมอย่างไรหรือไม่ มีข้อสังเกตที่จะกราบเรียนท่านประธานว่า บางทีความพร้อมเราคิดว่าพร้อมนี้พร้อมของใคร บางแห่งพร้อมโดยผู้บริหาร เพราะผู้บริหารอยากออก อยากเกิดความคล่องตัว อยากบริหารด้วยความอิสระ คล่องตัว แต่ว่าบุคลากรไม่มีความพร้อม บางแห่งบุคลากรมีความพร้อม แต่ว่าผู้บริหารก็ไม่มีความพร้อม เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะกราบเรียนเป็นข้อสังเกตต่อท่านประธานด้วยความเคารพว่า ความเป็นจริงของหลักการของมหาวิทยาลัยในกำกับ มหาวิทยาลัยนอกระบบ ว่าไปจริง ๆ แล้วกระผมสังเกตเห็นปัจจุบันมันออกนอกระบบกันไปแล้ว ทั้ง ๆ ที่จะเป็นระบบราชการ ก็อยากจะกราบเรียนท่านประธานผ่านท่านรองนายกฯ ท่านรองนายกฯก็อยู่ในแวดวงมหาวิทยาลัย สอนหนังสือ เคยเป็นกรรมการสภาหลายแห่งคงทราบดี ที่เป็นนอกระบบชัดเจน ที่เห็นชัดเจนคือว่ามหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ในขณะนี้บริหารโดยงบประมาณ ๒ ส่วน ส่วนแรกก็คือบริหารโดยงบประมาณแผ่นดินที่สภาแห่งนี้อนุมัติไปให้ส่วนใหญ่ก็จะเป็นเงินเดือนข้าราชการ ค่าตอบแทนทั้งหลายจะสร้างอาคารสถานที่ก็ให้ไป อีกส่วนหนึ่งนั้นมหาวิทยาลัยทั้งหลายบริหารโดยงบรายได้ของมหาวิทยาลัยที่เรา

เรียกว่า งบประมาณจากค่าหน่วยกิตของนักศึกษาที่ให้แก่มหาวิทยาลัยไป สำนัก
งบประมาณก็ดี กฎฎีกาก็ดี ป.ป.ช. เองก็ดีก็ตีความว่าการบริหารงานโดยงบรายได้
ของมหาวิทยาลัยนั้นไม่อยู่ในกำกับ ไม่จำเป็นต้องกระทำตามระเบียบราชการ สภา
มหาวิทยาลัยสามารถที่จะไปออกระเบียบต่าง ๆ ออกมาได้ โดยอนุมัติสภามหาวิทยาลัย
เพราะเป็นการบริหารเงินรายได้ ครั้งแรก ๆ ก็บอกว่าให้อนุโลมใช้ระเบียบราชการ แต่ตอน
หลังไป ๆ มา ๆ ก็เป็นอำนาจอิสระของสภามหาวิทยาลัยที่จะออกระเบียบ ท่านสมาชิก
ทั้งหลายคงเคยได้ยินว่า สมัยก่อนนี้เบี้ยประชุมข้าราชการ ๒๕๐ บาทต่อครั้ง ไปประชุม
ครั้งหนึ่งก็รับกัน ๒๕๐ บาท มหาวิทยาลัยคุณจะเป็นส่วนราชการแรกที่รับเบี้ยประชุมกัน
๕๐๐ บาท ๑,๐๐๐ บาท โดยใช้งบประมาณรายได้ของมหาวิทยาลัยออกเป็นระเบียบสภา
มหาวิทยาลัย แม้กระทั่งเรื่องของหลักสูตรการเรียนการสอนครั้งแรกทบวงก็คุมเข้ม มี ก.ม.
อนุมัติหลักสูตร ต้องให้ ก.ม. อนุมัติ ปัจจุบันนี้กลายเป็นนอกระบบแล้วครับ นอกระบบ
อย่างไรครับ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจเด็ดขาดที่จะออกหลักสูตรต่าง ๆ ออกมา
เพราะฉะนั้นปัจจุบันนี้จึงมีโครงการพิเศษ โครงการอะไรต่าง ๆ ไปสอนมากมายก่ายกอง
เป็นร้อย ๆ โครงการ บางแห่งก็ไปเปิดสาขาตามศูนย์การค้า ตามอะไรต่าง ๆ เป็นหลักสูตร
พิเศษที่ออกโดยสภามหาวิทยาลัย โดยทบวงก็ไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวก็ปล่อยให้
สภามหาวิทยาลัย แม้การแต่งตั้งตำแหน่งทางวิชาการ ปัจจุบันนี้ทบวงก็บอกว่าสภา
มหาวิทยาลัยเอาไปแล้วกันนะครับ ตั้งแต่รองศาสตราจารย์ลงมาก็เป็นอำนาจสภา
มหาวิทยาลัย การสอบสวนการดำเนินการทางวินัยทั้งหลาย -----

ระเบียบราชการบอกว่าการเบิกค่าตอบแทนรองอธิบดีเบิกได้ไม่เกิน ๗ คน มหาวิทยาลัยบางแห่งก็ไปตั้งเป็น ๒๐ - ๓๐ คน โดยใช้เงินรายได้ของมหาวิทยาลัยเป็นค่าตอบแทนของรองอธิการบดี ของสำนักทั้งหลายที่ไม่เป็นไปตามกฎหมาย เพราะฉะนั้นแม้กระทั่งบางแห่งไม่น่าเชื่อนะครับ บางแห่งเงินเดือนประจำของผู้บริหารถ้านับเป็นปีก็ตกประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ บาท ไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท แต่บางแห่งนะครับ ปรากฏว่าเงินสมนาคุณของผู้บริหารมหาวิทยาลัยปีละ ๕ ล้านบาท ทั้ง ๆ ที่เงินเดือนประจำที่ได้รับจากทางราชการนั้นปีหนึ่ง ๔๐๐,๐๐๐ บาท ถ้ามว่า ๕ ล้านบาท มาจากไหน ๕ ล้านบาท ก็มาจากการออกระเบียบของสภามหาวิทยาลัยในโครงการพิเศษทั้งหลายที่มีผู้คนไปเล่าเรียนกันเป็นจำนวนมาก เป็นโครงการพิเศษ ๑ ๒ ๓ ๔ โครงการนั้น โครงการนี้ แต่งตั้งกรรมการอำนวยการ กรรมการดำเนินการ ประธานกรรมการอำนวยการ ได้แก่ ผู้บริหารคนนั้นคนนี้ก็รับไปเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาทต่อโครงการ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านอาจารย์ชูศักดิ์ครับ ขอภัย คือไม่อยากจะรบกวนเวลาอภิปรายของท่านนะครับ แต่ว่าเวลาของเราค่อนข้างจำกัด คงเข้ามาที่กฎหมาย ๔๑ ฉบับ เราจะสนับสนุนหรือคิดว่าจะอย่างไรครับ

นายชูศักดิ์ ศิรินิล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : กระผมพูดถึงกฎหมายมหาวิทยาลัยครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ท่านดูใน ๔๑ ฉบับนี้ กฎหมายมหาวิทยาลัยมีตั้งหลายฉบับ นี่กระผมไม่ได้นอกประเด็นไปไหนนะครับเรื่องกฎหมายมหาวิทยาลัย แล้วฝากเป็นข้อสังเกตถึงวุฒิสมาชิก และสภาผู้แทนราษฎรที่เราจะต้องพิจารณากันต่อไป ท่านประธานที่เคารพครับ เอาละครับกระผมก็พยายามจะกระชับประเด็น เพราะฉะนั้นก็อยากจะทราบเรื่องจริง ๆ แล้วขณะนี้มหาวิทยาลัยทั้งหลายออกนอกระบบอยู่แล้ว ออกนอกระบบโดยพฤตินัย การจะพิจารณาเรื่องของกฎหมายมหาวิทยาลัยนอกระบบ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ หรือจะเรียกชื่ออย่างไรก็สุดแต่จึงต้องพิจารณาถึงประวัติศาสตร์ ความเป็นมา หลักการและสภาพความเป็นจริงที่เป็นอยู่ในแต่ละของมหาวิทยาลัย เราจะเอานักวิชาการที่คิดว่าหลักการนี้ดีไปเลียนแบบเขามาแล้วก็บอกว่าสร้างเป็นรูปแบบว่านี่คือมหาวิทยาลัยในกำกับ แล้วเอามาใช้เหมือนกันหมดทุกแห่งไม่ได้ ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมทราบดีว่าบางแห่งในขณะนี้ใช้หลักการ

ของมหาวิทยาลัยนอกระบบเพื่อที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารโดยตรง เพราะอะไรครับ
สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาบางส่วนในขณะนั้นดันไปรับหลักการว่า ถ้ามหาวิทยาลัยใด
ออกนอกระบบแล้ว ผู้บริหารมหาวิทยาลัยทั้งหลายที่อยู่ในระบบมาไม่นับวาระ
เพราะฉะนั้นท่านอยู่มา ๒ วาระ อยู่มา ๔ วาระ อยู่มา ๓ สมัย ๒ สมัย พอออกนอก
ระบบแล้วท่านนับหนึ่งใหม่ ดูเหมือนจะเป็นหลักการที่ดี แต่ว่าท้ายที่สุดสร้างความสับสน
สร้างปัญหาให้แก่มหาวิทยาลัยหรือองค์กรนั้น ๆ กระผมไม่ระบุว่าเป็นมหาวิทยาลัยใด
แต่คิดว่าท่านทั้งหลายทราบดี เพราะฉะนั้นเมื่อกฎหมายมหาวิทยาลัยจะเข้าสู่สภาแห่งนี้
กระผมก็กราบเรียนเป็นข้อสังเกตไว้เพื่อพวกเราจะได้พิจารณากันอย่างรอบคอบรัดกุมใน
โอกาสต่อไป เพื่อรวบรัดเวลานะครับ กระผมก็ขอประทานกราบเรียนเฉพาะประเด็นของ
มหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลฝากเป็นข้อสังเกตยังเพื่อนสมาชิกทั้งหลาย ขอบพระคุณครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ขอบคุณอาจารย์ชูศักดิ์

นายผ่อง เล่งอี้ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ
ผมขอหารือนิดเดียวครับท่านประธานครับ ผมขอหารือท่านประธาน คือเมื่อสักครู่นี้
อภิปราย ผมได้อภิปรายและเว้นวรรคเอาไว้ว่าให้เพื่อนกรรมาธิการอีก ๒ ท่าน คืออาจารย์
ชุมพลกับท่านดอกเตอร์วิลาวัณย์ได้เสริมในส่วนที่ผมเว้นวรรคไว้เพื่อให้เรื่องจบเรื่อง
เดียวกัน แล้วกระผมพาดพิงท่านทั้งสองด้วย ท่านก็อยากจะพูด ท่านยกมือตั้งนานแล้ว
อยากขออนุญาตท่านประธานให้ ๒ ท่านนี้ได้กล่าวต่อจะได้จบครับ ท่านประธาน ขอบคุณ
ครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ผมวินิจฉัยท่านผ่องครับ ผม
เห็นใจนะครับ ผมก็เห็นยกมือแล้ว แต่ว่าผมมีคิวที่ต้องกระจายคนอื่นพูดไป ท่านชุมพลกับ
ท่านดอกเตอร์วิลาวัณย์นั้นต้องต่อจากท่านสัก กอแสงเรื่อง ต่อไปเป็นท่านสมศักดิ์
ปรีศนันท์ทุกุล แล้วต่อด้วยท่านการุณ เชิญท่านสมศักดิ์ครับ

นายสมศักดิ์ ปรีศนันท์ทุกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (อ่างทอง) : ท่าน
ประธานสภาที่เคารพ ผม สมศักดิ์ ปรีศนันท์ทุกุล สมาชิกรัฐสภาจากจังหวัดอ่างทอง
พรรคชาติไทย ผมต้องขอบคุณคณะรัฐบาลชุดนี้ครับที่ได้ใจกว้างยื่นย่นร่างพระราชบัญญัติ

ที่ค้างการพิจารณาจากสภาชุดที่แล้วเสนอต่อรัฐสภาแห่งนี้ ทั้ง ๆ ที่บนความเป็นจริงถ้าหากว่าภายใน ๖๐ วัน คณะรัฐบาลชุดนี้ไม่ยืนยันร่างพระราชบัญญัติสักฉบับเดียวก็ย่อมจะทำได้

แต่เนี้ด้วยความเป็นรัฐบาลในระบบประชาธิปไตย และเคารพในกติกาแห่งรัฐธรรมนูญ รัฐบาลจึงได้เสนอมาจำนวน ๔๑ ฉบับ จากจำนวนทั้งสิ้น ๑๔๒ ฉบับ ซึ่งเหตุผลในการที่ เสนอเพียง ๔๑ ฉบับ ท่านรองนายกรัฐมนตรีในฐานะตัวแทนของคณะรัฐมนตรีชุดนี้ก็ได้ ให้เหตุให้ผล และเมื่อสักครู่ผมต้องกราบขอพระคุณนะครับ ท่านรองนายกรัฐมนตรีที่ได้ กรุณาให้เหตุผลว่าบน ๔๑ ฉบับนั้นมิใช่เป็นร่างของคณะรัฐมนตรีทั้งหมด ยังมีร่างของ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แล้วก็ยังมีร่างการพิจารณาของวุฒิสมาชิกอยู่ด้วย ท่านกล่าว ต่อที่ประชุมแห่งนี้ว่า เพื่อเป็นการให้เกียรติต่อที่ประชุม ต่อสมาชิกรัฐสภา ผมต้องกราบ ขอพระคุณ แต่ผมจะกราบขอพระคุณมากที่สุดถ้าหากว่าจะเห็นความใจกว้างของ คณะรัฐมนตรีชุดนี้แผ่ไปถึงพี่น้องประชาชนที่ได้กรุณาเข้าชื่อเสนอร่างพระราชบัญญัติ เข้ามา ๓ ฉบับ ซึ่ง ๓ ฉบับนั้นมีอยู่ ๒ ฉบับครับที่เป็นกฎหมายที่ค้างมาจากรัฐสภาชุด ก่อนโน้น และเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๔๔ คือวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี พันตำรวจโท ดอกเตอร์ทักษิณ ชินวัตร ได้มายืนยันร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนั้น คือ ร่างพระราชบัญญัติป่าชุมชน และร่างพระราชบัญญัติสภาการเกษตรแห่งชาติ ผมเข้าใจ ครับว่าท่านเป็นรัฐบาลที่มาจากประชาชนโดยชอบธรรม เพราะฉะนั้นร่างพระราชบัญญัติ ที่เกิดขึ้นจากประชาชน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งร่างพระราชบัญญัติสภาการเกษตรนั้น ดูเหมือนว่าจะเป็นความหวังของพี่น้องเกษตรกรทั้งปวง ที่อยากจะเห็นร่าง พระราชบัญญัติสภาการเกษตรแห่งชาตินั้นเกิดขึ้น เพราะในวันนี้เราต้องไม่ลืมว่ากลุ่มคน ที่มีฐานะยากจนก็คือกลุ่มของเกษตรกร และวันนี้กลุ่มเกษตรกรนั้นไม่มีพนักงาน ในการที่จะเรียกร้องในการที่จะต่อสู้ ในการที่จะรักษาสถานภาพของตนเองให้ยืนอยู่ได้ในสังคม ไม่มีพนักงานครับ วันนี้ผลผลิตทางการเกษตรราคาตกต่ำ การผลิตเพื่อสร้างรายได้ทาง การเกษตรบางครั้งขาดหลักวิชาการ ลงทุนแล้วไม่คุ้มทุน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่เป็น ปัญหาของพี่น้องเกษตรกรทั้งสิ้น ผมจะลำดับเหตุการณ์ซึ่งอยากจะขอวิงวอนท่านรอง นายกรัฐมนตรี ในฐานะตัวแทนของคณะรัฐมนตรีที่อยู่ในที่ประชุมแห่งนี้ว่ายังไม่สาย เกินไปครับ เรายังมีเวลาจากวันนี้ถึงวันที่ ๒ พฤษภาคม ถ้าหากว่าท่านจะยืนยันร่างที่ เสนอโดยประชาชนที่ค้างอยู่อีก ๒ ฉบับ คือร่างพระราชบัญญัติสภาการเกษตรแห่งชาติ และ ร่างพระราชบัญญัติล้มละลาย เพราะสิ่งเหล่านี้จะแสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณของความ เป็นรัฐบาลที่มาจากประชาชน และเป็นรัฐบาลที่มาจากประชาธิปไตย ผมกราบเรียน

นะครับว่า ร่างพระราชบัญญัติสภาการเกษตรแห่งชาตินั้น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ของพรรคชาติไทย ท่านเงิน ไขยศิริมงคล จากจังหวัดกาฬสินธุ์ ร่วมกับท่านพรหม ศิชา
วัลย์ ผมขออนุญาตที่จะต้องเอย่ยนาม พร้อมด้วยตัวแทนของพี่น้องประชาชนจำนวน ๑๓๕
คน ได้ยื่นคำร้องขอต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งเพื่อให้ดำเนินการจัดให้มีการเข้าชื่อ
เสนอร่างพระราชบัญญัติสภาการเกษตรแห่งชาติขึ้น ใช้ความยากลำบากมากเหลือเกิน
ครับ คณะกรรมการการเลือกตั้งก็มาเป็นผู้ดำเนินการรวบรวมรายชื่อผู้คนได้ทั้งหมด ๖๔,
๓๘๔ คน แล้วหลังจากนั้นคณะกรรมการการเลือกตั้งก็นำเสนอต่อประธานรัฐสภา
ประธานรัฐสภาได้ดำเนินการตรวจสอบเอกสารถูกต้องครบถ้วนมีตัวตนจริงของพี่น้อง
ประชาชนที่เข้าชื่อจึงเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร และบรรจุเข้าสู่ระเบียบวาระ แต่หมดวาระ
ของรัฐสภาชุดนั้น ท่านนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันครับ เข้ามาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี
แล้วก็ยืนยันร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ สร้างความปลื้มปิติให้กับพี่น้องเกษตรกรว่า
มีความหวังที่จะเห็นสภาการเกษตรของเขาเกิดขึ้น มีพนักงานที่มั่นคงในสังคมในยามที่
เขาจะต้องต่อสู้เรียกร้องเพื่อสิทธิอันชอบธรรมของเขา แต่น่าเสียดายครับ ๔ ปีเต็ม ๆ
ที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ถูกบรรจุอยู่ในระเบียบวาระที่ ๑ แต่ไม่ได้รับการพิจารณาครับ
จะด้วยเหตุผลใดก็แล้วแต่ คณะกรรมการประสานงานนั้นได้มีการขอเลื่อนระเบียบวาระ
แล้วก็เป็นที่ถกเถียงในสภาแห่งนี้มาโดยตลอด ว่าทำไมไม่หยิบเรื่องวาระด่วนเรื่องที่ ๑
ขึ้นมาพิจารณา -----

เอาละครับตรงนั้นผมไม่ย้อน แต่ผมแปลกใจว่าวันนี้ ๔ ปีครับ อะไรที่ไปเปลี่ยนใจคณะ
รัฐบาลภายใต้การนำของท่านนายกรัฐมนตรี ๔ ปีเท่านั้นครับ วันนี้ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ที่ท่านเคยยืนยันเมื่อ ๔ ปีที่แล้วท่านกลับไม่ยืนยัน จากเหตุผลเมื่อสักครู่ที่ท่านรอง
นายกรัฐมนตรีได้กรุณาบอกต่อที่ประชุมว่า ต้องการจะหารือเป็นการภายนอกกับกลุ่ม
คณะตรงนี้ แล้วก็มาคิดว่าตรงจุดไหนเป็นจุดที่ควรจะแก้ไขร่วมกัน แล้วรัฐบาลพร้อมในการ
ที่จะเป็นเจ้าภาพเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามา ผมขอเสนอความเห็นครับ
ผมอยากจะฝากท่านรองนายกรัฐมนตรีว่า รัฐบาลเชิญมาเถอะครับ ดำเนินการหารือ
กันเถอะครับว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับที่แล้วมีจุดดีอะไร มีจุดด้อยอะไร ต้องการ
อยากจะเสริมแต่งอะไรตรงไหนที่เป็นปัญหา เป็นอุปสรรคอย่างไร ผมเชื่อว่าผู้ที่เข้าชื่อนั้น
พร้อมที่จะให้ความร่วมมือ แต่ในขณะเดียวกันถ้าเราเดิน ๒ ทางพร้อม ๆ กัน ร่าง
พระราชบัญญัติที่เสนอโดยประชาชน ๖๐,๐๐๐ กว่าชื่อนั้นท่านยืนยันเถอะครับ และท่าน
ก็เอาร่างที่รัฐบาลพร้อมจะเป็นเจ้าภาพเสนอเข้ามา มันไม่เสียหายหรอกครับ แล้วยังจะได้
หัวใจของพี่น้องประชาชนด้วยว่า วันนี้รัฐบาลของประชาชนนั้นมีหัวใจเป็นประชาธิปไตย
เต็มที่ อยากจะเห็นการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการปกครองบ้านเมืองอย่างแท้จริง
ไม่ใช่มีส่วนร่วมเพียงแค่ว่าไปลงบัตร ลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง แล้วก็เป็นอย่างงั้น นั่นไม่ใช่
การมีส่วนร่วมที่เป็นหัวใจสำคัญของระบอบประชาธิปไตยหรอกครับ วันนี้เขาต้องการเห็น
ครับและผมเชื่อว่ารัฐบาลก็ต้องการเห็นเหมือนกัน เราจะต้องมารับผิดชอบต่อบ้านเมือง
ร่วมกันระหว่างพี่น้องประชาชนคนไทยกว่า ๖๐ กว่าล้านคน ร่วมกับรัฐบาลของเรา
เพราะฉะนั้นเป็นไปได้ไหมครับว่า รัฐบาลดำเนินการคู่ขนานกันไป ยังมีระยะเวลาเหลืออยู่
จากนี้ไปกว่า ๑๐ วันครับ รัฐบาลยืนยันเข้ามาเถอะครับ แล้วรัฐบาลก็หารือดำเนินการ
เสนอประกบเข้ามา เมื่อรัฐบาลยังไม่พร้อมเรื่องบรรจุอยู่ในระเบียบวาระก็ขอหยิบยกเลื่อน
วาระอื่นขึ้นมา เหมือนกับที่ท่านทำมาแล้วเมื่อ ๔ ปีก่อน สภาไม่ว่าหรอกครับ ความรู้สึก
ของประชาชนเขาจะได้เกิดความรู้สึกไม่วังเวง ไม่ว่าเหวว่ารัฐบาลทอดทิ้งกลุ่มเกษตรกร
วันนี้เรื่องใหญ่ นะครับ รัฐบาลบอกจะแก้ปัญหาคความยากจน แต่ปัญหาคความยากจนนั้น
ไปกระจุกตัวอยู่กับกลุ่มพี่น้องเกษตรกร ถ้าวันนี้เรามีสภาการเกษตรแห่งชาติเกิดขึ้น
อย่างน้อยที่สุดครับ จะเป็นนักฟังให้เขา ในการที่จะมีกฎหมาย ในการที่จะมีสิ่งทีรองรับ
การดำเนินการ ดำเนินวิถีชีวิตของเกษตรกร ผมเพียงแค่ฝากความหวังกับท่านรอง

นายกรัฐมนตรีที่มีหัวใจประชาธิปไตยว่า ถ้าหากว่าทำคูขนานจากเหตุผลที่ท่านบอกว่า
รัฐบาลก็พร้อมนั้นจะเป็นการดีย่างยิ่งและเป็นการถนอมรักษาคำรู้สึกของประชาชนต่อ
รัฐบาลชุดนี้ด้วย พระราชบัญญัติล้มละลายก็เช่นกันครับ ประชาชน ๙๐,๐๐๐ กว่าชีวิต
ท่านลองคิดถึงดูสิครับว่าจะดำเนินการตามขั้นตอนได้เป็นเรื่องที่ยากแสนจะญะครับ
แม้ว่ารัฐธรรมนูญจะเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถเข้าชื่อดำเนินการทางการเมือง เสนอ
กฎหมายได้ เสนอการถอดถอนได้ เสนออะไรต่อมิอะไรได้ แต่กระบวนการนั้นมันไม่ง่าย
เหมือนพูดครับ มีขั้นตอนมีกระบวนการตรวจสอบ และขั้นตอนกระบวนการตรวจสอบ
เมื่อดำเนินการมาถึงจุดนี้แล้ว เราอย่าถอยหลังกลับล้มเลิกแล้วมานับ ๑ กันใหม่ครับ
จะเสียความรู้สึก ผมคิดว่าในวันนี้ทั้งรัฐสภาที่ดี ทั้งรัฐบาลที่ดี ต้องเคารพประชาชนครับ
เราพูดกันอยู่เสมอว่า วันนี้การปกครองในระบอบประชาธิปไตยนั้น หัวใจคือเป็นของ
ประชาชน โดยประชาชนและเพื่อประชาชน แต่เมื่อประชาชนเสนอกฎหมายเข้าทำ ทำไม
ละครับ ทำไมไม่ยืนยันร่างของเขา ทั้ง ๆ ที่เมื่อ ๔ ปีที่แล้วยืนยันร่างฉบับนี้ให้เหตุผลเมื่อ
ตอนมาเป็นรัฐบาลใหม่ ๆ วันนี้ผมขอร้องครับว่าอย่าเห็นนโยบายแห่งรัฐ อย่าเห็นนโยบาย
ของรัฐบาลนั้นสำคัญกว่าแนวนโยบายแห่งรัฐตามรัฐธรรมนูญหมวดที่ ๕ เลยครับ ตรงนี้
จะเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อระบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตย นั่นคือร่าง
พระราชบัญญัติ ๒ ฉบับที่เป็นร่างพระราชบัญญัติเสนอโดยประชาชนที่ทางพรรคชาติไทย
อยากให้เห็นและพร้อมในการที่จะให้การสนับสนุน -----

และอีกฉบับหนึ่งครับ ไม่ได้เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับประชาชน แต่เป็นร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญในการที่จะพัฒนาประเทศ ครับ และตรงกับแนวนโยบายแห่งรัฐที่ได้แถลงไว้ต่อรัฐสภาแห่งนี้ เมื่อครั้งที่มารับตำแหน่ง ใหม่ ๆ นั่นก็คือการส่งเสริม สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้คนครับ มีพระราชบัญญัติการศึกษานอกโรงเรียน ซึ่งเสนอโดยพรรคชาติไทย คุณณัฐวุฒิกับคุณกัญญาเสนอเข้ามา บรรจุ อยู่ในระเบียบวาระเสร็จสรรพเรียบร้อยแล้ว พระราชบัญญัติการศึกษานอกโรงเรียนนั้น จะเป็นพระราชบัญญัติที่เอื้ออำนวยให้กับคนที่ไร้โอกาสทางการศึกษา ที่จะเรียนในระบบ การศึกษาได้ วันนี้การศึกษาจัดเป็นการศึกษาในระบบ นอกกระบบและการศึกษาตาม อรรถาศัย การศึกษานอกกระบบในวันนี้ ผมเชื่อว่ารัฐบาลมองเห็นคุณูปการอันยิ่งใหญ่ ผู้นำ ท้องถิ่น ท่านผู้ใหญ่บ้าน อบต. นายก อบต. วันนี้ต่างชวนขวายกันครับ เข้าสู่ระบบการ เรียนรู้ นอกกระบบ ไปเรียนที่การศึกษานอกโรงเรียน ต่อจากนั้นก็มีโอกาสเรียนต่อใน ระดับอุดมศึกษา เราก็ได้ทรัพยากรบุคคลที่มีความรู้ มีความสามารถ เข้ามาร่วมกันพัฒนา ท้องถิ่น และรัฐบาลเองก็ประกาศว่าพร้อมในการที่จะสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้คน พร้อม ที่จะเปิดโอกาสทางการศึกษาอย่างกว้างขวาง พระราชบัญญัติการศึกษานอกโรงเรียนนั้น เป็นหัวใจที่สำคัญครับ ในการที่จะเปิดโอกาสให้กับผู้คนที่ด้อยโอกาสไม่มีโอกาสเข้าสู่ ระบบการศึกษานั้น ได้เข้าเรียนอย่างมีฐานะ มีศักดิ์ศรี เพราะวันนี้ทัศนคติของผู้คนใน สังคมยังให้เกียรติ ยังยกย่องคนที่เรียนอยู่ในระบบ ยังให้เกียรติยกย่องคำว่า ปริญญาบัตร มากกว่าความรู้ มากกว่าปัญญาอย่างแท้จริง วันนี้เป็นไปได้ไหมครับ ถ้าหากว่า รัฐบาลโดยท่านรองนายกวิษณุจะได้กรุณารับข้อสังเกตของสภาแห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็น ร่างพระราชบัญญัติของประชาชนที่เสนอโดยประชาชน ๒ ฉบับ ท่านนำกลับเข้ามา เถอะครับ แล้วรัฐบาลบอกว่าพร้อมในการที่จะเป็นเจ้าภาพเสนอมาประกบ แล้วใช้ร่างของ รัฐบาลเป็นหลัก ก็ไม่มีใครเสียใจ มีแต่ชนะกับชนะทุกฝ่าย รัฐบาลก็ได้ ประชาชนก็ได้ สภาก็ได้ นี่ไม่เป็นการดีกว่าหรือครับ

อีกฉบับหนึ่งคือ ร่างพระราชบัญญัติการศึกษานอกโรงเรียน วันนี้มีค้างอยู่ ๑ ฉบับเป็นของพรรคชาติไทย แต่ผมเชื่อว่าต่อไปนี้รัฐบาล เพื่อนสมาชิกจากพรรครัฐบาล หรือเพื่อนสมาชิกจากต่างพรรคก็สามารถที่จะเสนอประกบมาได้ ให้โอกาสการเรียนรู้กับ ผู้คนนอกกระบบเถอะครับ สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นคุณูปการและเป็นฐานรากที่สำคัญ

ในการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง ผมจึงถือโอกาสใช้เวลาของสภาแห่งนี้ครับ กราบฝาก
ท่านประธานรัฐสภาส่งผ่านไปถึงรัฐบาลว่ายังมีเวลาเหลืออยู่กว่าจะถึงวันที่ ๒ พฤษภาคม
ถ้าหากว่าจะยืนยันกลับเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง ผมเชื่อว่าสภาแห่งนี้รัฐสภาแห่งนี้ก็ยินดีครับ
ในการที่จะให้ความร่วมมือ ๔๑ ฉบับนั้น พวกเราไม่มีใครปฏิเสธหรอกครับ และวันนี้ผม
เชื่อว่าจะเป็นเสียงเอกฉันท์ด้วยครับ สมาชิก ๗๐๐ ชีวิตของรัฐสภาแห่งนี้พร้อมในการที่จะ
ให้การสนับสนุน เพราะถือว่านี้คือการต่อเนื่องในการดำเนินการทางกฎหมาย และผม
ก็หวังเหลือเกินในอนาคตไม่นานครับ วันนี้เริ่มมีการพูดกันถึงเรื่องการแก้ไขการ
เปลี่ยนแปลงการแก้ไขรัฐธรรมนูญหลังจากที่ได้ใช้มา ๘ ปี การยืนยันกฎหมาย วันนี้เปิด
โอกาสให้กับฝ่ายรัฐบาล เพราะให้เกียรติและเชื่อมั่นว่ารัฐบาลที่มาจากประชาชนนั้นคงจะ
ฟังเสียงประชาชน แต่จะดีกว่านั้นครับ ถ้าหากว่าเรื่องนี้มันเป็นเรื่องของฝ่ายนิติบัญญัติ
โอกาสต่อไปจะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญอย่างไรสุดแท้แต่ แต่ประเด็นหนึ่งในมาตรา ๑๗๔
ที่เราใช้กันวันนี้ขอให้ฝ่ายรัฐสภาได้ไหมครับ ในการที่จะพิจารณาเสนอยืนยัน
ร่างพระราชบัญญัติเข้ามา ให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ ถ้าเป็นอย่างนี้ได้โอกาสต่อไป
เราคงจะได้ทำงานร่วมกันด้วยความสมานฉันท์สามัคคียิ่งขึ้น และตรงกับเจตนารมณ์ที่
สำคัญของประชาธิปไตยของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ครับ ขอบพระคุณครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ครับ ต่อจากท่านการุณ
จะต้องวนกลับมาทางท่าน ส.ส. อีกนะครับ ท่านที่ยังไม่ได้พูดก็มีท่านเซน เพื่อกสุบรรณ
ท่านนริศ ขำนุรักษ์ นะครับ ท่านสุพัฒน์ ธรรมเพชร แล้วก็ท่านพีระพันธุ์ นะครับ
เชิญท่านการุณ ไสงาม ครับ

นายการุณ ไสงาม สมาชิกวุฒิสภา (บุรีรัมย์) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม การุณ ไสงาม สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดบุรีรัมย์ ผมจะพูดในร่างพระราชบัญญัติ
๓ ฉบับที่นำเสนอเข้ามาเท่านั้น เพื่อให้มันย่อ ๆ เข้า และประเด็นที่พูดนั้นก็จะเป็นประเด็น
ที่สั้น ๆ ร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ ๑ ที่ผมอยากจะนำมาเสนอที่ประชุมพิจารณา คือ
ร่างพระราชบัญญัติทางหลวง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งอยู่ในลำดับที่ ๒๑ -----

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นร่างพระราชบัญญัติที่วุฒิสภายับยั้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) ร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ ๒ ที่จะนำมาเสนอเพื่อพิจารณา คือ ร่างพระราชบัญญัติกำหนดค่าธรรมเนียมการใช้นายกรัฐมนตรีบนทางหลวงและสะพาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งวุฒิสภายับยั้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) ร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ ๓ คือลำดับที่ ๒๔ เป็นร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งเป็นร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงการบังคับคดีการคุ้มครองสิทธิเจ้าหน้าที่และลูกหนี้ในการบังคับคดีตามคำพิพากษาและอัตราค่าธรรมเนียมที่สภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ยับยั้ง ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) เช่นเดียวกัน ท่านประธานครับ ประเด็นที่ผมจะนำเสนอใน ๓ ร่างพระราชบัญญัติที่มีการยับยั้ง โดยวุฒิสภา ๒ ฉบับ และโดยสภาผู้แทนราษฎร ๑ ฉบับ ท่านประธานดูวันที่ของการยับยั้งครับ ฉบับลำดับที่ ๒๑ คือ พ.ร.บ. ทางหลวง อันนี้วุฒิสภายับยั้งเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ขออย่าครับ ยับยั้งเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ลำดับที่ ๒๒ ร่างพระราชบัญญัติกำหนดค่าธรรมเนียมการใช้นายกรัฐมนตรีบนทางหลวงและสะพาน อันนี้วุฒิสภายับยั้ง เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ปี พ.ศ. นี้ยังไม่แน่ใจว่าคลาดเคลื่อนหรือไม่ เจ้าหน้าที่ให้ข้อมูลมา ฉบับที่ ๓ คือลำดับที่ ๒๔ ที่ว่าด้วยเรื่องร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยการบังคับคดี อันนี้สภาผู้แทนราษฎรยับยั้งเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๗ ทำไมจึงเกี่ยวข้องกับวันที่ของการยับยั้ง ท่านประธานครับ ประเด็นที่ผมจะนำเสนอทั้ง ๓ ร่างพระราชบัญญัติที่มีการยับยั้งอยู่ใน รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) ถือว่าในกรณีใดก็ตามที่สภาใดสภาหนึ่งไม่เห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัตินั้นๆ ที่ว่ามานะครับ ก็ให้ยับยั้งร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้นไว้ก่อน กรณีนี้ทั้ง ๓ ฉบับอยู่ในมาตรา ๑๗๕ (๓) ว่าด้วยเรื่องสภาใดสภาหนึ่งยับยั้ง เมื่อเป็นดังนี้จะครบการถูกยับยั้งตามมาตรา ๑๗๕ (๓) ก็จะเข้าต่อการใช้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๖ ท่านประธานครับ ตรงนี้จะครบ มาตรา ๑๗๖ รัฐธรรมนูญบอกว่า ร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญใดก็ตามที่ถูกยับยั้งตามมาตรา ๑๗๕ ที่ว่ามานั้น

สภาผู้แทนราษฎรจะยกขึ้นพิจารณาใหม่ ท่านประธานครับ ขอย้ำครับ สภาผู้แทนราษฎร
จะยกขึ้นพิจารณาใหม่ ได้ต่อเมื่อเวลา ๑๘๐ วันได้ล่วงพ้นไป -----

- ๒๕/๑

สำหรับ (๓) ตามมาตรา ๑๗๕ ก็บอกว่า นับแต่วันที่สภาใดสภาหนึ่งไม่เห็นชอบด้วย
สำหรับกรณีการยับยั้ง ตามมาตรา ๑๗๕ (๓) ท่านประธานครับ กฎหมายที่เป็นร่าง
พระราชบัญญัติถูกยับยั้ง ตามมาตรา ๑๗๕ (๓) นั้น จะต้องใช้วิธีการนำมาพิจารณาใหม่
มาตรา ๑๗๖ ขณะนี้รัฐบาลก็ตาม รัฐสภาแห่งนี้ก็ตามกำลังจะหลบหลีกเงื่อนไข มาตรา
๑๗๖ ตรงนี้ แล้วมาใช้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ เห็นไหมครับ นั่นคือเมื่อสภา
ผู้แทนราษฎรได้หมดวาระแล้วทำการเลือกตั้งใหม่ ตั้งรัฐบาลเสร็จเรียบร้อยแล้ว รัฐบาล
เสนอโดยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ ว่า จะให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับใดที่
ตกค้างไป เมื่อสมัยรัฐสภาที่แล้ว ท่านประธานครับ ตรงนี้ครับ ต่างกันนะครับ เพราะ
ร่างพระราชบัญญัติที่ตกไปโดยวิธีการยับยั้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) นั้น ให้ใช้
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๖ ทำการพิจารณาใหม่ เอาละ ถ้ารัฐบาลกำลังถือว่าการยับยั้งนั้น
ถือเป็นการที่รัฐสภาไม่ให้ความเห็นชอบตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ แล้วยังอยู่ใน
กระบวนการที่ไม่ให้ความเห็นชอบ อาศัยเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎรใหม่เข้ามา แล้วมาใช้
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ เพื่อนำเข้ามาสู่กระบวนการพิจารณาต่อเนื่อง ท่านประธานครับ
ผมบอกแล้วว่าให้ดูวันที่ด้วย ในจำนวน ๓ ฉบับนั้นมี ๑ ฉบับครับ ที่ยังไม่อยู่ในเงื่อนไข
๑๘๐ วัน ขณะนี้เรากำลังทำการพิจารณา รัฐสภากำลังพิจารณา เพื่อให้สู่กระบวนการ
พิจารณาใหม่ นี่วันนี้คือวันที่เรานำกระบวนการพิจารณาใหม่มาด้วย แม้การพิจารณาใหม่
นั้นยังไม่เข้าเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๖ คือ สภาผู้แทนราษฎรยกขึ้นพิจารณา
ใหม่ แต่วันนี้เป็นวันพิจารณาเรียกว่า เป็นเงื่อนไขหนึ่งของการกระทำให้เกิดการพิจารณา
ใหม่ แสดงว่ามีการพิจารณาในเงื่อนไขนี้แล้ว นั่นคือร่างพระราชบัญญัติ ๑ ฉบับละครับที่
ยังไม่อยู่ในเงื่อนไข ๑๘๐ วัน เห็นไหมครับ

ท่านประธานครับ ประเด็นต่อไปที่น่าพิจารณาก็คือว่า ในมาตรา ๑๗๖ นั้น
ว่าด้วยเรื่องกระบวนการพิจารณาใหม่ของสภาผู้แทนราษฎรนั้น ร่างพระราชบัญญัติที่ถูก
ยับยั้งโดยสภาใดสภาหนึ่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) สภาผู้แทนราษฎรนั้นจะต้อง
เป็นสภาผู้แทนราษฎรชุดเดิม ชุดเก่า ชุดที่พิจารณากฎหมายฉบับนั้น ไม่ใช่สภา
ผู้แทนราษฎรชุดใหม่ที่ผ่านการเลือกตั้งเข้ามาใหม่แบบวันนี้ที่เรากำลังพิจารณากัน เห็น
ไหมครับ เงื่อนไขของสภาชุดใหม่ที่เข้ามานี้จึงเป็นเงื่อนไขที่ต้องใช้รัฐธรรมนูญ มาตรา

๑๗๘ คือการพิจารณาต่อเนื่อง คำถามต่อไปมีว่า เมื่อร่างพระราชบัญญัติที่ถูกยับยั้ง ๓ ฉบับที่ว่ามานี้คือลำดับที่ ๒๑, ๒๒ และ ๒๔ ถ้าเข้าสู่วันนี้พิจารณาแล้วรัฐสภามีมติให้พิจารณาได้รับเข้ามาพิจารณา กระบวนการพิจารณาของท่านคืออะไร คือท่านจะต้องนำ ๓ ฉบับนี้ไปให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาเดินทางต่อ โดยใช้เงื่อนไขรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๖ กระนั้นหรือ นี่แหละจะทำให้เกิดความขัดกันต่อไปอีกว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ โดยมาตรา ๑๗๖ นี้ บ่งบอกไว้ชัดเจนว่า สภาผู้แทนราษฎรที่จะพิจารณาใหม่ในเงื่อนไขที่ร่างพระราชบัญญัติตกไปด้วยวิธีการยับยั้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) นั้น นั่นก็คือสภาชุดเดิมไม่ใช่สภาชุดใหม่ที่เลือกตั้งมาในวันนี้ -----

แม้ท่านจะได้อ่านต้นทุ้งอีกบอกกล่าวสภาพเดิมก็ทำได้ สภาพใหม่ก็ยังทำได้โดยใช้ มาตรา ๑๗๘ ท่านก็ยังเจออีก มีร่างพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งคือทางหลวงลำดับที่ ๒๑ ไม่ครบ ๑๘๐ วัน วันนี้ท่านกำลังเข้าสู่กระบวนการพิจารณาใหม่แล้ว เห็นไหมครับท่านประธาน นั่นก็หมายความว่าสิ่งที่รัฐบาลร้องขอมาให้กับรัฐสภาในครั้งนี่ ๔๑ ฉบับ รัฐบาลร้องขอมา ขัดรัฐธรรมนูญ ๓ ฉบับ คือ ลำดับที่ ๒๑, ๒๒ และ ๒๔ ในขณะเดียวกันเมื่อรัฐสภา คือท่านประธานรัฐสภารับเรื่องจากรัฐบาลมาแล้วนำเข้าสู่วาระการประชุมครั้งนี้ ประธานรัฐสภาได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมที่ขัดรัฐธรรมนูญอยู่ ๓ วาระ และ ๓ ฉบับ คือ ลำดับที่ ๒๑ ๒๒ และ ๒๔ เรื่องอย่างนี้มันจำเป็นต้องวินิจฉัยครับท่านประธาน การกระทำที่ขัดรัฐธรรมนูญจำเป็นต้องวินิจฉัย ไม่ใช่นี้กส่งเดช นี่ก็อยากทำตามอำเภอใจ ก็ทำได้ มิเช่นนั้นแล้วจะมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ใครคนใดคนหนึ่งขัดรัฐธรรมนูญอยู่เรื่อย เป็นข้อเสนอครับท่านประธานครับ ในทัศนะของผม ผมเห็นว่ารัฐบาลนำเสนอร่างพระราชบัญญัติ ๓ ฉบับ คือ ลำดับที่ ๒๑ ๒๒ และ ๒๔ เข้ามาสู่รัฐสภาไม่ได้ ผมเห็นว่า ประธานรัฐสภาบรรจุวาระการประชุมลำดับที่ ๒๑ ๒๒ และ ๒๔ ไม่ได้ รัฐสภาแห่งนี้ พิจารณารับร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนี้ คือ ลำดับที่ ๒๑ ๒๒ และ ๒๔ ให้สู่กระบวนการรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๘ ไม่ได้อีกเช่นกัน ท่านประธานครับ ผมคงมีประเด็น อย่างย่อ ๆ เเท่านั้น ขอขอบคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายโกคิน พลกุล ประธานรัฐสภา ได้มาขึ้นบัลลังก์เพื่อดำเนินการประชุมต่อไป)

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ เนื่องจากว่ายังมี ผู้อภิปรายอยู่หลายท่านนะครับ ทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แล้วก็สมาชิกวุฒิสภา รวมแล้วก็อีกไม่น้อยกว่า ๑๕ ท่าน แต่เนื่องจากเวลาเราค่อนข้างจำกัดเพราะว่าเราตกลง กันไว้แล้ว เข้าใจว่าท่านประธานสุชนได้ชี้แจงไปแล้วนะครับว่าประมาณบ่ายโมง ซึ่งเราต้องจบก่อนบ่ายโมงนิดหน่อยจะได้มีการลงมติกันด้วยนะครับ อยากจะขอความ กรุณาว่าขอให้ท่านอภิปรายให้กระชับและสั้นลงเพื่อที่ว่าท่านอื่น ๆ จะได้มีโอกาสอภิปราย ด้วยนะครับ ท่านต่อไปขอเป็นทางสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ขอท่านชน เทือกสุบรรณ ครับ ขอความกรุณาสั้น ๆ ด้วยนะครับเพื่อนสมาชิกจะได้มีโอกาสอภิปรายด้วย ถ้าไม่อยู่ ก็ขอไปท่านนริศ ชำนุรักษ์ ครับ เชิญครับ

นายนิติ ขำนุรักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พัทลุง) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ผม นิติ ขำนุรักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดพัทลุง พรรคประชาธิปัตย์
ขออนุญาตอภิปรายในวาระการให้ความเห็นชอบให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติต่อไป
ตามรัฐธรรมนูญที่รัฐบาลได้ร้องขอต่อสภามาในวันนี้ ผมขออภิปรายขอสอบถามเพื่อหา
คำตอบและร้องทุกข์ต่อประธานในบางประเด็น ท่านประธานที่เคารพครับ ผมสงสัยว่าร่าง
พระราชบัญญัติที่รัฐบาลเสนอ รัฐบาลได้ขอยืนยันมาหลายฉบับ แต่ว่ามีทั้งหมด ๘ ฉบับ
ครับที่รัฐบาลไม่ได้เสนอยืนยันเข้ามา ขอสอบถามว่ารัฐบาลมีเหตุผลอะไรที่ไม่ยืนยัน
เข้ามา ๘ ฉบับซึ่งเป็นของรัฐบาลเอง ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลเป็นรัฐบาลมีผู้นำคนเดิม นโยบายของ
รัฐบาลก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรไปมากนัก แล้วก็ที่จริงแล้วรัฐบาลต้องใช้กฎหมายสะท้อน
นโยบาย เมื่อนโยบายไม่เปลี่ยน รัฐบาลยังมีผู้นำคนเดิมนี่ผมคิดว่ารัฐบาลไม่มีเหตุผลที่จะ
ไม่นำร่าง พ.ร.บ. ของรัฐบาลถึงจำนวน ๘ ฉบับไม่กลับมายืนยันกับสภาแห่งนี้

เรื่องที่ ๒ ในสภาชุดที่แล้ว รัฐบาลได้ยื่นร่างของสมาชิกที่เป็นของสมาชิกเลย โดยไม่มีร่างของรัฐบาลประกบอยู่ด้วยถึง ๔ ฉบับ แต่ว่ารัฐบาลชุดนี้ในสภาชุดนี้ที่กำลังขอยื่นยื่นอยู่ในขณะนี้ ไม่มีร่างของสมาชิกแม้แต่ฉบับเดียวที่รัฐบาลขอยื่นยื่นเข้ามาในสภานะครับ ทั้ง ๆ ที่ผมคิดว่าร่างของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรย่อมมีความสำคัญอาจจะเป็นเพราะว่ารัฐบาลไม่ได้ลงไปดูรายละเอียดหรือไม่ให้ความสำคัญจึงไม่ได้หยิบยกมาแม้แต่ฉบับเดียว ผมคิดว่านี่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกับสภา

เรื่องที่ ๓ มีร่างพระราชบัญญัติที่ยังไม่แล้วเสร็จตามกระบวนการรัฐสภามีอยู่ฉบับหนึ่ง ท่านประธานครับ ยังมีกฎหมายอยู่ที่รัฐบาลได้รับรองว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการเงินอยู่จำนวน ๘๔ ฉบับ ซึ่งเรื่องนี้ผมขออนุญาตร้องทุกข์ท่านประธานนะครับว่า บางร่างพระราชบัญญัติมีความสำคัญสามารถแก้ปัญหาได้ แต่ว่ารัฐบาลเอาไปดองไว้เนะครับ เช่น ร่างพระราชบัญญัติของผมเป็นร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมกิจการฮัจญ์ ผมเสนอเข้าสู่สภาแห่งนี้ตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ปี ๒๕๔๔ จนถึงขณะนี้เป็นเวลา ๓ ปีกว่าแล้ว ท่านประธานครับ รัฐบาลได้รับเอาไว้ว่าเป็นร่างที่เกี่ยวข้องกับการเงิน แล้วก็ไม่ได้เสนอเข้ามาสู่สภาแห่งนี้และร่างแบบเดียวกับผมนี้มีจำนวนถึง ๘๔ ฉบับ ผมกราบเรียนตรงนี้เพื่อที่จะกราบเรียนกับท่านประธานว่า ร่างพระราชบัญญัติที่ผมเรียนกับท่านประธานนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติที่ถ้าสมมุติว่าได้ออกไปมีผลบังคับใช้นี้จะเป็นประโยชน์และสามารถแก้ปัญหาได้ เพราะว่าในปีนี้การไปประกอบพิธีฮัจญ์ที่ประเทศซาอุดีอาระเบียนี้ประสบปัญหามากท่านประธานครับ ในร่างพระราชบัญญัตินี้ให้มีการจัดการดำเนินการโดยคณะกรรมการ ให้มีสำนักงานขึ้นมาเฉพาะเหมือนกับต่างประเทศเหมือนกับหลายประเทศ แต่ประเทศไทย ไม่ทราบเหตุผลใดรัฐบาลกลับมาทำเสียเองโดยไม่พยายามผลักดันกฎหมายฉบับนี้ออกมา ปีนี้ประสบปัญหาเกิดความยุ่งยาก แล้วก็มีความใช้จ่ายสูงมากสำหรับการประกอบพิธีฮัจญ์ ถ้าจะให้ผมกล่าวหา ก็กล่าวหาได้ว่าเป็นการหาเสียง เพราะว่ารัฐบาลรับไปทำเสียเองโดยรัฐบาลใช้ชื่อว่าเป็นโครงการฮัจญ์เอื้ออาทร ที่จริงหาร่างพระราชบัญญัติเหล่านี้ได้ออกมา ผมคิดว่าสามารถคลี่คลายแก้ไขปัญหาไม่ว่าจะเป็นปัญหาค่าเช่าแพ่ง การไม่ได้รับความสะดวกในการไป การไม่ได้รับความสะดวกในการใช้ชีวิตอยู่และประกอบพิธีฮัจญ์อยู่ในประเทศซาอุดีอาระเบีย แต่ว่า

เมื่อรัฐบาลไม่ได้หยิบยกมาในวันนี้ ผมเสียใจว่า เราต้องไปเริ่มต้นใหม่ แล้วก็เริ่มต้นใหม่ ที่ต้องใช้เวลาปีหน้าการประกอบพิธีฮัจญ์จำเป็น ผมคิดว่ายังจะต้องประสบปัญหาเหมือนกับปีที่ผ่านมา นี่เป็นการร้องทุกข์ต่อท่านประธานนะครับ ผมกราบเรียนท่านประธานครับว่าพี่น้องมุสลิมใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้พี่น้องมุสลิมในประเทศไทย ๑๐ ล้านคน รอคอยกฎหมายส่งเสริมกิจการฮัจญ์ แต่ว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่เพียงแต่เป็นของผม นะครับ มีร่างของอีกหลายร่างที่อยู่ ถ้าเป็นร่างของ ส.ส. จากรัฐบาล -----

และกฎหมายฉบับดังกล่าวในการประชุมคณะรัฐมนตรีสัญจรที่จังหวัดนราธิวาสรัฐบาลก็ได้ไปแถลงผลการประชุมคณะรัฐมนตรีที่จังหวัดนราธิวาสว่ารัฐบาลจะผลักดันตั้งแต่ ๒๕๔๔ จนถึงวันนี้ยังไม่มีครับ กราบเรียนท่านประธานว่ายังมีกฎหมายอีกฉบับหนึ่งคือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสมาชิกที่รัฐบาลยังไม่ได้ส่งเข้ามายืนยันในสภาแห่งนี้ในวันนี้ครับ กฎหมายฉบับนี้ยังมีความสำคัญยังมีความจำเป็น เพราะว่าการเลือกตั้งกระบวนการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภากำลังจะเริ่มขึ้นในไม่กี่เดือนข้างหน้า แต่รัฐบาลยังไม่เสนอเข้ามาในสภาแห่งนี้เพื่อที่จะขอรับรองกับสภา ผมคิดว่ารัฐบาลยังมีเวลาที่จะเดินหน้าต่อสำหรับกฎหมายฉบับนี้โดยรัฐบาลไปทบทวนมาใหม่และคิดว่ายังมีเวลาพอ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ขอขอบคุณครับ ท่านสมบุญর্থทองบุราณ ครับ

นายสมบุญর্থ ทองบุราณ สมาชิกวุฒิสภา (ยโสธร) : เรียนท่านประธานที่เคารพ ผม สมบุญর্থ ทองบุราณ สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดยโสธร ในฐานะสมาชิกรัฐสภาท่านประธานที่เคารพครับ ทางวุฒิสมาชิกมีปัญหายุ่ง ๒ กฎหมาย คือกฎหมายที่ว่าด้วยร่างพระราชบัญญัติทางหลวง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และกฎหมายร่างพระราชบัญญัติกำหนดค่าธรรมเนียมการใช้ยานยนต์รับทางหลวงและสะพาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ที่มีปัญหาก็เพราะว่าทางวุฒิสมาชิกเสียงส่วนใหญ่ครับท่านประธาน มีมติแล้วว่าไม่รับกฎหมายฉบับนี้ ถ้าไม่รับแล้วเรียนถามท่านประธานครับว่าถ้าท่านประธานเป็นผมละอยู่ดี ๆ ท่านรองวิษณุกับท่านรองพิณิจมา ให้ ส.ว. ว่าจะรับหรือไม่ ถ้าเกิด นายสมบุญর্থทองบุราณ รับไป ท่านประธานครับ ในฐานะสมาชิกรัฐสภากฎหมายตัวนี้ก็ไปที่ ส.ส. และพวกผมละครับนั่งทำอะไรอยู่ นั่งทำตาปริบ ๆ ลีครับ เพราะฉะนั้น ๒ ร่างนี้ผมรับไม่ได้หรอกครับ

คำถามต่อไปท่านประธานครับ มันจะเป็นอะไรนักหนาครับว่าจำเป็นจะต้องเข้ามา กรณี พ.ร.บ. ทางหลวง ท่านประธานครับ เนื้อหาสาระทางวุฒิสภาบอกว่ามันผิด มาตรา ๔๔ ของกฎหมายรัฐธรรมนูญ คือท่านไปกำหนดไปจำกัดสิทธิเสรีภาพของราษฎร ท่านประธานครับ กฎหมายฉบับนี้มีเนื้อหาสาระตรงที่ว่าจากนี้เป็นต้นไปใครก็ตาม

จะมาเรียกร้องขอความเป็นธรรมจากรัฐบาล ท่านมาทางถนนไม่ได้นะครับ มาทางเดียว
ก็ไม่ได้ บุคคลใดถ้าไม่ขออนุญาตอธิบดีกรมทางหลวงท่านประธานครับ จะมาปิดถนน
ก็ไม่ได้ จะมาหน้าทำเนียบก็ไม่ได้ ท่านประธานครับ ระบบประชาธิปไตยการที่ราษฎร
มาร้องทุกข์ที่ทำเนียบ การที่ราษฎรมาร้องทุกข์ที่สถานีเป็นสิ่งสวยงามนะครับ แม้แต่
ประเทศเผด็จการก็ยังมี การเดินขบวนท่านประธาน ไปศึกษาดูสิครับ ฮิตเลอร์ เดินขบวน
ทั้งนั้นแหละครับ ผมถามหน่อยว่าในสภาแห่งนี้มี ส.ส. ท่านใดที่ไม่เคยเดินขบวนกับราษฎร
หรือครับ ไม่มีหรือครับ ถ้าใครไม่เคยเดินขบวนเป็นหัวหน้ามือไม่มีทางได้เป็น ส.ส.
หรือครับ อย่างว่าแต่ ส.จ. เลย์ท่านประธาน เป็นนายก อบต. ก็ไม่ได้เป็น กฎหมายที่ท่าน
ไปเขียนบอกว่าใครก็ตามถ้าจะเดินขบวนมาเรียกร้องขอความเป็นธรรมจากท่านรัฐมนตรี
รองพินิจอย่างนี้จะต้องขออนุญาตอธิบดีกรมทางหลวง ท่านประธานครับ อยู่ดี ๆ ไปออก
กฎหมายให้อธิบดีกรมทางหลวงเป็นใหญ่กว่ารองนายกละครับ ท่านประธานครับ วันแรก
ที่เปิดสภาสภามัชชาคนจนมาร้องที่หน้าสถานีครับ ท่านนายกทักษิณไปญี่ปุ่น สร้างข้าง ๆ
สวนเขาดินท่านประธานครับ ผิดกฎหมายใหม่ ผิดกฎหมายครับ ผิดกฎหมาย พ.ร.บ.
ทางหลวง เพราะทางหลวงท่านรวมถึงเขตทางหลวงเลยนะครับ ไหล่ทางด้วย ท่านรอง
นายกพินิจครับ คือถ้าไม่เหลือปากว่าแรงพวกผมไม่ค้านหรือก ถ้าฟังห้ามทางหลวง
บนทางยางมะตอยถนนมิตรภาพ ผมไม่ได้ว่าหรือครับ ถ้าใครเดินขบวนปิดถนนท่าน
จับได้อยู่แล้ว กฎหมายอาญาก็มี พ.ร.บ. จราจรก็มี ทำไมไม่จับละครับ แต่กฎหมายตัวนี้
บอกว่าถ้าใครบังอาจเดินบนไหล่ทางด้วยนะครับ เขต ขทร. ผิดหมดเลย ไม่เข้าใจว่า
ท่านประธานรัฐสภาจับเข้ามาได้อย่างไรครับ กฎหมายอย่างนี้ ก็ถามถึง ส.ส. ด้วยนะครับ
ส.ส. ชุดปัจจุบันถามว่าผ่านมาได้อย่างไร แล้ววันนี้มาขอว่า ส.ว. เห็นด้วยไหม ถ้าเห็นด้วย
นั่งตาปริบ ๆ สิครับ

ประการที่ ๒ ท่านประธานกฎหมายที่บอกว่า กรณีทางด่วนต้องเก็บค่าผ่านทาง ถ้าเก็บค่าผ่านทางพวกผมไม่ติดใจหรอกครับ แต่ติดใจตรงที่ว่าในรอบปีเก็บได้เท่าไรละครับ เก็บได้กี่ร้อยล้านบาท ได้เท่าไร ส.ว. เพียงแต่บอกว่าเงินได้เท่าไรเอาไปให้รัฐมนตรีคลังสิครับ นั่งอยู่ตรงนี้ รัฐมนตรีคลังก็ให้งบประมาณสิครับ ผ่านสภาสิครับว่างบประมาณปีนี้ได้จากค่าผ่านทางกี่ร้อยล้านบาทจะเอาไปทำอะไรหรือครับ จะไปเป็นเงินเดือนรัฐมนตรีก็บาท เงินเดือนท่านประธานรัฐสภาก็บาท ให้ อบต. ก็บาท ก็ไม่ได้ว่ากันนี้ครับ แต่ท่านจะหักคอบอกว่าเงินที่เก็บได้ไม่ต้องผ่านสภา ให้ทางด่วนพิจารณาไปทำเลย อย่างนี้แสดงว่ามีสภาไว้ทำอะไรท่านประธาน พวกผมไม่ได้ว่านะครับ เพียงแต่ในฐานะสมาชิกวุฒิสภาอยากทราบว่าทางด่วนแต่ละวันเก็บได้กี่บาท ได้เท่าไร ขาดทุนและได้กำไรเท่าไรไม่ติดใจหรอกครับ ได้แล้วเป็นเงินกองกลางได้ไหม กองกลางก็กระทรวงการคลังครับ เพราะท่านจะไปสร้างถนนต่อ สะพานมันพังนะ จะไปซ่อมสะพานก็ไม่ได้ว่า สักคำเดียวนี้ ท่านประธาน อยู่ดี ๆ ท่านจะไปให้ผู้ว่าการทางด่วนพิจารณาคนเดียวเลย และตอนสร้าง ท่านประธาน มันทับที่ราษฎรทำอะไร มันทับที่ราษฎรเขาจะครับ แต่ไม่ใช่ทางราษฎรของยโสธรนะครับ ยโสธรไม่มีทางด่วน ทับที่ราษฎรคนกรุงเทพฯ พอมันทับที่เสร็จท่านประธาน เก็บได้กี่บาทเขาก็ไม่ได้ว่าหรอกครับ บอกตัวแทนเขาหน่อยสิจะไปซ่อมสะพานจะไปสร้างถนนขยายถนนก็ไม่ได้ว่ากันหรอกครับ เพราะฉะนั้น ๒ กฎหมายนี้รัฐสภาเขาจับไม่ได้ ก็เรียนท่านประธานถึงท่านรองวิษณุที่เป็นอาจารย์ทางกฎหมายรู้สึกอย่างนั้น แล้ววันนี้ท่านมาถามบอกว่า ส.ว. เห็นด้วยไหม ก็ไม่เห็นด้วยสิครับ ถ้าเห็นด้วยผมก็นั่งตาปริบ ๆ ก็เรียนท่านประธานว่าถ้าเป็นไปได้ ถ้าถอนได้จะดีมากครับ ทำมาใหม่เถอะ มันมีข้อผิดพลาดอยู่ก็เรียนท่านประธานดังที่กล่าวมาแล้ว ขอบพระคุณครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ขอบคุณครับ ต่อไปท่านสุพัฒน์ ธรรมเพชร ครับ

นายสุพัฒน์ ธรรมเพชร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พทลง) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สุพัฒน์ ธรรมเพชร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดพทลง พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมได้ดูบัญชีรายชื่อร่างพระราชบัญญัติที่ยื่นยื่นขอให้ดำเนินการ ตามมาตรา ๑๗๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยให้รัฐสภา

นั้น รับรองในวันนี้ทั้ง ๔๑ ฉบับ แต่ท่านประธานที่เคารพครับ ทั้ง ๔๑ ฉบับนั้น ผมก็ได้ดูรายละเอียดแล้วครับ แต่ว่ามีกฎหมายอยู่ ๒ ฉบับครับ ซึ่งฉบับแรกเมื่อที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติก็ได้เรียนต่อท่านประธานไปแล้วทั้งคุณอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ ทั้งท่านสมศักดิ์ ปริศนานันทกุล จากพรรคชาติไทย ซึ่งขออนุญาตเอ่ยนามท่านและมีท่านสมาชิกรัฐสภาอีกหลายท่านได้พูดในเรื่องของสภาการเกษตรแห่งชาติ ในส่วนของพรรคประชาธิปัตย์นั้นผมเป็นคนหนึ่งครับที่ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติสภาการเกษตรแห่งชาติร่วมกับเพื่อนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรภายในพรรค ในสมัยที่ผ่านพ้นมาครับ ผมคิดว่ารัฐบาลได้ยืนยันให้ความสำคัญว่า สภาการเกษตรแห่งชาติมีความสำคัญที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาของภาคการเกษตร ของประเทศชาติก็คือพี่น้องประชาชนที่เป็นเกษตรกร ผมได้ยินตอนทีรัฐบาลนี้ได้แถลงนโยบายครับ แต่ว่า ๔ ปีที่ผ่านมาที่มีการแถลงนโยบาย รัฐบาลบอกว่าต่อไปนี้จะยกเลิกมาตรการแทรกแซงราคาสินค้าเกษตร ก็หมายถึงว่าทุกรัฐบาลที่ทำมาแล้วรัฐบาลนี้ไม่เห็นด้วยที่มีการแทรกแซง -----

แต่ว่าต่อมารับรัฐบาลนี้ก็เอาเรื่องมาตรการแทรกแซงเข้ามาใช้เหมือนรัฐบาลที่ผ่านพ้นมา เหมือนกับว่าไม่มีแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องการเกษตร ๒ - ๓ เดือนที่ผ่านพ้นมา หรือว่า ๑ เดือนที่ผ่านพ้นมาครับก็มีปัญหาเรื่อง อ.ต.ก. เรื่องการทุจริตในเรื่องของลำไยอบแห้ง นี่เป็นปัญหาของเกษตรกรทั้งนั้นครับ แต่ท่านประธานครับนำเสียดายนะครับที่รัฐบาลไม่หยิบยกกว้าง พ.ร.บ. สภาการเกษตรแห่งชาติขึ้นมายืนยัน ถึงแม้ว่าประชาชน ๖๔,๓๖๘ คน ได้ร่วมลงชื่อเพื่อเสนอร่างเป็นร่างของประชาชน และที่สำคัญที่สุดร่างมันไม่ใช่มีเฉพาะร่างของประชาชนอย่างเดียว มันมีร่างของพรรคประชาธิปัตย์ มีร่างของพรรคชาติไทย มีร่างของพรรคชาติพัฒนาในสมัยนั้นครับ ร่างเหล่านั้นมันมีความแตกต่างกันบ้างแต่หลักการ เจตนารมณ์เหมือนกัน คือต้องการให้มีสภาการเกษตรแห่งชาติ เพราะประชาชนเชื่อว่า พรรคการเมืองเชื่อว่าสภาการเกษตรแห่งชาตินั้นเป็นสภาที่สามารถแก้ปัญหาพี่น้องประชาชนได้ ท่านประธานครับ เราพยายามที่จะหยิบยกในวาระด่วนเรื่องการประชุมสภาที่ผ่านพ้นมา ผมเป็นคนหนึ่งครับที่เสนอให้อาวุธวาระวันที่ ๑ พิจารณา แต่ทุกครั้งคณะกรรมการประสานงานรัฐบาลพยายามหยิบยกเลื่อนวาระการประชุมจากวาระอื่นขึ้นมาทดแทนวาระวันที่ ๑ ตลอดระยะเวลา ตรงนี้เองครับ อันนี้ก็คือว่าผมคิดว่าวันนี้เพื่อต้องการที่ประกาศเจตนารมณ์ว่า รัฐบาลให้ความจริงใจต่อพี่น้องเกษตรกร เมื่อวานนะครับมีการประชุมเรื่องงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมประจำปี ๒๕๔๘ อย่างน้อยครับ ค่าใช้จ่ายในการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนและความยากจนของประชาชนก็คือเกษตรกร ๔,๐๐๐ ล้านบาท ก็ยังไม่รู้เลยว่าจะไปตรงไหน อย่างไร ถ้ามีกฎหมายฉบับนี้รองรับ ท่านประธานครับ แม้แต่ว่าขณะนี้ก็มีกฎหมายกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร รัฐบาลก่อนเดิมลงไปเท่าไร รัฐบาลนี้ต้องถามว่า เคยเดิมสิ่งเหล่านี้ลงไปไหมในเรื่องของเกษตรกร นี่คือสิ่งที่สามารถยืนยันได้ว่าในช่วงเวลา ๔ ปีที่ผ่านพ้นมานั้นความสำคัญของเกษตรกรน้อยมาก แต่จะมีการกล่าวอ้างถึงความยากจน การแก้ปัญหาความยากจน แต่ว่าการแก้มันไม่เอาฐานกฎหมายมารองรับ มันจึงทำให้ปัญหาทุกอย่างที่ไล่ลงไปเท่าไรก็แล้วแต่มันเต็มไม่ได้ มันไม่สามารถแก้ปัญหาเป็นระบบได้ ผมจึงเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านรองนายกครับ ซึ่งวันนี้ท่านก็ยืนยันแล้วครับในเรื่องของสภาการเกษตรแห่งชาติ ว่ารัฐบาลเห็นความจำเป็นและเห็นความสำคัญ รัฐบาลจะปรึกษาหารือภายนอกก่อน ผมคิด

ว่าการหยิบขึ้นมาเป็นฉบับที่ ๔๒ ในวันนี้จะเป็นการเกิดประโยชน์ต่อแนวทางการแก้ไข
ปัญหาของเกษตรกร ถึงแม้ไม่ผ่านมติคณะรัฐมนตรี แต่ว่าเห็นว่าวันนี้ทุกคนเห็นแนวทาง
เดียวกัน เพราะทุกคนมาจากผู้แทนของประชาชน ก็เรียนท่านประธานผ่านไปยังท่าน
รองนายกครับ ถ้าเห็นว่ามันพร้อมที่จะทำควบคู่กันในการยกร่างกฎหมายของรัฐบาล กับ
การยกกลับมายืนยันเพราะว่าอยู่ในระเบียบวาระแล้ว

อีกฉบับหนึ่งท่านประธานครับ ผมเป็นกรรมาธิการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร ต้องพูดเรื่องกีฬาด้วย พ.ร.บ. การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๘ ล้าหลังไม่ทันสมัย แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ แผน ๑ แผน ๒ แผน ๓ ฉบับที่ ๑ ฉบับที่ ๒ ฉบับที่ ๓ บัดนี้ใช้ฉบับที่ ๓ อยู่ ๒๕๔๘ ล้มเหลวครับ เพราะกฎหมายแม่บททางการกีฬานี้ไม่มีการปรับปรุงแก้ไขให้มันทันเหตุการณ์ คณะกรรมาธิการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร ได้ยกร่าง พ.ร.บ. การกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งผ่านความเห็นชอบเมื่อปี ๒๕๔๖ และได้นำร่างให้ผ่านท่านประธานสภาผู้แทนราษฎรเพื่อส่งให้รัฐบาล พรรคการเมืองทุกพรรคครับ ได้ส่งร่างเข้าสู่สภา แล้วกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายว่าด้วยการเงิน ผมได้รับหนังสือจากท่านรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ๑ ฉบับ ว่าท่านนายกให้คำรับรองและส่งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไปพิจารณาดำเนินการ ตั้งแต่บัดนั้นถึงบัดนี้ ๒ ปีกว่าแล้วครับ ๒ ปีกว่าที่กฎหมายฉบับนี้ไม่กลับมาสู่สภา ปัญหาอยู่ตรงไหนผมไม่ทราบครับ แต่ที่เรียนอย่างนี้ เพราะว่าวันนี้ท่านนายกรัฐมนตรีให้ความสำคัญเรื่องการกีฬา ท่านนายกพูดเรื่องฟุตบอลอาชีพ เรื่องแผนพัฒนากีฬาฟุตบอลอาชีพ ถามว่ากฎหมายกีฬาอาชีพจะเกิดขึ้นได้ กฎหมายกองทุนพัฒนากีฬาแห่งชาติจะเกิดขึ้นได้ กฎหมายเรื่องสารต้องห้ามทางการกีฬาจะเกิดขึ้นได้ กฎหมายหลักคือ พ.ร.บ. การกีฬาแห่งประเทศไทยต้องมีความสมบูรณ์ในตัวของมันครับ คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยครับ ล้าหลังครับ สัดส่วนขององค์กรสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยไม่อยู่ในส่วนนั้นครับ เดิมการกีฬาแห่งประเทศไทยขึ้นกับสำนักนายกรัฐมนตรีครับ บัดนี้มีกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาแล้วครับ ต้องมีการแก้ไขบอร์ดคณะกรรมการกีฬาจังหวัดเดิมมีศึกษาธิการจังหวัด บัดนี้ไม่มีแล้วครับ หลังจากปฏิรูประบบราชการ กฎหมายเหล่านี้ก็ยังยืนอยู่เหมือนเดิมไม่มีการแก้ไข ที่สำคัญที่สุดท่านประธานครับ ผมคิดว่าวันนี้ในเรื่องของการพัฒนาคน เน้นสมัครเล่นกีฬาไปสู่การพัฒนาคนจริง ๆ กีฬาทำให้คนมีความสุขทั่วโลกจริง ๆ และที่สำคัญว่าบางประเทศไม่ต้องมีกฎหมายรองรับ แต่ก็สร้างกติกาในสนามกีฬาออกสู่นอกสนามกีฬาเพื่อให้คนอยู่ภายใต้กฎกติกาของสังคมนะครับ แต่ว่า ๔ ปีที่ผ่านมาเราก็พยายามเรียกร้องว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่สำคัญ ผมจึงเรียนท่านประธานฝากไปยังท่านรองนายกครับ ช่วยไปดูหน่อยครับว่ามันช้าอยู่ตรงไหน ทำไมไม่กลับมาสู่สภาสักทีหนึ่งครับ และในขณะเดียวกันในขณะนี้ครับ กฎหมายฉบับนี้นะครับกรรมาธิการต้องหยิบยกขึ้นมาอีก เพราะถือว่าเป็น

เรื่องสำคัญในเรื่องการพัฒนากีฬาของชาติ และที่สำคัญแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่
ที่มันล้มเหลวทั้ง ๒ ฉบับมาเพราะกฎหมายมันไม่เอื้อ ฉบับที่ ๓ บัดนี้มา ๓ ปีแล้ว ย่างเข้า
ปีที่ ๔ แล้ว ความสำเร็จในเรื่องของแผนก็สำเร็จไม่ได้ เพราะกฎหมายมันไม่ทันต่อ
เหตุการณ์ ผมจึงเรียนฝากท่านประธานผ่านไปยังรัฐบาลครับว่า ๒ ฉบับ ฉบับแรกยกมา
ยืนยันได้ไหมเป็นฉบับที่ ๔๒ ฉบับที่ ๒ พ.ร.บ. การกีฬาแห่งประเทศไทยขอให้เร่งรัด เร่งรีบ
ดำเนินการเพื่อต้องการให้แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ซึ่งรัฐบาลเห็นว่าเป็นยุทธศาสตร์
เห็นไหมครับในขณะนี้นะครับ รัฐมนตรีแย่งกันเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยว
และกีฬา เพราะอะไรครับ เพราะถือว่าเป็นกระทรวงที่มีความสำคัญ ผมจึงเรียนฝากท่าน
ประธานผ่านไปยังรัฐบาลครับ ขอขอบคุณครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ต่อไปทางวุฒิสภานะครับ ท่านอมร นิลเปรม ครับ ถ้าไม่อยู่ ก็เป็นท่านจอน อึ้งภากรณ์ ครับ

นายจอน อึ้งภากรณ์ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ ผม จอน อึ้งภากรณ์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกวุฒิสภาคับ ผมเห็นว่าเรื่องที่เรากำลังพิจารณาอยู่ในปัจจุบัน เป็นเรื่องสำคัญมากนะครับ ที่ไม่น่าจะจบลงตอนบ่าย ไม่น่าจะได้มีโอกาสพิจารณาต่อไป ถ้าจำเป็นต้องมีประชุมสภาผู้แทนราษฎรในตอนบ่าย ก็ไม่น่าจะเลื่อนการประชุมต่อ เพราะมีประเด็นสำคัญหลายประเด็นที่ น่าจะต้องได้รับการพิจารณา ผมเองจะพูดถึงเรื่องที่ผมคิดว่าน่าเป็นห่วงยิ่ง ๓ เรื่องนะครับ แต่จะเน้นเฉพาะกฎหมายฉบับเดียวในที่สุด ๓ เรื่องที่น่าเป็นห่วง เรื่องแรกได้มีหลายท่านพูดไปแล้วผมจะไม่พูดซ้ำ แต่เป็นประเด็นเรื่องกฎหมายที่ราษฎร ประชาชน ๕๐,๐๐๐ รายชื่อขึ้นไป ได้เสนอกฎหมายนะครับ ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ต้องการให้รัฐสภาได้พิจารณากฎหมายที่ราษฎรร่างขึ้นมา และผมเองมีประสบการณ์นะครับ อยากจะเรียนผ่านท่านประธานผ่านไปยังท่านรองนายกรัฐมนตรี การล่ำรายชื่อ ๕๐,๐๐๐ รายชื่อขึ้นไปเป็นเรื่องยาก เป็นเรื่องใช้เงิน ใช้เวลา แต่กฎหมายไปตกเพราะปัญหาเทคนิค คือไปเข้าสภาตอนท้ายของวาระของรัฐบาล หรือประธานสภาไม่ได้บรรจุในวาระจนกระทั่งหมดรัฐบาลไป ยุบสภา ทำให้กฎหมายนั้นสามารถตกได้ โดยรัฐบาลใหม่ไม่นำมาเสนอพิจารณาต่อเนื่อง อันนี้ผมถือว่าทำได้ในทางเทคนิคแต่โดย สปิริท (Spirit) โดยวิญญาณของประชาธิปไตย รัฐบาลกำลังละเลยความเป็นประชาธิปไตยและเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญครับ เพราะฉะนั้นผมเห็นเช่นเดียวกับสมาชิกหลายท่าน ขอวิงวอนท่านผู้แทนรัฐบาลนะครับ ว่าขอให้ นำร่างกฎหมายฉบับประชาชนขึ้นมาให้สภาได้พิจารณาตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ

เรื่องที่ ๒ ที่น่าเป็นห่วงยิ่งคือกฎหมายพวง ที่เป็นเรื่องของการออกนอก ระบบของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นะครับ เรื่องที่น่าเป็นห่วงในเรื่องนี้คือ ในการออกนอก ระบบของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ซึ่งตอนนี้มีจ่อคิวอยู่จำนวนมากนั้น แนวโน้มก็คือแต่ละมหาวิทยาลัยจะต้องขึ้นค่าเรียน ค่าหน่วยกิตแน่นอนที่สุดนะครับ แม้รัฐบาลนี้จะมีระบบเงินกู้ถึงสามารถให้นักศึกษากู้ค่าเรียนได้ แต่ไม่มีหลักประกันในเรื่องค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ผมยืนยันว่าถ้ารัฐบาลไม่มีการคิดในรายละเอียดของทุนการศึกษาที่จะให้ประชาชน นักศึกษา

ที่ยากจน จะทำให้โอกาสเข้าถึงการศึกษาลำบากยิ่ง เพราะฉะนั้นไม่ควรเร่งรีบเอา
กฎหมายเหล่านี้เข้ามา โดยยังขาดหลักประกันในการเข้าถึงการศึกษาของนักศึกษา
ยากจน -----

ประเด็นที่ ๓ ที่น่าเป็นห่วงยิ่งคือ กฎหมายที่วุฒิสภาปฏิเสธแล้วไม่รับหลักการ ผมจะพูดฉบับเดียวคือฉบับที่ ๒๑ ในรายชื่อคือร่างพระราชบัญญัติทางหลวง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติทางหลวงฉบับนี้เป็นกฎหมายที่เดิมไม่มี มาตรา ๒๐ ที่เป็นการเพิ่มเติม มาตรา ๔๖/๑ เดิมไม่มี ที่กรมทางหลวงเสนอไม่มี แต่กระทรวงมหาดไทยไปเพิ่มเข้ามาตอนหลัง มีมาตราที่ห้ามการชุมนุมในเขตทางหลวง ในลักษณะที่อาจจะเป็นการกีดขวางการจราจร หรือเป็นอันตรายต่อยานพาหนะ นี่ผมสรุปสั้น ๆ นะครับ มาตรานี้มีลักษณะที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญชัดเจน ท่านประธานเอง เคยเรียนอยู่ที่ประเทศฝรั่งเศส ย่อมทราบดีเรื่องสิทธิเสรีภาพของประชาชนในการชุมนุม แสดงความคิดเห็นโดยสันติ และท่านประธานเองก็ได้มีบทบาทในการเรียกร้องประชาธิปไตยในประเทศไทยหลังเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ท่านคงจะเห็นชัดเจนว่า ถ้าเกิดมีการห้ามชุมนุมบนท้องถนนใดก็ตาม ประชาชนจะไม่มีทางออกในการแสดงความคิดเห็นต่อรัฐบาล แต่กฎหมายพระราชบัญญัติทางหลวง มาตรา ๒๐ ที่เพิ่มเติม มาตรา ๔๖/๑ นั้น ต้องเข้าใจว่า

ประการแรก คำว่า เขตทางหลวง นั้นมันครอบคลุมไปถึงไม่ใช่เฉพาะผิวจราจร มันครอบคลุมไปถึงฟุตบาท มันครอบคลุมไปถึงที่ดินที่เป็นของเขตทางหลวง มันครอบคลุมไปถึงสะพานที่ข้ามถนนด้วย

ประการที่ ๒ ในกฎหมายฉบับใหม่นี้ทางหลวงนี้มีทั่วประเทศ รวมทั้งในกรุงเทพมหานครด้วย เพราะฉะนั้นการชุมนุมแม้แต่หน้าทำเนียบรัฐบาล การชุมนุมหน้ารัฐสภาก็จะทำไม่ได้ จะเป็นเรื่องผิดกฎหมาย ที่สำคัญคือจริง ๆ แล้วมีกฎหมายเยอะเยอะที่จัดระเบียบในเขตท้องถนนอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องมีมาตรานี้ พอมาเพิ่มมาตรานี้มีเจตนาชัดเจนที่จะปิดกั้นการแสดงออกโดยการชุมนุมโดยสงบของประชาชนคำถามใหญ่คือประชาชนจะไปชุมนุมได้ที่ไหน ที่นี้เป็นประเด็นสำคัญยิ่ง มีรายละเอียดหลายอย่างที่ผมอาจจะไม่ต้องการเสียเวลาของสภาในการพูดในประเด็นนี้ แต่ขอยืนยันว่า สิ่งที่ผมคาดหวังว่ารัฐบาลจะทำ แต่ไม่ได้ทำ คือรัฐบาลน่าจะเข้าใจเจตนาของวุฒิสภาในการปฏิเสธกฎหมายนี้วุฒิสภาเริ่มต้นแก้ไขกฎหมายฉบับนี้โดยการตัดมาตรานี้ออกเลยเสร็จแล้วมีการตั้งกรรมาธิการร่วมกัน กรรมาธิการร่วมกันก็เอามาตรานี้กลับมาเปลี่ยนแปลง เล็กน้อยเท่านั้น เพียงแต่ทำให้ผู้อำนวยการทางหลวงมีสิทธิอนุมัติการชุมนุม

ได้ แต่ผมขอถามเถอะว่า ผู้อำนวยการทางหลวงไหนจะกล้าอนุญาตให้ชุมนุมเป็นการ
เสี่ยง รัฐบาล น่าจะถอนกฎหมายนี้แล้วนำเสนอเข้ามาใหม่ โดยเอามาตรานี้ออก ความ
จำเป็นของมาตรานี้ไม่มีเลยนะครับ ความจริงร่างพระราชบัญญัติทางหลวงเดิมซึ่งยังใช้
อยู่ ยังมีมาตรา ๓๙ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการปิดกั้นทางหลวงอยู่แล้ว มาตรา ๓๙ ห้ามมิให้
ผู้ใดกระทำการปิดกั้นทางหลวงหรือวางวัตถุที่แหลมหรือมีคมหรือนำสิ่งใดมาขวางหรือ
ขวาง บนทางหลวง อันนี้ไม่ได้มีการแก้ไขยังอยู่เหมือนเดิม โทษก็มีนะครับ โทษถ้าฝ่าฝืน
จำคุกไม่เกิน ๓ ปี ปรับไม่เกิน ๖๐,๐๐๐ บาท แล้วเหตุใดจึงจำเป็นต้องมาใส่มาตราใหม่
๔๖/๑ เข้าไป มีเหตุเดียวคือเพื่อกันการชุมนุม เพราะว่าการแก้ไขของกรรมาธิการร่วมกัน
ยังบอกว่าถ้าจะเป็นขบวนแห่ตามประเพณีทำได้ แสดงว่าเลือกปฏิบัติต้องการกันการ
ชุมนุม แล้วผมเคยได้ยื่นประธานกรรมาธิการร่วมกันบอกว่า ในสมัยนี้ไม่มีความ
จำเป็นต้องมีการชุมนุมอยู่แล้ว อันนี้ผมคิดว่าเป็นเจตนาของรัฐบาลต้องการปิดกั้น -----

เพราะฉะนั้นผมยอมรับไม่ได้ต่อการพิจารณาต่อเนื่องของร่างพระราชบัญญัติทางหลวง
ผมขอเชิญชวนให้สมาชิกวุฒิสภาทั้งหลายนะครับ วันนี้คงจะเห็นชอบเฉพาะ
ร่างพระราชบัญญัติทางหลวงและร่างพระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่งที่วุฒิสภาไม่รับนะครับ
อีกฉบับหนึ่งเดี๋ยวคงจะมีเพื่อนสมาชิกวุฒิสภาอภิปรายนะครับ แต่ถ้าหากว่าที่ประชุมนี้
ยังรับต่อร่างพระราชบัญญัติทางหลวงที่จะพิจารณาต่อนะครับ ผมขอแจ้งท่านประธาน
รัฐสภานะครับ ว่าผมและพรรคพวกจะนำเรื่องนี้ไปเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย
นะครับ ว่าผิดรัฐธรรมนูญ ผมขอท่านประธานรัฐสภานะครับ ขอให้ปฏิบัติเหมือน
ท่านประธานอุทัยในสมัยแรกที่บอกว่า ต่อไปนี้หลังจากที่ท่านอุทัยผิดพลาดมาหนึ่งครั้ง
ต่อไปนี้กฎหมายทุกฉบับเมื่อผ่านเสร็จเรียบร้อยแล้วจะไม่ส่งกลับไปที่รัฐบาล จะรอเวลาพอ
สมควรเพื่อให้สมาชิกวุฒิสภาที่ต้องการจะนำเรื่องนั้นไปเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญ ได้มีเวลา
ที่จะรวบรวมรายชื่อ ผมขอแจ้งให้ท่านประธานทราบเลยว่า ถ้าวันนี้ร่างพระราชบัญญัติ
ทางหลวงนี้ผ่านการเห็นชอบที่จะดำเนินการต่อโดยที่ประชุมนี้ ผมจะต้องนำร่างนั้นไป
เสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ขอให้ท่านช่วยให้เวลาผมอย่างน้อย ๑ อาทิตย์
นะครับ เพื่อรวบรวมรายชื่อที่จะนำเสนอครับ ขอขอบคุณมากครับท่านประธาน

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ก็ขอความกรุณา
นิดหนึ่งว่า ในประเด็นที่ไม่เห็นด้วยเท่าที่ผมรวบรวมดูนี่นะครับ ก็มีในร่างพระราชบัญญัติ
อยู่ ๓ ร่าง ก็คือ ร่างพระราชบัญญัติทางหลวง คือหมายเลข ๒๑ แล้วก็ร่างพระราชบัญญัติ
กำหนดค่าธรรมเนียมการใช้ยานยนต์ หมายเลข ๒๒ แล้วก็ หมายเลข ๒๔ ร่าง
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ถ้าหากท่าน
สมาชิกจะกรุณาอภิปรายแล้วก็จะเห็นด้วย ไม่เห็นด้วยใน ๓ ร่างนี้ก็ตามแต่ แต่ขอประเด็น
ว่าตาม ข้อบังคับคืออย่าซ้ำกัน อย่างทางหลวงจะซ้ำกันเป็นส่วนใหญ่คือไม่เห็นด้วยใน
ประเด็นเรื่องการทำหมั้นอะไรต่าง ๆ นี่นะครับ ท่านอื่น ๆ จะได้สามารถพูดได้ด้วย
ในประเด็นที่ไม่ซ้ำกัน ต่อไปจะเป็นทาง ส.ส. บ้างนะครับ เชิญท่านสุรสิทธิ์ นิติวรรักษ์
ครับ

นายสุรสิทธิ์ นิติวรรักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ชลบุรี) : กราบ
เรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม นายสุรสิทธิ์ นิติวรรักษ์ สมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎร จังหวัดชลบุรี ในฐานะสมาชิกวุฒิสภา อยากจะกราบเรียนในประเด็นที่สภา

ผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาซึ่งเป็นรัฐสภานี้จะครบได้พิจารณาในวันนี้ ความจริงผมอยากกราบเรียนว่าในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ๑๕ ฉบับที่ผ่านมา เราคงมีความรู้สึกร่างกฎหมายที่ดี ๆ หลายฉบับนั้นได้ตกไปโดยที่ไม่มีความจำเป็น เนื่องจากการยุบสภาหรือว่าสภาผู้แทนราษฎรได้สิ้นอายุลง มีผู้ถามอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องประชาชนและก็ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ที่อยากจะเห็นกฎหมายที่จะเข้ามาแก้ไขปัญหาให้กับพี่น้องประชาชนนั้น ไม่สามารถที่จะดำเนินการได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะเท่าที่เราได้รับทราบแล้วว่า กระบวนการในการพิจารณากฎหมายนั้นใช้เวลาค่อนข้างมาก บางฉบับนั้นเสนอเข้ามาแล้วถึงขั้นตอนวุฒิสภา ปรากฏว่าสภาผู้แทนราษฎรถูกยุบหรือว่าสิ้นอายุลง ก็ทำให้กฎหมายฉบับนี้บางฉบับนั้นได้เวียนกลับมา ซึ่งบางฉบับนั้นไม่มีโอกาสที่จะได้มีการพิจารณาเลย บางฉบับนั้นมีโอกาสที่จะเสนอเข้ามา แล้วผลที่สุดกว่าจะได้เป็นกฎหมายใช้เวลาถึง ๔ - ๕ ปี สิ่งเหล่านี้เป็นกระบวนการหนึ่งที่เป็นปัญหาค่อนข้างมาก ผมยังดีใจที่ได้เห็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ ๑๖ ก็คือรัฐธรรมนูญฉบับ สสร. ปี ๒๕๔๐ นั้นได้วางบทบัญญัติเพื่อแก้ปัญหาในจุดนี้ไว้ ในบทบัญญัตินี้จะครบผมเรียนว่า มีผู้ที่อภิปรายในชั้นกรรมาธิการยกร่าง และในชั้นกรรมาธิการว่าทำไมจึงให้อำนาจคณะรัฐมนตรีนั้นเป็นผู้เสนอที่จะพิจารณาว่ากฎหมายฉบับใด ร่างพระราชบัญญัติฉบับใดนั้นควรที่จะมีการดำเนินการต่อไป ผมเองเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ได้มีการพูดคุยในคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้เนื่องจากเหตุที่ว่ากฎหมายทุกฉบับเป็นกลไกที่มีความสำคัญของรัฐบาล เป็นกลไกที่มีความสำคัญต่อฝ่ายบริหารอย่างยิ่ง รัฐบาลเองคงจะต้องพิจารณาด้วยความรอบคอบว่ากฎหมายฉบับใดควรที่จะเข้ามาสู่การพิจารณาของรัฐสภาแห่งนี้ -----

โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมเองเชื่อว่าวุฒิสภาชุดปัจจุบันนี้เป็นชุดเดียวกันกับที่ได้มีการพิจารณากฎหมาย ๔๑ ฉบับ ตามบัญชีรายชื่อฉบับนี้ และทุกฉบับนั้นที่ผ่านกระบวนการจากสภาผู้แทนราษฎรไปซึ่งไม่ครบทั้ง ๔๑ ฉบับ เป็นบางฉบับนั้นก็ได้รับหลักการโดยวุฒิสภาครบถ้วนแล้ว ดังนั้นผมคิดว่าสิ่งที่รัฐบาลเองคงจะต้องถูกตำหนิตติงบ้าง ผมเองก็เชื่อว่านั่นก็คือกฎหมายที่ไม่ได้มีการยืนยัน ผมเชื่อว่าทางออกสำคัญสำหรับร่างที่สมาชิกได้เสนอเอาไว้แล้วรัฐบาลไม่ได้ยืนยันนี้ พรรคการเมืองสามารถที่จะดำเนินการเสนอได้อยู่แล้วตามมาตรา ๑๗๑ ของรัฐธรรมนูญ ปัญหาที่เกิดขึ้นผมคิดว่าคงจะเป็นข้อที่วิพากษ์วิจารณ์ใน ๒ ส่วนด้วยกัน ก็คือส่วนของภาคประชาชนที่มีการพูดถึงในเรื่องของกฎหมายสภาการเกษตร ผมเห็นใจและผมเองได้มีโอกาสดูร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผมเชื่อว่า ณ วันนี้ผู้ที่เสนอร่างโดยประชาชนตามมาตรา ๑๗๐ ของรัฐธรรมนูญนั้น แขนงน่าได้มีการพูดคุยกับรัฐบาลแล้ว แล้วก็เข้าใจเจตนารมณ์ของรัฐบาลดีว่าในแนวทางแก้ปัญห โดยเฉพาะในด้านการเกษตรนั้นรัฐบาลนี้ดำเนินการมากที่สุดในรัฐบาลหนึ่งในการแก้ปัญหาของพี่น้องเกษตรกร มีกลไก มีองค์กรในการดำเนินการมากมายในการที่จะแก้ไขปัญหาสิ่งเหล่านี้ และผมเองเชื่อว่าผู้ที่ได้เริ่มในการเสนอชื่อนั้นสามารถพูดคุยกับรัฐบาลได้รับทราบดีว่า ขณะนี้รัฐบาลเองไม่ได้นั่งนอนใจกำลังที่จะรวบรวมข้อมูลในการที่จะดำเนินการในเรื่องนี้อยู่ ผมเองเรียนโดยส่วนตัวนะครับว่า ถ้าหากผมเป็นรัฐบาลเองเราก็คงจะต้องมีความหนักใจ เพราะว่าร่างพระราชบัญญัติสภาการเกษตรหลักการจริง ๆ แล้วไม่ใช่เป็นสภาการเกษตรที่ทำหน้าที่ในฐานะที่เป็นผู้ที่ให้คำแนะนำให้คำปรึกษา หรือเป็นเรื่องที่ดำเนินการในลักษณะของสภาเหมือนกับสภานิติบัญญัติ แต่ว่าโดยกรอบของร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวนี้ สภาการเกษตรค่อนข้างที่จะมีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องต่อการบริหารงาน ซึ่งก็มีบางคนอาจจะบอกว่าถ้ามีสภาการเกษตรนี้ก็ไม่แน่ใจว่าจะมีกระทรวงเกษตรเอาไว้ทำอะไร อันนี้ก็เป็นข้อวิพากษ์วิจารณ์ในอีกทิศทางหนึ่ง ดังนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนหนึ่งในร่างพระราชบัญญัติสภาการเกษตรนั้นอาจจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ กระบวนการในการบริหาร อาจจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับในเรื่องของงบประมาณ ดังนั้นผมเองก็คิดว่าในส่วนเหล่านี้ที่มีปัญหา และอีกหลายฉบับที่รัฐบาลไม่ได้ยืนยันมานั้นผมเชื่อว่าถ้าหากว่ามีปัญหาหรือมีข้อขัดข้องบางประการนี้ ผมว่าชอบแล้วที่รัฐบาลเองไม่จำเป็นที่จะต้องยืนยัน เพราะผมเชื่อว่าถ้าหากว่าเป็นกฎหมายที่ดี เป็น

กฎหมายที่มีความสำคัญนี้ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งมีอำนาจในการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ก็สามารถที่จะนำเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรในระบบของมันได้ ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้ มีบางประเด็นที่ผมอยากกราบเรียนท่านประธานนะครับว่า ในกฎหมายบางฉบับที่ท่านสมาชิกได้วิพากษ์วิจารณ์นี้ หลายฉบับความจริงแล้วมันเป็นปัญหาเฉพาะบางมาตรา ผมขออนุญาตยกตัวอย่าง อย่างเช่น ร่างพระราชบัญญัติทางหลวง ความจริงแล้วร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลายมาตรา แต่ว่ามีข้อที่มีความขัดแย้งหนัก ๆ เพียงมาตราเดียว ในมาตรานี้ผมขออนุญาตกราบเรียนว่า ผมเป็นหนึ่งในคณะกรรมการร่วมกันได้มีการพิจารณา เราก็ยืนยันมาตลอดว่าบทบัญญัติของมาตรานี้ไม่ได้ขัดรัฐธรรมนูญ ไม่ได้มีบทบัญญัติในการที่จะห้ามบุคคลไปชุมนุมเรียกอะไร ไม่มีบทบัญญัติ เพียงแต่ว่าการกำหนดขอบเขตว่า ถ้าคุณจะดำเนินการในเรื่องของการเรียกร้องในการชุมนุมเดินขบวน มันก็มีข้อจำกัดเพียงแต่ที่จะต้องไม่เป็นการกีดขวางการจราจร หรือทำให้ก่อให้เกิดอันตรายแก่ประชาชน มาตรานี้เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองพี่น้องประชาชนมากกว่าที่จะเป็นบทบัญญัติต่อการที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพ ข้อความนี้ผมเองขอกราบเรียนยกตัวอย่างว่ามันเป็นความคิดเห็นเฉพาะเรื่องและเป็นเฉพาะมาตรา ดังนั้นผมคิดว่าแม้ว่าในกฎหมายบางฉบับอาจจะก่อให้เกิดความไม่พึงพอใจหรือว่าอาจจะไม่ตรงความคิดเห็นของสมาชิกบางท่านก็แล้วแต่ แต่สิ่งเหล่านี้ผมเองก็เชื่อว่าโดยภาพรวมของกฎหมายทั้ง ๔๑ ฉบับนี้เป็นกฎหมายที่สามารถดำเนินการได้ต่อไป ---

แล้วขั้นตอนที่จะดำเนินการต่อไปนั้น สามารถที่จะลดขั้นตอนได้เยอะ ลดทั้งงบประมาณ ลดทั้งเวลา ซึ่งผมเองก็เชื่อว่า กฎหมายทั้ง ๔๑ ฉบับ ซึ่งมีทั้งประชาชน มีทั้งร่างของ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเหล่านี้ จะเป็นกลไกสำคัญต่อการที่จะร่วมกันผลักดันในเรื่อง ของกฎหมายต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายในด้านการศึกษาที่เรากำลังจะปรับโครงสร้าง ทั้งหมด เรื่องคมนาคม เรื่องกระบวนการยุติธรรมที่มีหลายฉบับ ต่อการที่จะทำให้ทุกสิ่ง ทุกอย่างนั้นขับเคลื่อนไปได้ ผมเองเชื่อมั่นได้ว่า วันนี้ไม่ใช่เป็นบทสรุปว่า เราลงมติให้มีการดำเนินการต่อไปแล้ว จะทำให้มีกฎหมายหรือว่ามีบทบัญญัติบางมาตรานั้นเป็น บทบัญญัติที่ก่อให้เกิดปัญหา ผมเชื่อว่า ณ วันนี้รัฐมนตรีที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการดูแลและ กำกับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายบางฉบับนั้นท่านได้ดูแล้วท่านเชื่อว่า เมื่อรัฐสภา แห่งนี้ได้เห็นชอบไปแล้วจะดำเนินการได้ดีที่สุด ผมเองก็เชื่อว่ากฎหมายทั้ง ๔๑ ฉบับนั้น เป็นประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชน เพียงแต่ว่าในกระบวนการบางกระบวนการที่จะมีการตั้ง คณะกรรมาธิการใหม่ก็ดี ทั้งในสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภาและกรรมาธิการร่วมกันนั้น ทั้งหมดนี้เราจะช่วยกันในการที่จะทำให้กฎหมายทุกฉบับนั้นดีที่สุดนะครับ ผมเองเห็นว่า สิ่งที่รัฐบาลได้เสนอนั้นเป็นประโยชน์อย่างยิ่งครับ ขอกราบขอบพระคุณท่านประธานครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านมาลีรัตน์ครับ

นางมาลีรัตน์ แก้วก่า สมาชิกวุฒิสภา (สกลนคร) : ขอบพระคุณคะ ท่านประธาน ดิฉัน มาลีรัตน์ แก้วก่า สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดสกลนคร ในฐานะสมาชิก รัฐสภา ท่านประธานคะ การที่คณะรัฐมนตรีหยิบยกกฎหมายบางฉบับ โดยเฉพาะ ๔๑ ฉบับขึ้นมาเพื่อให้รัฐสภาพิจารณาเห็นชอบให้ดำเนินการตามแต่กรณี เพื่อที่จะ เดินหน้ากฎหมายต่อไป ดิฉันคิดว่าเป็นความก้าวหน้าของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันที่เปิด โอกาสให้กระบวนการนิติบัญญัติดำเนินไปด้วยความรวดเร็ว แต่ดิฉันขอตั้งข้อสังเกตและ ขอแสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้คะท่านประธาน เฉพาะ ๔๑ ฉบับนี้ดิฉันขอแยกเป็น ๓ กรณี กรณีที่ ๑ โดยส่วนใหญ่ดิฉันเห็นชอบกับการหยิบยกและทบทวนกฎหมายโดยส่วนใหญ่ แต่ดิฉันมีประเด็นที่ดิฉันไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ก็คือกฎหมายร่างพระราชบัญญัติ ๓ ฉบับที่ วุฒิสภาได้ดำเนินการยับยั้งตามมาตรา ๑๗๕ (๓) เป็นการพิจารณา หลังจากที กรรมาธิการร่วมกันได้พิจารณาเสร็จแล้ว และวุฒิสภาใช้มติของวุฒิสภายับยั้งร่าง พระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับ คงไม่ใช่การง่ายที่จะได้มาซึ่งเสียงข้างมากของวุฒิสภา ซึ่งมี

ความแตกต่างทางความคิดกันทั้ง ๒๐๐ คน เพื่อเห็นพ้องต้องกันเป็นเสียงข้างมากที่จะ
ยับยั้งกฎหมายทั้ง ๓ ฉบับ ร่าง พ.ร.บ. ทั้ง ๓ ฉบับนั้น เพราะฉะนั้นที่มาที่ไปของการได้
เสียงข้างมากของวุฒิสภา ดิฉันว่าน่าจะคำนึงและน่าจะไปทบทวน น่าจะไปดู วันนี้ไหน ๆ
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรชุดใหม่ที่มาจากการเลือกตั้งที่
ประชาชนให้ความเห็นชอบในปี ๒๕๔๘ แม้จะมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรส่วนหนึ่งที่มา
จากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรชุดเดิมก็ตาม แต่ไหน ๆ ก็เป็นชุดใหม่แล้ว ดิฉันก็ไม่เข้าใจว่า
ทำไมไม่ทบทวนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะฉะนั้นไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้วนะคะ ดิฉันก็
มีความคิดเห็นว่าคุณรัฐมนตรีน่าจะนำ ๓ ฉบับนี้กลับไปทบทวนอีกที่ได้ใหม่นะคะ
ถอนออกไปเสีย ๓ ฉบับนี้ แล้วให้อีกสภาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรชุดนี้ได้พิจารณาเหตุผล
ของวุฒิสภาว่าทำไมถึงยับยั้ง แล้วก็ประเด็นที่มีความขัดแย้งกัน ดิฉันว่ากฎหมาย
ก็ดำเนินไปด้วยความรวดเร็วได้เช่นกันนะคะ โดยที่ไม่เสียเวลา

ประการที่ ๒ ในหมวดของร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ดิฉันต้องถามท่านที่ก่อนคะท่านประธาน ท่านที่ของรัฐบาลชุดนี้เดินตามรอย ไอเอ็มเอฟ (IMF) หรือไม่ ดิฉันจำได้ว่าการนำมหาวิทยาลัยออกนอกระบบ จนก่อให้เกิดความวิตกกังวลของประชาชนทั่วประเทศว่าค่าเล่าเรียนจะเพิ่มสูงขึ้น เกิดขึ้นในสมัยที่ IMF มาครอบงำประเทศไทย ในวันี้รัฐบาลชุดที่แล้วอ้างหนักอ้างหนา แล้วดิฉันก็ชื่นชมที่สามารถให้หนี้ IMF ได้ แล้วเหตุไฉนนะคะ เหตุไฉนไม่ปลดโซ่ตรวนการนำมหาวิทยาลัยออกนอกระบบเอาไปเสียเลย ก็คือร่างพระราชบัญญัติที่นำเสนอเข้ามาแล้วท่านยืนยันมั่นเป็นต้นตอสาเหตุหนึ่งของการนำมหาวิทยาลัยออกนอกระบบทบทุนได้ไหมนะคะ เอากลับไปเสีย IMF เราก็ปลดโซ่ตรวนเขาแล้วไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้วก็ทั้งพวงละคะ ทั้งยวง ทั้งพวงจะว่าอย่างไรก็แล้วแต่ แล้วในวันนี้ท่านประธานคะ มหาวิทยาลัยบูรพา ทั้งคณาจารย์ สภาคณาจารย์เกือบทั้งหมดนะคะเข้าชื้อกัน นักศึกษาหรือสถาบันที่ดิฉันจบมา มหาวิทยาลัยขอนแก่นคณาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ได้เห็นพ้องต้องกันตามร่าง พ.ร.บ. ที่นำเสนอเข้ามาเลย นักศึกษาส่วนหนึ่งก็คัดค้าน ดิฉันก็ไม่เข้าใจว่าเมื่อรัฐบาลที่ฟังเสียงประชาชนนะคะ ทำไมไม่ฟังเสียงส่วนนี้ด้วย เขาเป็นผู้ที่ต้องบริหาร เขาเป็นผู้ที่ต้องบริหารวิชาการ ทบทุนสักนิดได้หรือเปล่า ดึงออกไปก่อนนะคะ แล้วอะไรจะเดินหน้านอกระบบผ่านการมีส่วนร่วมมาแล้วก็ว่ากันไปนะคะ

ประการถัดมาคะท่านประธาน เป็นเรื่องนอก ๔๑ ฉบับ ดิฉันค่อนข้างที่จะสนับสนุนหลาย ๆ ท่านที่พูดมาแล้ว ก็คือร่างพระราชบัญญัติที่นำเสนอโดยภาคประชาชน ดิฉันก็แปลกใจ คือดิฉันเองก็ตั้งแต่สมัยท่านขออนุญาตอ้างอิง ท่านพลเอกหาญ ลีนาถนันทน์ ท่านผ่องนี้แหละคะนั่งใกล้ ๆ ดิฉันก็พูดกับดิฉัน ว่าตั้งแต่สมัยท่านพลเอกหาญ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ จนในวันนี้ท่านเป็นสมาชิกวุฒิสภามีการนำสภาเกษตรริเริ่มกันมานานแล้ว ดิฉันก็ข้องใจเหมือนกันว่าอะไรที่เป็นสภาประชาชนทำไมมันตั้งยากตั้งเย็นนักหนา ใครมันขวางทางอยู่ ภาคราชการหรือเปล่ากว่าประชาชนเขาจะสำเนาทะเบียนบ้านได้ ๑ ฉบับ สำเนาบัตรประชาชนได้ ๑ ฉบับ คนหนึ่งไม่ใช่ เสียเงิน ๔ บาทนะคะ ถ่ายเอกสาร ท่านประธาน เอ ๔ ไปถ่ายที่อำเภอ ๒ - ๓ บาท อำเภอ นะคะ แต่บังเอิญบ้านราษฎรคนนั้นอยู่นอกอำเภอต้องนั่งรถเข้ามาในอำเภออีก เสียเงินต่อ ๑ ฉบับของประชาชนที่เสนอเข้า ๕๐,๐๐๐ หรือ ๖๐,๐๐๐ ชื่อก็ตาม

อย่างน้อยรวบรวม ดิฉันเคยรวบรวมสถาบันความปลอดภัย ๒ ล้านบาทค่ะ ท่านประธาน ๒ ล้านบาท เงินประชาชนมันไม่ใช่ง่าย ๆ เหมือนคนมีเงิน ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท หรือ ๑๐๐ ล้านบาท ๑,๐๐๐ ล้านบาทนะคะ มันหายากค่ะ เขารวบรวมกันเป็นปีก็เป็นแผ่น แล้วทำไมรัฐบาลไม่กรุณาเขาสักกิดินะคะ เสนอขอคณะรัฐมนตรีประกบเข้ามาเสียเลยสินะคะ อันนี้เป็นอันหนึ่ง

อีกฉบับหนึ่งที่ดิฉันต้องขออนุญาตพูดด้วยค่ะท่านประธาน ก็คือร่างพระราชบัญญัติขจัดความรุนแรงในครอบครัวที่มี ๔ พรรคการเมืองเดิม แต่ในปัจจุบันนี้เหลือเพียง ๓ พรรคนะคะ ก็คือ ๑. พรรคไทยรักไทย โดยท่าน ส.ส. มยุรา มนะสิการ ในสมัยนั้นเป็น ส.ส. จังหวัดพิษณุโลก พรรคไทยรักไทย นำเสนอเป็นฉบับแรกต่อสภาผู้แทนราษฎรในยุคนั้น ฉบับที่ ๒ นำโดยท่านอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ และคุณสุวัจน์ฉวีพิศสุวรรณ อุทัย ที่ขณะนั้นรอบัญชีรายชื่ออยู่นะคะ เป็น ส.ส. ในสมัยนั้น นำเสนอในนามพรรคประชาธิปัตย์ ฉบับที่ ๓ โดยคุณกัญญา ศิลปอาชา และคณะ รวมทั้งคุณจณิสตาด้วย ในนามพรรคชาติไทย ฉบับที่ ๔ ปัจจุบันท่านไปอยู่พรรคไทยรักไทยแล้วนะคะ คุณหมอประสิทธิ์ ชัยวิรัตน์ นำเสนอในนามของพรรคชาติพัฒนา รออยู่แล้วค่ะ ท่านประธาน ชมรมสมาชิกรัฐสภาสตรีไทยสมัยนั้นมีคุณนิภา พริ้งสุลกะ ส.ส. จังหวัดสุราษฎร์ธานีปัจจุบันนะคะ เป็นประธานชมรม ดิฉันเป็นคณะทำงาน เรานำออกรับฟังเสียงประชาชนนะคะ เกินกว่า ๒,๐๐๐ คน ยื่นให้กับท่านรัฐมนตรีนะคะ ท่านรัฐมนตรีสมัยนั้นก็คือ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รับผิดชอบวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผ่านไป ๒ ปี ๓ ปีแล้วละค่ะถ้านับถึงวันนี้ มันไม่คืบหน้าเพราะว่ารัฐบาลไม่ส่งประกบ พอถึงเวลานี้ท่านก็เอาไปโยนไว้ข้างหลังอีกแล้วนะคะ ดิฉันก็อยากจะเรียนท่านว่าในนามของสมาชิกรัฐสภาสตรีไทย ส.ส. และ ส.ว. เราออกมารับฟังมา ๘ ครั้งค่ะ ท่านประธาน กรุณาเราสักกิดได้ไหม เราพบว่าผู้หญิงที่อายุ ๑๕ ปี และถึง ๔๕ ปี ที่ใช้ชีวิตคู่ถูกทำร้ายร่างกาย -----

๑ ใน ๓ เคยคิดฆ่าตัวตาย แต่บังเอิญไม่ตายถึงได้มีโอกาสตอบข้อซักถาม ทำไมรออยู่อีก มีคนหนึ่งพูดที่จังหวัดนครราชสีมา ส.ส. ที่ไปวันนั้นจำได้ ส.ว. ที่ไปวันนั้นจำได้ เขาถามดิฉันว่าต้องให้คนแบบเขาตายไปอีกกี่รอบกฎหมายฉบับนี้ถึงจะออก แล้วทำไมคณะรัฐมนตรีไม่ประกาศกฎหมายฉบับนี้ด้วยความรวดเร็ว ดิฉันก็หวังที่จะให้บทลงโทษเหล่านี้ด้วยความรวดเร็วค่ะ ขอบพระคุณค่ะ ดิฉันไม่เห็นด้วยกับ ๓ ร่างพระราชบัญญัติที่วุฒิสภาได้ยับยั้งไป ขอใช้สิทธิเช่นกันกับท่านอาจารย์จอน ขอบพระคุณค่ะ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ขอท่านเซน เทือกสุบรรณ ท่านสุดท้ายแล้วกันนะคะ เพราะมันหมดเวลา เพราะมีเข้าคิวอีกเยอะแยะเลยครับ เป็นสิบ ๆ ท่านเลย เชิญท่านเซนครับ

นายเซน เทือกสุบรรณ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุราษฎร์ธานี) : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ผม เซน เทือกสุบรรณ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสุราษฎร์ธานี พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ การที่รัฐบาลเสนอ เพื่อพิจารณาบททวนร่างพระราชบัญญัติที่ตกไปตามที่หมดวาระของสภาผู้แทนราษฎร โดยพื้นฐานผมเห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะดำเนินการของสภาแห่งนี้ เพื่อดำเนินการต่อเนื่อง เนื่องจากพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่ได้รับการเสนอ ที่ได้รับการพิจารณาต่าง ๆ นั้น ได้ถูกพิจารณาตามลำดับขั้นตอนและเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่จะยกเอาพระราชบัญญัติเกือบทุกฉบับเข้ามาพิจารณาในโอกาสต่อไป แต่การที่ได้เห็นรัฐบาลเพียงเสนอเข้ามา ๔๑ ร่างพระราชบัญญัติ ผมก็ค่อนข้างจะติดใจมากเป็นพิเศษ โดยเฉพาะร่างพระราชบัญญัติหลายฉบับที่ผมเห็นว่ามีความจำเป็นแล้วที่รัฐบาลกลับไม่เสนอเข้ามา อย่างเช่น เพื่อนสมาชิกหลายท่านได้พูดถึงนะครับ จะเป็นร่างพระราชบัญญัติที่ประชาชนเป็นผู้เสนอที่ดี ท่านประธานครับ ในจำนวน ๒ ฉบับที่รัฐบาลไม่ได้เสนอบททวนเข้ามานะครับ รวมถึงฉบับที่รัฐบาลเสนอในปัจจุบัน ผมก็ไม่ทราบว่าผ่านสภาเมื่อใด เพราะว่าถ้าท่านประธานกรุณาดูก็จะเห็นว่าเป็นเรื่องที่อยู่ในลำดับแรกของสภามาโดยตลอด แต่ว่าไม่ได้รับการพิจารณา โดยยกเอาพระราชบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งรัฐบาลอ้างว่ามีความจำเป็นเข้ามาพิจารณาก่อน ผมและพวกผมได้มีการเสนอทักท้วงในสภาแห่งนี้มาโดยตลอดว่า ร่างพระราชบัญญัติหลายฉบับเป็นร่างพระราชบัญญัติที่ประชาชนได้มีความ

อุตสาหกรรมพยายามที่จะเสนอกฎหมายตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งน่าที่จะได้ถูกหยิบยกขึ้นมาในสภาผู้แทนราษฎร บางฉบับมาเสนอค้างไว้เฉย ๆ นี่ครับ ไม่ถูกพิจารณา อย่างเช่น ร่างพระราชบัญญัติ สภาการเกษตรแห่งชาติ แม้ว่าท่านรองนายกรัฐมนตรีได้กรุณาเรียนกับสภาแห่งนี้ เรียนต่อท่านประธานสภาว่ารัฐบาลกำลังจะหยิบยกและก็นำหรือที่จะปรับปรุงให้เป็นเรื่องที่เหมาะสมสมควรให้ครบถ้วนรัดกุมเกือบ ๔ ปีครับท่านประธานครับ ท่านรองนายกท่านก็อยู่ที่นี้มาโดยตลอดไม่เคยพูดถึงมาก่อน แล้วก็ไม่เคยหยิบยก เราไม่รู้จะเชื่อได้อย่างไรครับ ในข้อเท็จจริงว่าทำไมถึงไม่ถูกพิจารณาเกือบ ๔ ปีที่ผ่านมา แต่ว่ามาพูดวันนี้ว่าที่ไม่เสนอ เพราะรัฐบาลกำลังดำเนินการเพื่อจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ผมคิดว่าพฤติกรรมมันเป็นเรื่องที่แสดงถึงเจตนาว่ารัฐบาลจะทำอย่างไร -----

รวมทั้งพระราชบัญญัติที่เพื่อนสมาชิกได้เสนอพระราชบัญญัติขจัดความรุนแรงในครอบครัว พระราชบัญญัติบัตรเครดิต หรือหลาย ๆ ฉบับ เป็นต้นนะครับ ท่านประธานครับ เหล่านี้รัฐบาลไม่เสนอ แต่ที่ผมสงสัยก็คือว่ามีพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งที่ผมจะขออนุญาตพูดเพียงฉบับเดียวครับ ร่างพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ปรับปรุงที่รัฐบาลได้เสนอ การเสนอวันแรกของรัฐบาลเสนอเป็นกฎหมายเร่งด่วนเพื่อเข้าสู่สภาโดยเสนอข้ามพระราชบัญญัติมากมาย แล้วก็เสนอเป็นวาระเร่งด่วนเพื่อจะแก้ไขปัญหา ท่านประธานครับ ผมบังเอิญได้ไปเป็นกรรมการในขณะนี้ด้วย แล้วได้เสนอแก้ไขในเหตุการณ์ที่ผมเห็นว่าจะจะเป็นปัญหาอุปสรรคในการประกอบกิจการโทรคมนาคม ซึ่งเป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบันที่รัฐบาลได้ประชุมและการแก้ไขแม้วันนี้ก็มีการประชุมที่จะดำเนินการแก้ไข ท่านประธานครับ โดยกฎหมายฉบับนี้ผมเห็นว่าขณะที่รัฐบาลเสนอ เสนอด้วยปัญหาเร่งด่วน แต่หลังจากกรรมการได้พิจารณาเรียบร้อยแล้วในสภาผู้แทนราษฎร ไปรอบบรรจุที่จะเข้าสู่สภาแห่งนี้ รัฐบาลกลับไม่เสนอกลับไม่ถูกหยิบยกเข้ามาพิจารณาเลย ๆ ผมในฐานะกรรมการของสภาผู้แทนราษฎร กรรมการสามัญสื่อสารและโทรคมนาคม ร่วมกับเพื่อนสมาชิกในสภาแห่งนี้ ขณะที่เดินทางไปต่างประเทศก็ถูกทวงถามกฎหมายฉบับนี้ครับจากชาวต่างประเทศ ผมคิดว่าไม่ใช่เฉพาะคณะกรรมการสื่อสารและโทรคมนาคม สภาผู้แทนราษฎร ของวุฒิสภา ผมก็ทราบว่าคุณทวงถามเช่นกัน ท่านรัฐมนตรีบางท่านไปต่างประเทศได้รับรองเขาด้วยซ้ำว่าขณะนี้กฎหมายกำลังจะผ่านสภา นั้นเป็นประเด็นที่ ๑ แต่ว่าขณะที่มีปัญหาปัจจุบันมีปัญหาที่จะต้องดำเนินการแก้ไขอย่างรัดกุมถี่ถ้วนในประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่องการใช้ Sim ที่เรียกว่า Prepaid ที่เรียกว่า บัตรเติมเงินล่วงหน้า หรือที่เราเรียกว่าอย่างไรก็ตาม ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตอธิบายนิดเดียว วันนี้วิธีการที่เราเสนอให้แก้ไขเป็นการเสนอเพื่อจะแก้ไขปัญหา เพราะว่าได้มีการนำเอาโทรศัพท์ในระบบนี้ไปใช้ในการทุจริตมากมายหลายประการด้วยกัน ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยในปัจจุบันก็เคยพูดกับผมกับเพื่อนสมาชิกในคณะกรรมการวิสามัญในการพิจารณางบประมาณปี ๒๕๔๗ ว่าท่านประสงค์ที่จะเห็นมีการยกเลิก เพราะระบบของโทรศัพท์เช่นนี้ใช้ในการประกอบกิจการทุจริต จะเป็นการค้ายาเสพติดก็ดี สามารถเอาไปใช้มากครับ ไม่ใช่เพียงแต่จะเอาไปจุดระเบิดอย่างเดียววนะครับ แต่ว่าเอาไปใช้ เรามีคนถึง ๒๑ ล้าน

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ขอความกรุณาอยู่ในประเด็นที่เรา
นั้นนัดหนึ่งนะครับ

นายเซน เพือกสุบรรณ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุราษฎร์ธานี) : อยู่ใน
ประเด็นเลยครับท่านครับ ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้ท่านต้องทบทวนแล้วก็ทำ แล้วก็นำเสนอเพื่อ
จะแก้ไขให้ครบถ้วนรัดกุม แต่ประเด็นที่ไม่ได้ทำ ประเด็นที่ท่านมีเวลาที่จะเอาไปแล้วก็
กลับมาปรับปรุง กฎหมายที่ควรจะเสนอเข้ามาท่านไม่เสนอ กฎหมายที่ควรจะได้รับ
การเสนอท่านไม่เสนอ แต่กฎหมายที่ไม่ควรจะรีบเร่งในวันนี้ เพราะว่าท่านตะถ่วงมานานท่าน
กลับมาเสนอในวันนี้ ผมไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจเจตนา ท่านครับ ผมกราบเรียนนะครับว่าโดย
พระราชบัญญัติฉบับนี้นะครับ ขณะนี้ระบบโทรศัพท์ Prepaid ในความรู้สึกของผมนะครับ
เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ผิดพระราชบัญญัติประกอบกิจการโทรคมนาคม เนื่องจาก
สัญญาที่มีต่อกันระหว่างผู้ใช้และผู้ให้บริการไม่ได้ถูกเปิดเผย ไม่ได้ถูกกระทำ ไม่ได้มี
สัญญาต่อกัน ผู้ใช้เป็นผู้ที่ถูกมัดมือชกอย่างเดียว ไม่มีโอกาสที่รับรู้รับทราบว่า ออพ
อเรเตอร์ (Operator) หรือผู้ให้บริการให้ความเป็นธรรมกับเขาเพียงพอหรือไม่ อย่างไรก็ตาม
อันนี้จำเป็นจะต้องได้รับการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้อย่างรัดกุมถี่ถ้วน แต่รัฐบาลรีบเสนอใน
ประเด็นปัญหาที่ว่านี้จะผมติดตามครับ -----

ผมคิดว่าเป็นไปได้รัฐบาลควรจะได้รับฟังการเสนอแนะของสมาชิกรัฐสภาที่ได้ทักท้วงพิจารณาในหลาย ๆ ประเด็นเหล่านั้นนะครับ ผมไม่ใช่เวลามากนะครับ แต่ว่ากราบเรียนด้วยความเคารพว่าบางอย่างเป็นเพียงแค่รักษาผลประโยชน์ของรัฐบาลเพื่อประโยชน์ในความสะดวกของการทำงานของรัฐบาลเท่านั้น แต่ว่ากฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชนอีกหลายฉบับรัฐบาลได้ละเลยไม่ให้ความสำคัญ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับเราก็ได้อภิปรายกันมาพอสมควรแล้วก็เรटकกลงกันไว้ทั้ง ๓ ฝ่ายนะครับ ท่านครับ กรุณาให้ผมพูดได้ไหมครับ ถ้าจะพูดกรุนายกมือจะครับ เราได้ตกลงกันทั้ง ๓ ฝ่ายนะครับ Whip ทั้ง ๓ ฝ่ายว่าจะเสร็จประมาณบ่ายโมงนี่ก็บ่ายโมงแล้ว แล้วก็บ่ายโมงครึ่งก็มีการประชุมสภาผู้แทนราษฎรตามปกติ เพราะฉะนั้นผมเลยจะขอหารือท่านสมาชิกนะครับว่าจะปิดการอภิปรายนะครับ

นายลัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) ท่านประธานครับ
ขอนิดหนึ่ง

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : เชิญครับท่านลัก มีอะไรครับ

นายลัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม นายลัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภาในฐานะสมาชิกรัฐสภา ผมกราบเรียนท่านประธานว่าผมเองนั้นได้รับการประกาศรายชื่อเป็นผู้อภิปรายแล้วนะครับ แล้วก็เนื่องจากว่าการบริหารจัดการก็ไม่ได้มีการบริหารจัดการ แล้วพอถึงผมก็ตัดสินใจไม่ให้ผมอภิปราย ผมคิดว่าน่าจะไม่ต้อง เพราะเหตุว่าการเสนอร่างกฎหมายที่จะสู่การพิจารณาของรัฐสภานั้นหลายฉบับยังไม่มีการพูดถึงแล้วก็ยังไม่มีการอภิปราย เราจะทำหน้าที่ของรัฐสภาลงมติโดยไม่มีการอภิปรายในรายละเอียดเลยนี่นะครับ ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แล้วก็ถือว่าในฐานะของสมาชิกรัฐสภาก็จะเกิดความบกพร่องด้วย ท่านประธานครับ ผมเคยเสนอท่านประธานในการพักการประชุมมาแล้วท่านประธานก็เห็นด้วยแล้วก็จบไปด้วยดี วันนี้ผมอยากจะหารือท่านประธานว่ายังมีอีกหลายท่านที่ประกาศชื่อไปแล้วและยังไม่อภิปรายนะครับ เพราะฉะนั้นผมขอหารือท่านประธานว่าเลื่อนไปพรุ่งนี้ได้ไหมครับหรือวันพุธหน้าได้ไหมครับ มีการอภิปรายเรียบร้อยแล้วจึงสู่การลงมติ ผมหารือท่านประธานครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : อย่างนั้นะครับ ที่ผมทำนี้ผมทำตามข้อตกลงของ Whip ทั้ง ๓ ฝ่าย ตกลงกันไว้อย่างนั้น ผมคิดว่า Whip ทั้ง ๓ ฝ่ายยืนยันได้ซึ่งแน่นอนครับผู้ที่ขอพูดยังมีอีกเยอะแยะเลยนะครับ ถ้าให้ทุกท่านพูดในกรอบเวลาที่ตกลงกันมันก็เป็นไปไม่ได้ ที่ได้ให้แต่ละท่านพูดไปก็เป็นไปตามรายชื่อที่มา ก่อนหลังโดยท่านประธานสุชนทำเอาไว้ ผมก็ไล่ไปตามลำดับ และเมื่อมันครบหมดเวลาเราก็ว่าไปตามนั้น แล้วประเด็นที่ผมได้นั่งฟังส่วนใหญ่ในร่างที่เห็นด้วยกันก็ไม่มีปัญหา ในที่ไม่เห็นด้วยกันผมก็ดูมีอยู่ ๓ ฉบับ คือ ๒๑ ๒๒ ๒๔ นอกนั้นสมาชิกก็จะฝากรัฐบาลว่าที่เหลืออีกตั้งเยอะแยะทำไมไม่เสนอเข้ามาด้วยนะครับ ก็จะเป็นลักษณะนั้น คำอภิปรายบางส่วนก็อาจจะซ้ำกันบ้างก็เป็นเรื่องธรรมดา เพราะว่าไม่อย่างนั้นแล้วผมเองก็ไม่ทราบจะบริหารจัดการอย่างไร คือ Whip แต่ละฝ่ายก็ต้องไปคุยในแต่ละฝ่ายในการที่จะบริหารเวลานั้นะครับ เพราะไม่อย่างนั้นก็ทำไม่ได้

นายลัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ ขออนุญาตต่อเนื่องนิดหนึ่งครับว่าเรื่อง Whip ไปตกลง

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ผมยังไม่ได้อนุญาตให้พูดเลยนะครับ

นายลัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ขออนุญาตหารืออย่างนี้ครับว่า Whip ไปตกลงนั้นพวกผมไม่ทราบเลยนะครับ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า Whip ไปพิจารณาแล้วหารือแล้วและยังเกิดกรณีอย่างนี้อีก ผมขอเสนอท่านประธานว่าขอพักการประชุมและให้ Whip ไปหารืออีกครั้งหนึ่งครับ เพื่อสู่การพิจารณาที่น่าจะรอบคอบสมบูรณ์มากกว่านี้ครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ท่านครับ คือที่ผมเรียนว่าผมทำตามข้อตกลง แล้วเดี๋ยวบ่ายโมงครึ่งสภาผู้แทนราษฎรเขาประชุม ก็เป็นเรื่องที่ตกลงกันไว้จะครับก็จะประชุมกันต่อไป ก็เป็นเรื่องสำคัญหลายเรื่องด้วย เรื่องรับทราบ เรื่องกรรมาธิการต่าง ๆ ที่เขาต้องตั้งเพื่อทำงานกันต่อไปนะครับ เพราะไม่อย่างนั้นผมก็ไม่ทราบจะไปทำอย่างไร เพราะว่าที่ผมทำนี้ทำตามข้อตกลงทุกประการและท่านจะบอกว่าท่านไม่รับทราบว่า Whip ท่านไปทำอะไรมาผมไม่ทราบ ดังนั้นต้องเชิญคุณเสรีช่วยกรุณาอธิบายด้วยครับ

นายชุมพล ศิลปอาชา สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
ครับ ขออนุญาตทางขวามือท่านประธาน

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ผมเชิญคุณเสรีพูดอยู่ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพครับ ผม เสรี สุวรรณภานนท์ สมาชิกวุฒิสภา จากการที่ได้ไปประชุม
หารือร่วมกันกับท่านประธานรัฐสภากับทาง Whip รัฐบาลและ Whip ฝ่ายค้าน แล้วก็
ตัวแทนทั้ง ๒ ฝ่ายอีกหลายฝ่ายนะครับ ก็หารือกันว่าจากการประชุมคราวก่อนนั้นใช้เวลา
ประมาณ ๒ ชั่วโมงเศษ คราวนี้ก็ไม่น่าจะเกินเลยมากกว่านั้น และเห็นว่าสภา
ผู้แทนราษฎรจะประชุมบ่ายโมงครึ่งก็เลยคุยกันว่าแนวทางน่าจะประชุมเสร็จเวลา
ประมาณบ่ายโมง -----

ซึ่งในส่วนนี้ในของวุฒิสภาเองผมก็ได้ทำหนังสือเวียนแจ้งให้ท่านสมาชิกได้ทราบ
ทุกท่านแล้วนะครับ ที่ในส่วนบริหารจัดการนั้นก็คงอยู่ในที่ประชุมร่วมกันทั้งสมาชิกและ
ท่านประธานที่จะต้องควบคุมเวลาให้อยู่ในกำหนดนะครับ แต่จะเกินเลยประการใดก็
สุดแต่ท่านประธานนะครับ แต่ข้อตกลงกันก็เป็นอย่างนั้นจริงครับ ขอขอบคุณครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ครับ ก็อย่างที่ผมเรียนนะครับ
เมื่อข้อตกลงเป็นอย่างนี้ คือถ้าทุกท่านจะพูดนี่นะครับมันก็เป็นไปไม่ได้นะครับ ในกรอบ
ของข้อตกลง เลยขอความกรุณาได้ไหมครับว่าเราได้พูดกันมาพอสมควรแล้วนะครับ เดี่ยว
ต้องลงมติกันอีกนะครับ ก็ยังไม่ทราบว่า จะเสร็จกี่โมงก็จะไปกระทำการประชุมของสภา
ผู้แทนราษฎรต่อไป เพราะทางนั้นเขาก็มีเรื่องสำคัญที่ต้องดำเนินงานเหมือนกัน ขอเชิญ
ท่านครุฑยุครับ ท่านสุดท้ายแล้วกันนะครับจะหารืออะไรครับ

นายวัลลภ ตังคณานุก์รัชต์ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) :
ท่านประธานครับ ผม นายวัลลภ ตังคณานุก์รัชต์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกวุฒิสภา
ต้องขอบคุณท่านประธานนะครับ ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตทวนคำพูดสัก
เล็กน้อยนะครับเพื่อท่านประธานจะได้ใช้ดุลยพินิจต่อไป คือผมเป็นคนเขียนโน้ตขึ้นไปถึง
ท่านประธานสุชน ขณะที่ทำหน้าที่ประธานเองครับว่า ท่านผ่อง เล่งอี้ จะพูดในประเด็น
อาชีวะ อาจารย์ชุมพลจะพูดอาชีวะ แล้วท่านอาจารย์จอนจะพูดเรื่องทางหลวง ท่านสัก
กอบแสงเรือง จะพูดในเรื่องของแพ่ง เรื่องเจ้าหนี้ ลูกหนี้ครับ แล้วท่านประธานสุชน
ก็ประกาศชื่อไปเรียบร้อยแล้ว ผมขออนุญาตทวนคำถามเท่านั้นแหละครับว่า การที่
ท่านประธานซึ่งนั่งทำหน้าที่ก่อนหน้าท่านนี่นะครับได้พูดเอ่ยชื่อท่านสักให้อภิปรายนี้
ขอความกรุณาฟังท่านสัก สักท่านหนึ่งได้ไหมครับ แล้วลงมตินี้ผมจะไม่ติดใจเลย
เนื่องจากว่าได้มีการขานชื่อกันไปแล้ว ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : เอาอย่างนี้แล้วกันครับ ก็ขอท่านสัก
ท่านสุดท้าย ขอสั้น ๆ สัก ๕ นาที ได้ไหมครับ แล้วจบนะครับ เชิญท่านสักครับ

นายชุมพล ศิลปอาชา สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ขออีกนิด
ครับท่านประธาน ทางขวามือนีครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ท่านชุมพลครับ เชิญครับ

นายชุมพล ศิลปอาชา สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : กระผม
ชุมพล ศิลปอาชา สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกวุฒิสภา ที่ท่านประธานบอกว่ามี
๓ ฉบับเท่านั้นเองใช่ไหมครับ ความจริงมีอีกฉบับหนึ่งคือ พ.ร.บ. อาชีวศึกษา ซึ่งกำลังจะ
ชี้แจงต่อจากท่านผ่อง ท่านชินวรณ์ชี้แจงบอกว่าอยากจะให้แยกออกโหวต แต่คงจะต้องให้
เหตุผลเสียก่อนว่าเพราะอะไรถึงจะให้แยกโหวต พ.ร.บ. อาชีวศึกษา

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : เข้าใจแล้วครับ คือผมเรียนอย่างนี้
ครับ ท่านสุชนท่านโน้ตไว้ให้ผมนะครับ แล้วก็รันนิง (Running) ไว้ให้ว่าท่านใด ๆ ต่อเป็น
ลำดับ ผมก็ว่าไปตามนั้นในกรอบของเวลา ขอเชิญทางท่านชินวรณ์ครับ เชิญครับ

นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครศรีธรรมราช) :
ท่านประธานที่เคารพครับ ที่ท่านประธานได้อ้างถึงกรอบเวลานั้นผมก็ยอมรับนะครับว่า
เราประชุมกันแล้วมีข้อตกลง แต่ว่าเนื่องจากว่าโดยกรอบเวลานั้นใช้คำว่า โดยประมาณ
บ่ายโมงนะครับ และที่สำคัญที่สุดก็คือว่า กรอบข้อตกลงของ Whip ทั้ง ๓ ฝ่ายนั้น ผมคิด
ว่าเป็นเรื่องที่ท่านประธานก็ต้องปฏิบัติตามนั้น แต่ว่าถ้าหากที่ประชุมเห็นว่ายังมีความ
จำเป็นที่จะต้องประชุมอยู่ ผมคิดว่าท่านประธานก็ต้องให้โอกาสที่สำคัญที่สุดก็คือว่า
ท่านประธานก่อนที่จะท่านประธานจะมานั่งนั้นได้มีการเอ่ยชื่อผู้ที่จะอภิปรายครับ อย่างน้อย
ชี้กฝ่ายค้านคือ คุณพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค ด้วยครับ ท่านประธานอย่างน้อยก็ต้องให้
โอกาสที่จะได้พูดถึงเพื่อให้ครอบคลุมทั้งตัวบุคคล แล้วก็สาระของกฎหมายด้วยครับ
ขอบคุณมากครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : เพื่อให้การประชุมไปด้วยดีนะครับ
เมื่อถึงทางวุฒิจิขของท่านลัก ขอทานลัก ลัก ๕ นาที่ ท่านพีระพันธุ์ ลัก ๕ นาที่ แล้วเราจบ
แล้วจะได้ลงมติกันต่อไปอย่างนั้นก็แล้วกันนะครับ เชิญท่านลักครับ

นายลัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียน
ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม นายลัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิก
รัฐสภา ท่านประธานครับ ผมคงขออนุญาตพูดเรื่องร่าง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายวิธี
พิจารณาความแพ่งปรับปรุงการบังคับคดีคุ้มครองสิทธิเจ้าหน้าที่ ลูกหนี้ และการบังคับตาม

คำพิพากษาและอัตราค่าธรรมเนียม ในร่างกฎหมายฉบับนี้ก็คือเรื่องที่เป็นประเด็นสู่การ
ย้บยั้งนั้นก็คือเรื่องอัตราค่าธรรมเนียมในการบังคับคดีครับ ----- - ๔๒/๑

ในร่างที่เสนอโดยรัฐบาลนั้นกำหนดค่าธรรมเนียมขายทอดตลาดให้เก็บร้อยละ ๓ นะครับ แล้วก็ถ้าหากว่ายึดแล้วไม่มีการขายร้อยละ ๒ วุฒิสภาก็ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า ค่าธรรมเนียมในการบังคับคตินั้นเป็นค่าธรรมเนียมในการอำนวยความสะดวกแก่คู่ความเป็นนโยบายของรัฐบาลที่จะให้ประชาชนเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมสะดวก รวดเร็ว เป็นธรรมแล้วก็ต้องไม่แพงครับ รัฐเองไม่ควรจะถือโอกาสเก็บค่าธรรมเนียมในการบังคับคดีอำนวยความสะดวกด้วยอัตราที่สูง เหตุที่เราพิจารณาว่ามันเป็นอัตราที่สูงในร้อยละ ๓ นั้นก็คือว่าเปรียบเทียบกับค่าขึ้นศาลเวลาที่โจทก์ฟ้องคดีเสีย ๒.๕ แล้วไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่ว่าเวลาที่ศาลตัดสินแล้วไปยึดทรัพย์ขายทอดตลาดกลับเก็บร้อยละ ๓ แล้วก็ไม่มีเพดาน

ประการที่ ๒ ถ้าไปเทียบกับการจดทะเบียนสิทธินิติกรรมที่ดินที่สำนักงานที่ดิน ชื่อขายที่ดินเก็บค่าธรรมเนียม ตรงนั้นเป็นค่าธรรมเนียมที่มุ่งหารายได้เข้ารัฐ ร้อยละ ๒ ครับ แต่ ๔ - ๕ ปีมานี้รัฐบาลก็ลดค่าธรรมเนียมเพื่อช่วยสถาบันการเงิน ช่วยลูกหนี้ ช่วยเจ้าหน้าที่ ลดเหลือ ๐.๑ ๔ - ๕ ปีแล้วครับ เพราะฉะนั้นอัตราค่าธรรมเนียมในการบังคับคดีที่ประชุมวุฒิสภาจึงได้ปรับปรุงแก้ไขให้เหลือร้อยละ ๑ แต่ไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ถ้ายึดแล้วไม่มีการขายก็ร้อยละ ๐.๕ แต่ไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับคู่ความ ท่านประธานทราบไหมครับว่าการดำเนินคดี แล้วในที่สุดมีคำพิพากษาแล้ว ทรัพย์สินของจำเลยต้องถูกบังคับเป็นค่าธรรมเนียมมีอะไรบ้าง ถ้ามีการดำเนินคดี ๓ ศาล ค่าขึ้นศาล ๆ ละ ๒.๕ ๓ ศาล ๗.๕ บวกกับค่าธรรมเนียมอีกร้อยละ ๓ ก็ ๑๐.๕ บวกกับค่าธรรมเนียม ค่าใช้จ่ายอย่างอื่นก็มากกว่า ๑๐.๕ ทรัพย์สินของจำเลยทำไมต้องแบ่งให้รัฐเป็นรายได้ เป็นค่าธรรมเนียมของรัฐถึง ๑๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ ทำไมไม่สามารถเอาไปชำระหนี้ให้กับเจ้าหน้าที่ได้มากกว่าที่มันควรจะเป็นอยู่ ถ้าหากว่ามีการลดค่าธรรมเนียมบังคับคดีซึ่งขณะนี้ก็ไม่มีอะไรมาครับท่านประธานครับ เจ้าพนักงานบังคับคดีก็ยึดบนโต๊ะยึดโดยกระดาษโดยเอกสารไม่ต้องออกไปยึดในที่ตั้งของที่ดินเลยนะครับ เพราะฉะนั้นก็ไม่ควรจะต้องมีค่าใช้จ่ายแพง นอกจากนั้นท่านประธานทราบไหมว่าค่าธรรมเนียมในการบังคับคดีที่ส่งเข้ารายได้ของรัฐจริง ๆ มันเท่าไรท่านประธานทราบไหมครับ ค่าธรรมเนียมการบังคับคดีทั้งระบบส่งเป็นรายได้ของคลัง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ อีก ๕๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นค่าใช้จ่ายของกรมบังคับคดี ส่วนที่ส่งเป็นรายได้ให้กับกระทรวงการคลัง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ก็ยังมี

ข้อตกลงระหว่างกระทรวงการคลังกับกรมบังคับคดีขอกลับไปเป็นรางวัล ๓๐ เปอร์เซนต์
ท่านประธานครับ ตรงนี้ครับที่เป็นเหตุของการยับยั้งแล้วไม่ยอมที่จะเห็นชอบตามวุฒิสภา
และกรรมาธิการร่วม กรรมาธิการร่วมเห็นด้วยกับวุฒิสภาที่ลดอัตราค่าธรรมเนียม เพราะ
เหตุว่ามันสร้างปัญหาความเดือดร้อนและความไม่เป็นธรรมให้กับประชาชน ประชาชนที่
ถูกฟ้อง ถูกยึดทรัพย์ ถูกบังคับคดีนั้นเขาหมดเนื้อหมดตัวแล้วนะครับ แต่ว่าทรัพย์สินของ
เขายังถูกรัฐแบ่งไป ๑๐ กว่าเปอร์เซนต์ โดยที่เจ้าหนี้ก็ได้รับชำระหนี้ไม่เต็ม ลูกหนี้ก็ยังเป็น
หนี้ที่เหลืออีกมากมาย ผมคิดว่าการอำนวยความสะดวกด้วยค่าธรรมเนียมราคาแพงนั้น
ไม่เป็นธรรมแล้วก็น่าจะไม่น่าจะเป็นไปตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๗๕ รัฐจะต้องส่งเสริมเรื่องการ
อำนวยความสะดวกอย่างรวดเร็วเป็นธรรมและตอบสนองความต้องการของประชาชนให้
กระบวนการยุติธรรมนั้นมีประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ ส่วนนี้ครับผมคิดว่าร่างกฎหมาย
ฉบับนี้กรรมาธิการร่วมที่มีผู้แทนของสภาผู้แทน ๑๒ ท่านร่วมพิจารณากับกรรมาธิการร่วม
ของวุฒิสภา ๑๒ ท่านเห็นด้วยกับวุฒิสภาแล้วนะครับ -----

มติของกรรมาธิการร่วมกันให้ลดเหลือ ๑ เพอร์เซ็นต์ แต่ไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่สภาผู้แทนราษฎรและรัฐบาลกลับไม่เห็นด้วย ยับยั้งร่างกฎหมายฉบับนี้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าพิจารณาตามร่างของกรรมาธิการร่วมกันแล้ว น่าจะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนมากที่สุดนะครับ ผมคิดว่าข้อมูลข้อเท็จจริงในการพิจารณาร่างกฎหมายฉบับนี้ก็จำเป็นต้องเรียนเสนอต่อที่ประชุมรัฐสภาแห่งนี้ว่าการอำนวยความสะดวกธรรมบ้านเรานั้นไม่ควรจะมีราคาแพง รัฐเองไม่ควรจะฉกฉวยถือโอกาสเอาส่วนแบ่งจากทรัพย์สินของจำเลยในการบังคับคดี เพราะกรมบังคับคดีนั้นได้รับงบประมาณจากงบประมาณแผ่นดินเป็นค่าใช้จ่าย เป็นค่าเงินเดือนของบุคลากรอย่างเต็มที่อยู่แล้วนะครับ เพราะฉะนั้นผมจึงเรียนเสนอต่อ ที่ประชุมแห่งนี้ว่า ขอให้พิจารณาร่างกฎหมายฉบับนี้ตามร่างของที่ประชุมกรรมาธิการร่วมกัน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อประชาชนมากที่สุดครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : เชิญท่านพิระพันธุ์ครับ ขอสัก ๕ นาทีนะครับ

นายพิระพันธุ์ สาลีสวัสดิ์ภาค สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ขอบคุณท่านประธานที่เคารพครับ ผมก็จะพูดให้ได้ ๕ นาทีครับ เรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม พิระพันธุ์ สาลีสวัสดิ์ภาค สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ขอบคุณท่านประธานที่ให้เวลาผมขึ้นมานะครับ ผมอยากกราบเรียนท่านประธานว่าการพิจารณากฎหมายที่รัฐบาลจะยืนยันเป็นเรื่องสำคัญ เพราะจะทำให้การพิจารณากฎหมายที่มีประโยชน์ต่อประชาชนและประเทศชาติสามารถเดินหน้าได้อย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว แม้ว่าหลายฉบับสามารถที่จะหยิบยกหรือนำเสนอใหม่ก็ตามแต่ แต่ถ้าหากว่ารัฐบาลหยิบขึ้นมายืนยันจะเดินหน้าได้อย่างรวดเร็วมากกว่า แต่ในเมื่อวันนี้เราจะพิจารณากฎหมายตามมาตรา ๑๗๔ วรรคสองของรัฐธรรมนูญว่าร่างพระราชบัญญัติหรืออะไรที่รัฐสภายังไม่ได้ให้ความเห็นชอบ แล้วก็มี การเลือกตั้งรัฐบาลใหม่จะขอให้รัฐสภาร้องขอให้อนุวัติให้กฎหมายเหล่านี้เดินหน้าต่อในสภาได้ก็ต้องทำเรื่องมา ผมอยากกราบเรียนท่านประธานครับว่า ในสิ่งที่ผมจะพยายามพูดให้ได้ ๕ นาทีนั้น มีเรื่องหลายเรื่องที่สำคัญ แต่ก็คงพูดได้ไม่หมด ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธาน

ประการที่ ๑ ก็คือว่า ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบราชการกระทรวงกลาโหมที่รัฐบาลไม่ได้
เสนอนั้นนอกเหนือจาก ๔๑ ฉบับ ผมเห็นว่ารัฐบาลต้องมีกฎหมายที่น่าจะเสนอ
มากกว่า ๔๑ ฉบับ ใน ๔๑ ฉบับผมไม่ไปโต้แย้ง แม้บางเรื่องไม่ค่อยเห็นด้วย แต่เวลาไม่
พอผมก็จะไม่ไปพูด ท่านรองนายกรัฐมนตรีได้ชี้แจงไปประการหนึ่งว่ากฎหมายฉบับนี้ต้อง
ปรับปรุงแก้ไข รัฐบาลระบุว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาล แต่ รัฐบาล
ไม่ยืนยันเข้ามาเป็นที่น่าสนใจ อะไคือสิ่งที่ต้องปรับปรุงแก้ไข สิ่งหนึ่งที่ผมขอใช้เวลานิด
เดียวในประเด็นนี้ก็คือน่าจะมีข่าวลือครับ เพราะว่าจะมีการพยายามรวบรวมเรื่องของการ
จัดซื้อจัดจ้างอาวุธยุทโธปกรณ์ให้มาอยู่ที่คนคนเดียวจาก ๓ เหล่าทัพ ตรงนี้หรือเปล่าครับ

ประการต่อไปท่านประธานที่เคารพครับ ในการพิจารณากฎหมายมาตรา
๑๗๘ วรรคสอง เขาไม่ได้บอกว่าให้รัฐบาลที่ตั้งขึ้นใหม่ร้องขอสภาให้ยืนยันกฎหมาย
เฉพาะที่รัฐบาลที่แล้วเสนอ แต่เขาบอกว่ากฎหมายอะไรก็ได้ครับ ที่ยังค้างคาอยู่ให้เสนอ
ได้หมดครับ มันจึงอยู่ที่ดุลยพินิจของคนที่เป็นรัฐบาลว่าจะเห็นว่ากฎหมายไหนมี
ความสำคัญต่อประโยชน์ของประเทศชาติและต่อของประชาชนครับ ไม่ใช่ต่อรัฐบาลแต่
เพียงผู้เดียว เมื่อวานท่านหัวหน้าพรรคของผมครับ ท่านอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ บอกว่าเงิน
งบประมาณไม่ใช่เงินของรัฐบาล แต่เป็นเงินของประเทศ ของประชาชน กฎหมายก็
เหมือนกันครับ ไม่ใช่กฎหมายรัฐบาล แม้รัฐธรรมนูญจะกำหนดว่าคนที่มีสิทธิเสนอ
กฎหมายก็คือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คณะรัฐมนตรีแล้วก็ประชาชนเข้าชื่อกัน แต่
กฎหมายทุกฉบับ จะต้องเป็นกฎหมายประชาชนครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่ารัฐบาลที่ดีที่
จะเข้ามาทำหน้าที่ในการเสนอกฎหมายที่จะยืนยันต่อรัฐสภาตามมาตรา ๑๗๘ วรรคสอง
จะต้องคำนึงว่า กฎหมายไหนเป็นกฎหมายสำคัญทั้งหมด โดยไม่คำนึงว่าเป็นกฎหมาย
รัฐบาล กฎหมายสมาชิกหรือกฎหมายประชาชน โดยเฉพาะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่
เสนอกฎหมาย ค้างคาอยู่นั้นมีทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน เพราะฉะนั้นในการพิจารณา
กฎหมายครั้งนี้ผมอยากกราบเรียนว่าท่านประธานว่าใน ๔๑ ฉบับถ้าท่านประธานดูใน
ลิสท (List) นะครับ บอกว่าเป็นกฎหมายที่คณะรัฐมนตรีเสนอนะครับแล้วยืนยันใหม่ ก็
แปลว่ารัฐบาลไม่ได้ไปดูกฎหมายที่เพื่อนสมาชิกเสนอเลย ผมอยากจะกราบเรียนว่าใน
ส่วนที่เป็นของสมาชิกพรรคไทยรักไทยที่ผมเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อประชาชนนะครับ เช่น
พระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์

พระราชบัญญัติภาษี โรงเรือนของพรคชาติไทย แล้วก็พระราชบัญญัติประกอบกิจการ
เกี่ยวกับด้านกระจายเสียงนะครับ แล้วก็ที่สำคัญอีกอันหนึ่งของพรคชาติไทยคือร่าง
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันปราบปรามการทุจริตประพฤติ
มิชอบ ----- - ๔๔/๑

วันนี้รัฐบาลไม่ได้หยิบขึ้นมาเลย นั่นคือสิ่งที่รัฐบาลในอดีตทั้งหมด ในส่วนของพรรคฝ่ายค้านครับ ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นของผมเองครับ พระราชบัญญัติบัตรเครดิต ในส่วนนี้ตอนนี้ประชาชนมีปัญหาเดือดร้อนมาก เมื่อวานผมก็พูดว่าความเดือดร้อนที่รัฐบาลจะแก้ตามนโยบายรัฐบาลไม่ใช่มีแค่เรื่องหาทุนให้ไปทำมาหากินนะครับ วันนี้ประชาชนถูกเอาผิดเอาเปรียบเรื่องบัตรเครดิต ผมเคยเรียนแล้วว่าบัตรเครดิตจะแก้ด้วยประกาศนาคารแห่งประเทศไทยไม่ได้ เพราะบัตรเครดิตมันมีบางบัตรที่ไม่เกี่ยวกับธนาคารพาณิชย์ ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการทำสัญญาว่าด้วยการทำสัญญาของหน่วยงานของรัฐ ท่านประธานครับ วันนี้เราถูกโกงจากคนที่ทุจริตในการประกวดราคา เสร็จแล้วไปทำสัญญาครับ เอาเปรียบอีกต่อหนึ่งหลังจากโกงโดยการประมูลงานไปแล้ว แล้วบอกว่าช่วยไม่ได้รัฐเสียเปรียบเพราะทำสัญญาแล้ว พระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการที่ถูกโกงโดยใช้ระบบอนุญาตตุลาการ เหล่านี้เป็นประโยชน์ของประชาชนทั้งสิ้น แล้วก็มีอีกหลายฉบับที่เพื่อนสมาชิกเสนอเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นเกี่ยวกับเรื่องโครงการนมเด็กกันนะครับ นมโรงเรียนนะครับ เรื่องเกี่ยวกับเรื่องป้องกันไม่ให้ฝ่ายการเมืองใช้อำนาจหน้าที่เอาประเทศไปทำข้อตกลงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศแล้วเสียเปรียบ อย่างเช่น เอฟทีเอ (FTA) ที่จะเกิดขึ้นซึ่งเป็นร่างของอดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปรีชา สุวรรณทัต กับท่านมารุต บุณนาถ แล้วก็ท่านวิชัย ต้นศิริ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้รัฐบาลไม่หยิบยกมาพิจารณา ผมอยากจะกราบเรียนว่าทั้งหมดผมไม่อยากจะบอกว่า ถ้าผมเป็นรัฐบาลผมมีหัวใจเป็นประชาชน กฎหมายเหล่านี้ผมจะยืนยันทั้งหมด เพราะเป็นประโยชน์ของประชาชน แต่วันนี้สิ่งเหล่านี้รัฐบาลไม่ได้นำมาเลย ผมอยากจะกราบเรียนว่าเป็นความใจแคบ และผมหวังว่าในอนาคตความใจแคบแบบนี้คงไม่กระจายมาถึงผู้ที่ทำหน้าที่ประธานรัฐสภาขอขอบคุณครับ

(นายผ่อง เล่งอี้ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายผ่อง เล่งอี้ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ ทางนี้ครับ ผมขอหารือท่านประธานนิดเดียวครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ครับ

นายผ่อง เล่งอี้ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : คือผมไม่สบายใจอย่างยิ่งเลย เรื่องนี้อยากจะให้มันจบลงด้วยดีการประชุมนี้ครับ คือเมื่อเช้าท่านประธานได้

ขานชื่อให้ท่านชุมพลกับท่านวิลาวัณย์พูดประเด็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติอาชีวศึกษา
ซึ่งผมเป็นผู้อภิปราย แล้วเว้นเอาไว้ตรงนั้นผมไม่พูดเพื่อเปิดโอกาสให้ ๒ ท่านได้พูด
เพราะฉะนั้นการอภิปรายของผมยังไม่จบ เพราะฉะนั้นอยากจะหารือท่านประธานว่า
เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ต้องเห็นแก่ประเทศชาติบ้านเมืองมากกว่ากฎเกณฑ์หรือวิธีการ
ตกลงนะครับ ถ้าท่านประธานอนุญาตแต่เพียงให้ ๒ ท่านนี้พูดเสียโดยกระชั้นนะครับมัน
จะจบลงด้วยดี และสบายใจกับทุกฝ่าย อยากขออนุญาตท่านประธานว่าเปิดโอกาสให้
๒ ท่านได้อภิปรายเรื่องพระราชบัญญัติอาชีวศึกษ่นิดเถอะครับ เพราะว่าคนก็อยากฟังอยู่
เยอะครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : เอาละครับ เข้าใจแล้วครับ ก็มี
นิดเดียวละครับ เพราะว่าเมื่อสักครู่นี้เราก็บอกว่าข้อตกลงมันเลยมา เมื่อสักครู่นี้ทางวุฒิก
เสนอเองบอกขอท่านสักอีกสักท่านหนึ่ง ทางพรรคฝ่ายค้านขอท่านพีระพันธุ์อีกสัก
ท่านหนึ่ง ผมก็ โอ.เค. ทีนี้ถ้าท่านขอทางโน้นขอทางนี้มันก็ไม่จบนะครับ คือมันก็เป็นเรื่อง
เราปฏิบัติกันตามข้อบังคับ แล้วก็ตามข้อตกลงนะครับ

นายผ่อง เล่งอี้ สภาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ขอประทานโทษ
ท่านประธาน เมื่อสักครู่นี้ไม่ใช่วุฒินะครับ ท่านอาจารย์วัลลภครับ แต่นี้ผม ผ่อง เล่งอี้
ครับ ซึ่งก็มีประเด็นหนึ่งครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : เข้าใจครับ เวลาเราประชุมกัน
นี้ครับเราก็ประชุมกัน ๓ ฝ่ายนะครับ

นายผ่อง เล่งอี้ สภาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : ขออนุญาตท่าน
ประธานนะครับ เพื่อเรื่องจะได้จบด้วยความสบายใจครับ ไม่อย่างนั้นผมเชื่อว่าเพื่อน
สมาชิกอีก ๒ คนไม่สบายใจ ผู้ที่จะฟังอยู่อีกประเด็นนี้นะครับจะไม่สบายใจ แล้วมันเป็น
บรรทัดฐานด้วยนะครับท่านประธาน

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : เอาอย่างนี้ได้ไหมครับ ผมให้ท่าน
ละ ๒ นาทีไม่เกินจากนั้น

นายผ่อง เล่งอี้ สภาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : สูดแล้วแต่ท่านครับ
อันนี้ ขอให้ได้พูดอย่างเดียวครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ท่านละ ๒ นาที แล้วก็จบ แล้วก็จะได้ลงมติในร่างอันนี้กันต่อไป สุดท้ายนะครับ เชิญครับ ถ้าเกิน ๒ นาทีตัดเลยนะครับ เชิญท่านวิลาวัณย์ครับ

นางวิลาวัณย์ ตันวัฒนะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา (อุบลราชธานี) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ดิฉัน วิลาวัณย์ ตันวัฒนะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดอุบลราชธานี ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ต้องกราบขอบพระคุณท่านประธานรัฐสภา มากนะค่ะที่ท่านกรุณา เพราะวาระฉบับนี้เป็นฉบับแรก พ.ร.บ. อาชีวศึกษาเป็นฉบับแรกของการอาชีวศึกษา แล้วก็มีผู้สนใจอยู่มาก ดิฉันมีความไม่สบายใจในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือขณะนี้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้อยู่ในระหว่างตั้งกรรมาธิการร่วมกันนะค่ะ แล้วก็เสี่ยงวิพากษ์วิจารณ์ออกไปมาก แม้กระทั่งในวงเวทีของการสัมมนา ทำให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งวุฒิสภาได้แก้ไขไปให้สมบูรณ์สอดคล้องตามพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ มาตรา ๒๐ ซึ่งในเนื้อหาของพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้นเราได้ทำให้สมบูรณ์ โดยหยิบเอาส่วนที่ผ่าน ครม. มาเติมให้เต็ม เราไม่ได้คิดแก้ไขเพิ่มเติมขึ้นมาใหม่ เพราะฉะนั้นฉบับนี้จะสอดคล้องตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติแล้วจะดูดีขึ้น แต่เสี่ยงวิพากษ์วิจารณ์ทำให้ พ.ร.บ. ฉบับนี้ดูเสียหายนะค่ะ ไม่ดีตามที่ท่านประธานคณะกรรมาธิการ ฝาก เล่งอ๊ี้ ได้นำคณะเข้าพบท่านนายกรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ในวันแถลงนโยบาย คณะของเราได้เสนอชี้แจงสภาพปัญหาของการจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาต่อท่านนายกรัฐมนตรี และท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งท่านเข้ามาด้วยในขณะนั้น แล้วก็รวมทั้งเสนอแนวทางการแก้ไขการจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ มาตรา ๒๐ ซึ่งมันจะโยงเข้าไปถึงร่างพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษาแห่งชาติที่ดิฉัน

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ต้องขอสรุปเลยครับ เพราะว่าเราคุยกันแล้วว่า ๒ นาที ท่านต้องจบให้ได้

นางวิลาวัณย์ ตันวัฒนะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา (อุบลราชธานี) :
ขออนุญาตสรุปนิดหนึ่ง

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : พุดเลยครับ

นางวิลาวัณย์ ตันวัฒนะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา (อุบลราชธานี) : เพราะว่าของท่านชุมพลยกให้ดิฉันด้วยอีก ๒ นาที

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ใครยกให้ล่ะครับ

นางวิลาวัณย์ ตันวัฒนะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา (อุบลราชธานี) : ของท่านอาจารย์ชุมพลค่ะ

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : อาจารย์ชุมพลไม่พูดนะครับ ถ้าอย่างนั้นท่านได้ ๔ นาที ให้อีก ๒ นาที

นางวิลาวัณย์ ตันวัฒนะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา (อุบลราชธานี) : ดิฉันในวันที่พบท่านนายกรัฐมนตรี ดิฉันได้เล่ารายละเอียดของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เหตุผลของการแก้ไขให้สอดคล้องตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ นะคะ โดยขอว่าขอเสนอ ๒ ประเด็น ก็คือว่าให้ท่านถอนไปร่างมาใหม่ แล้วเสนอเข้ามาใหม่ หรือว่าให้รับในฉบับที่วุฒิสภาได้แก้ไขซึ่งดูดีกว่า แล้วก็หน้าตาดูดีสมบูรณ์ขึ้น แล้วท่านรัฐมนตรีก็รับปากว่าจะถอนไปแก้ไข แต่ในวันรุ่งขึ้นรัฐมนตรีช่วยดออกเตอร์รุ่งได้มาตอบมาแถลงในรัฐสภาแห่งนี้บอกว่าจะนำเข้ามายืนยันภายใน ๒ สัปดาห์ ก็เลยเกิดความสับสนว่าเกิดอะไรขึ้น และโดยเฉพาะในครั้งต่อมารกรมการได้ประชุมร่วมกับทางรัฐมนตรีช่วยดออกเตอร์รุ่ง ท่านเข้าไปประชุมร่วมกับคณะกรรมการการศึกษา ท่านก็ได้พูดถึงร่างพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษานะคะ เพื่อให้เร็วขึ้นดิฉันขออนุญาตอ่านคำพูดของดออกเตอร์รุ่งบอกว่า ร่างพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษาแก้ไขอะไป ที่นี้พอแก้ไขอะไปแล้ว ไปดูแล้วคนที่ทำงานอาชีวะก็ไม่ แฮพปี (Happy) แล้วก็ไปเพิ่มอันที่ไม่อยู่ในตัวร่างมาเป็นบทเฉพาะกาลด้วย เพราะฉะนั้นอยากขอให้ท่านประธานว่าจริง ๆ อยากจะขอภาพอย่างนี้นะคะว่าพระราชบัญญัติทุกฉบับรัฐบาลอยากให้เร็ว แต่คุยกันแล้วถ้าคนที่

ผู้ปฏิบัติเขาบอกว่าเขาจับไม่ได้ รัฐบาลต้องขออนุญาตยืนยันร่างจากสภาผู้แทน ซึ่งอาจจะต้องเข้าไปอีกนัดหนึ่ง เพราะฉะนั้นถ้าอะไรที่เกิดขึ้นแล้ว ผมจะพยายามมาเองนะครับ จะมานั่งเป็นประธานในคณะกรรมการร่วมกันให้ เพราะฉะนั้นขอให้กันอย่างชนิดที่ว่าจับไม่ได้เลย พวกเราก็บอกว่าถ้าแก้ไขขั้นกรรมการร่วมกันได้ก็อยากจะขอแก้ คือเห็นด้วยกับความคิดของท่าน ส.ว. เคารพอย่างยิ่งเลย แต่ต้องนึกถึงหัวใจผู้ปฏิบัติด้วย เพราะฉะนั้นถ้าทำไม่ได้ตรงนี้ เราก็จำเป็นต้องขอยืนยันกลับไปที่ร่างเดิมหลังจากที่ตั้งกรรมการแล้วก็ร่างรัฐบาล อันนี้คือคำพูดของท่านดอกเตอร์รุ่ง ซึ่งกรรมการก็เกิดความเห็นว่า เอ๊ะ ท่านสับสนหรือเปล่า เพราะว่าฝ่ายนิติบัญญัติกับฝ่ายบริหารนี้ เราแยกออกใหม่ว่าฝ่ายไหนจะต้องมีบทบาททำอะไร เราจะทำ พ.ร.บ. เพื่อผู้ปฏิบัติคือข้าราชการ หรือว่าเพื่อ พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ อาชีวศึกษาแห่งชาติ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : สรุปคือท่านไม่เห็นด้วยกับร่างฉบับนี้ที่เสนอเข้ามาใช่ไหมครับ

นางวิลาวัณย์ ตันวัฒนะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา (อุปราชธานี) : คือขอเสนอ ๒ ประเด็น คือว่าถ้าท่านจะกรุณาถอนไปร่างมาใหม่ จะทำให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สมบูรณ์ สอดคล้องตามเจตนารมณ์ของมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ หรือให้รับร่างของวุฒิสภา ถ้าสมมุติว่ายืนยันนะคะ เพราะว่าไม่สบายใจตรงที่ว่าท่านบอกว่า ถึงอย่างไรก็ตามก็จะกลับไปที่ร่างฉบับสภาผู้แทนราษฎร ขอบพระคุณค่ะ

นายโกสิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : เอาล่ะครับ ได้ครับ เข้าใจแล้วครับ ก็ถือว่าที่ประชุมเราปิดการอภิปรายนะครับ ผมจะถามมติจากที่ประชุมดังนี้ว่า คือเนื่องจากดูแล้วนี้มีร่างพระราชบัญญัติที่ท่านสมาชิกส่วนหนึ่งที่แสดงความไม่เห็นด้วยอยู่ ถ้าผมจำไม่ผิดท่านช่วยนัดหนึ่งก็แล้วกันนะครับ เข้าใจว่าร่างนี้ด้วยนะครับ ที่ท่านสมาชิกวุฒิสภา วิลาวัณย์ เพิ่งกล่าวไปนี่ก็คือร่างพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา นี่ก็ ๑ ร่างนะครับ ร่างพระราชบัญญัติทางหลวง หมายเลข ๒๑ อีก ๑ ร่าง ร่างพระราชบัญญัติกำหนดค่าธรรมเนียมการใช้รถยนต์รับทางหลวงและสะพาน หมายเลข ๒๒ อีก ๑ ร่าง แล้วก็ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หมายเลข ๒๔ อีก ๑ ร่าง ถูกไหมครับ ที่ท่านสมาชิกมีความไม่สบายใจนะครับ ไม่ทราบว่าจะมีร่างอื่นใด

อีกไหมครับ เพราะคืออย่างนี้ครับ ที่ผมถามนี้เพื่อจะได้แยกว่าในส่วนที่สมาชิกไม่สบายใจนี้จะแยกไป แล้วอาจจะลงมติที่ละร่าง แต่ในส่วนที่สมาชิกเห็นด้วยนี้ อันนั้นจะได้ลงมติทีเดียวไปเลยว่าในส่วนอื่นนอกจากร่างที่ไม่สบายใจก็ว่าไปทีเดียวทั้งหมด ส่วนร่างที่มีข้อความคิดเห็นต่าง ๆ ที่อาจจะไม่เห็นด้วยนี้ก็แยกลงไปที่ละร่าง ถ้าเป็นแนวทางอย่างนี้ท่านสมาชิกจะเห็นอย่างไรครับ เชิญครับ ท่านสมเกียรติครับ